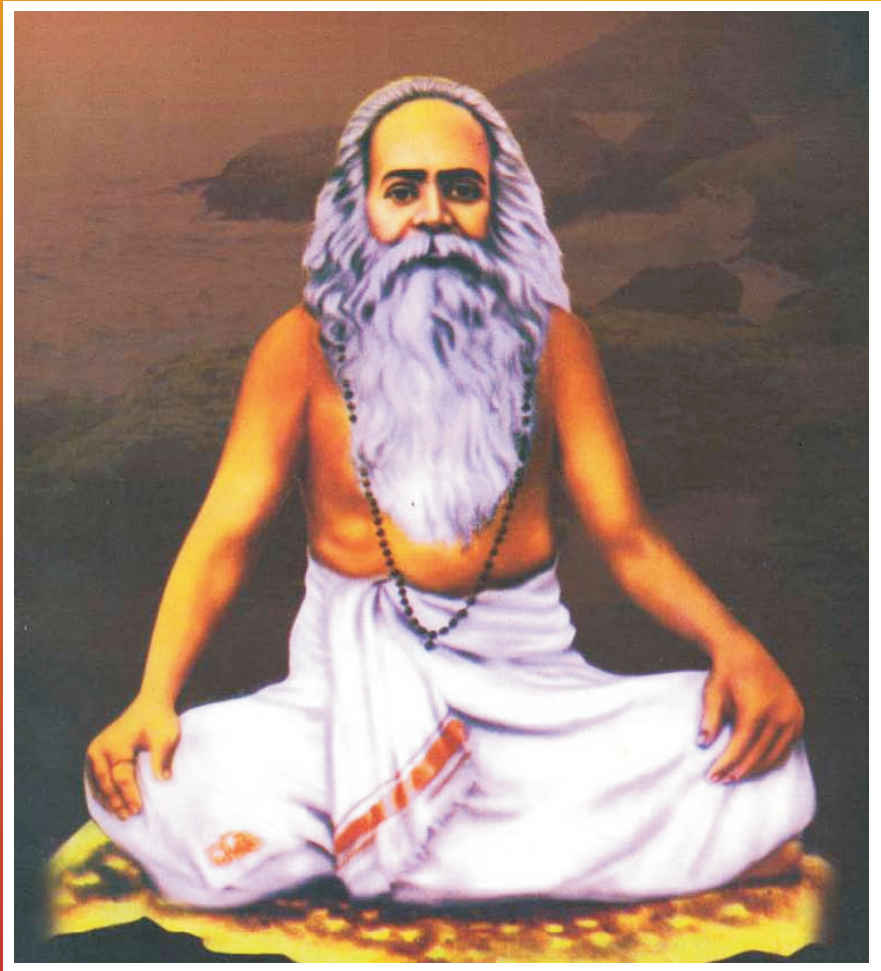

പ്രാചീന മലയാളം

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

<http://hinduebooks.blogspot.com>

പ്രാചീന മലയാളം

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

E-book Published By

<http://hinduebooks.blogspot.com>

December 2010

പ്രാചീന മലയാളം

ഉള്ളടക്കം

അവതാരിക	3
അദ്ധ്യായം 1 - ദാനകാരണനിഷേധം	15
അദ്ധ്യായം 2 - മലയാളബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻകൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല	21
അദ്ധ്യായം 3 - പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല	39
അദ്ധ്യായം 4 - മലയാളഭൂമി ഭാർഗ്ഗവനുള്ളതല്ല	65
അദ്ധ്യായം 5 - നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനദാതാക്കൾ	79
ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ അല്ല	79
അദ്ധ്യായം 6 - നായന്മാരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യവും മലയാളഭൂമിക്കുള്ള അവരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും	84
അദ്ധ്യായം 7 - നായന്മാരെപ്പറ്റി ചരിത്രകാലത്തിൽ വിദേശീയന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ	104
അദ്ധ്യായം 8 - ശൂദ്രശബ്ദം	116
അദ്ധ്യായം 9 - ചാതുർവർണ്യം	123
അദ്ധ്യായം 10 - ചാതുർവർണ്യാഭാസവും ബ്രാഹ്മണമതവും	153
അനുബന്ധം 1	182
അനുബന്ധം 2	185
അനുബന്ധം 3	189
അനുബന്ധം 4	192

അവതാരിക

ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ ജനികൾ അധികവും മലയാള ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. അവർക്കു കൂടുതൽ കുലശ്രേഷ്ഠതയും മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽഗുരുസ്ഥാനവും ഉണ്ടെന്നു പലരും സമ്മതിച്ചു വരുന്നു. ഈ അവകാശങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായി അവർ പറയുന്നതു രണ്ടു സംഗതികളെയാകുന്നു.

1. പരശുരാമൻ സമുദ്രനിഷ്കാസനം കൊണ്ടു മലയാള ഭൂമിയെ വീണ്ടെടുത്തു വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കു അതിനെ ദാനം ചെയ്തു എന്നുള്ളത്.

2. ജാതിവിഭാഗത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സ്ഥാനവും അങ്ങനെ ഹിന്ദുമതാനുസാരികളായ മറ്റുള്ളവരുടെ ഗുരുപുരോഹിതസ്ഥാനത്തെയും അവർ അർഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളത്.

പഴയ പ്രമാണങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, നടപടികൾ ഇവയിൽ നിന്നും സർവസമ്മതമായ യുക്തിവാദങ്ങളിൽ നിന്നും മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഗതികളും

അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തവയാണെന്നും ഈ ഭൂമി വാസ്തവത്തിൽ മലയാളിനായന്മാരുടെ വകയാണെന്നും, നായന്മാർ ഉൽകൃഷ്ട കുലജാതന്മാരും നാടുവാഴികളുമായ ദ്രാവിഡന്മാരാണെന്നും, അവർ തങ്ങളുടെ ആർജ്ജവശീലവും ധർമ്മത്പരതയും കൊണ്ടു സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമികളും ആയ ഒരു കൂട്ടം ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടു കാലാന്തരത്തിൽ കക്ഷിപിരിഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ അകത്തും പുറത്തുമായി താഴ്മയിൽ കഴിഞ്ഞുപോരികയാണെന്നും ആണ് ഈ പുസ്തകം സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

പ്രാചീന മലയാളം

ഇതിലേക്ക്, ഒന്നാമതായി, മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറയുന്നവർക്ക് ഇവിടെ (ഭാർഗ്ഗവദത്തം) ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും, രണ്ടാമതായി അവർക്ക് യാതൊരു മേന്മയ്ക്കും അർഹതയില്ലെന്നും, മൂന്നാമതായി മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക അവകാശങ്ങളും നായന്മാരിൽ ചേർന്നവയാണെന്നും ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു മുഴുവനും സഹ്യാദ്രി ഖണ്ഡം, കേരളമാഹണ്യത്തും, കേരളോല്പത്തികൾ, കേരളാവകാശക്രമം എന്നീ ബ്രാഹ്മണപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ഖണ്ഡനം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഖണ്ഡനം കൊണ്ടും, മറ്റു രണ്ടിന്റെയും ഖണ്ഡനങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ, യുക്തിവാദങ്ങൾ മുതലായവയെ കൊണ്ടും സാധിക്കും. മലയാള ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഇവിടെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നു സാമാന്യമായും വിശേഷമായും ഖണ്ഡനരീत्या രണ്ടു വിധത്തിൽ നിർണയിക്കാം. പ്രകൃതസംഗതികളെ മുൻകാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പൂർവ്വാപര വിരുദ്ധമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമായും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന തിനെ വെളിപ്പെടുത്തി പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അവിശ്വാസ്യതയെ കാണിക്കുന്ന സാമാന്യഖണ്ഡനം ഈ അവതാരികയിലും, അവയെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വ്യവഹരിച്ചു മറ്റു പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്തിക്കും ന്യായത്തിനും അവ വിപരീതങ്ങളാണെന്നു കാണിക്കുന്ന വിശേഷഖണ്ഡനം ഒന്നുമുതൽനാലുവരെ (ഉൾപ്പെടെ)യുള്ള അധ്യായത്തിലും സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാമാന്യഖണ്ഡനം

സ്കന്ദപുരാണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം ഒന്നാം അധ്യായത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം കാണുന്നു. പരശുരാമൻ 21 വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ കൊന്നു വിധി പോലെ ഭൂമിയെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്തു. അനന്തരം

പ്രാചീന മലയാളം

വേറൊരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ ഭൂമി വൈതരണി¹ നദിക്കു തെക്ക് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു² വടക്ക് സഹ്യപർവ്വതം മുതൽ കടൽവരെ ശുർപാകാരം⁴

ആയി 100 യോജന നീളത്തിൽ 3 യോജന വീതിയിൽ കിടക്കുന്നു. അവിടെ ഒരു മലയിൽ പരശുരാമൻ താമസിച്ചു. ശ്രാദ്ധമുട്ട്, യാഗം എന്നിവയ്ക്കായി ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചിട്ട് അവരാരും വരാത്തായാൽ കോപിച്ച് ബ്രാഹ്മണരെക്കൂടി പുതുതായി ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. രാവിലെ സമുദ്രസ്നാനത്തിനു ചെന്നപ്പോൾ ചിതാസ്ഥാനത്ത് വന്നുനിന്ന ചില മുക്കുവരെ കണ്ടു തൃപ്തനായി അവരുടെ ചൂണ്ട മുറിച്ച് അതിന്റെ കയറുകൊണ്ട് പുനൂലുണ്ടാക്കി അവർക്കിടുകയും വിശുദ്ധരാക്കി അവർക്ക് ബ്രാഹ്മണ്യം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. 14 ഗോത്രവും കുലവും കല്ലിച്ച് ചതുരംഗം എന്ന സ്ഥാനത്ത് അവരെ പാർപ്പിച്ചു. അവർവിചാരിക്കുമ്പോൾ താൻ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത് പരശുരാമൻപോയി. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞു പരീക്ഷിപ്പാനായിട്ടുമാത്രം അവർ അദ്ദേഹത്തിനെ സ്മരിക്കുകയും അദ്ദേഹം താൻ പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെതന്നെ അവിടെ ചെല്ലുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ പ്രയോജനം കൂടാതെ വരുത്തിയതാണെന്നറിഞ്ഞ് ഭാർഗ്ഗവൻ കോപിച്ച് ദുർവൈദ്യന്മാരും നിന്ദ്യന്മാരും കുത്സിതന്മാരും ദരിദ്രന്മാരും സേവാപരന്മാരും ആയിപ്പോകട്ടേ എന്നു അവരെ ശപിച്ചു.

ടി സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശുരാമന്റെ ഭൂമി നിർമ്മാണത്തിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ

---

¹ ഈ നദി കലിംഗത്തിലാണെന്ന് പേജ് 13-ൽ പറയുന്നുണ്ട്.

² കർണ്ണാടകദേശത്ത് മംഗലാപുരത്തുനിന്ന് 105 കി. മീ. അകലെ സഹ്യാദ്രിയിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമം.

പ്രാചീന മലയാളം

പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മഹാവിഷ്ണു (വാമനാവതാരത്തിൽ) ബലിയോടു ലോകം വീണ്ടു "രജസ്വലാദിദത്തമന്നം³ നിനക്കു ഭവിക്കട്ടെ" എന്നു കല്പിക്കുകയും ഭൂമി മുഴുവൻ കശ്യപനായി കൊണ്ടു ദാനം ചെയ്തും ചെയ്തു. കശ്യപൻ ഗൗഡർക്കും ദ്രാവിഡർക്കും ആര്യാവർത്തത്തിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കും കർമ്മികൾക്കുംകൂടി അതിനെ കൊടുത്തു. അനന്തരം ഭൂതതായുഗത്തിൽ കാർത്തവീര്യാദി രാജാക്കന്മാർ ഭൂമിയെ അപഹരിച്ച് രക്ഷിച്ചു. പിന്നെ കശ്യപാദി ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാർത്ഥനപ്രകാരം വിഷ്ണുഭഗവാൻ ജമദഗ്നിപുത്രനായിട്ടു രേണുകയിൽ അവതരിക്കുകയും തപസ്സുചെയ്തു ശിവനെ പ്രസാദിപ്പിച്ച് വെണ്മഴുവാങ്ങി 21 വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ വധിച്ച് വസിഷ്ഠകശ്യപാദി മുനിമാർക്ക് ഭൂമിയെ വീണ്ടും ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഭാർഗ്ഗവൻ സഹ്യാദ്രിയുടെ മുകളിൽകയറി സമുദ്രം കണ്ടു വിചാരം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ നാരദൻ വന്നു വിചാരകാരണം ചോദിച്ചു. ഭൂമി മുഴുവൻ ദാനം ചെയ്തു പോയതിനാൽതനിക്ക് ഇരിക്കാൻഇടമില്ലെന്ന് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സമുദ്രത്തിനെ അകറ്റുവാൻ നാരദൻ ഉപദേശിച്ചു. പരശുരാമൻ ഉടനെ സഹ്യാദ്രിമേൽ നിന്നുകൊണ്ട് സായകമയച്ചു സമുദ്രത്തെ നീക്കി സ്ഥലമുണ്ടാക്കി. ആ സ്ഥലം രാമക്ഷേത്രം എന്നു പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ബാണം വീണ ദിക്കിൽ 'ബാണവല്ലി' എന്ന ഒരു പുണ്യപുരവും ഉണ്ടായി.

ഇപ്രകാരം സമുദ്രനിഷ്കാസനം ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ ഭൂമിയിൽ സപ്തകൊങ്കണൾ അടങ്ങിയിരുന്നു അതാവിത് - (1) കേരളം (2) തുലംഗം (3) സൗരാഷ്ട്രം (4) കൊങ്കണം (5) കരഹാടം (6) കർണാടം (7) ബർബരം. ഈ ഭൂമിയുടെ ആകെ വിസ്തീർണം 100 യോജന നീളവും 5 യോജന വീതിയും

---

³ തീണ്ടാരിയായിരിക്കുന്നവളും മറ്റും നല്കുന്ന ആഹാരം

പ്രാചീന മലയാളം

ആകുന്നു. ഗോകർണമെന്ന സ്ഥലത്ത് ശിവൻ അധിവസിച്ചിരുന്നു. അവിടെ ശിവൻ മഹാബലൻ എന്നുപേർ. അവിടെനിന്നും 10 യോജന വടക്ക് സപ്തകോടീശ്വരം എന്ന സ്ഥലത്ത് രാമൻ ഇരുന്നുകൊണ്ട് നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി നിർഭയമായി പാർപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ സ്മരിക്കുമ്പോൾ താൻ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു രാമൻപോയി. ഒരിക്കൽ പുതരായി ഗർവ്വീഷ്വരായിത്തീർന്ന ബ്രാഹ്മണരും (ചിത്പാവന) ഇവരും ഒത്തുകൂടി പരശുരാമനെ പരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ (മുൻ പറഞ്ഞവിധം) പരശുരാമൻ അവിടെ ചെല്ലുകയും കാരണമില്ലാതെ സ്മരിച്ചതിനായിട്ടു അവരെ ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. ശാപവാക്കുകൾ (മുൻപറഞ്ഞവ കൂടാതെ) തഴെ പറയുന്നവിധം ആയിരുന്നു.

"വിദ്യകളിൽ ഗർവ്വീഷ്വരും പരസ്പരം ഈർഷ്യയുള്ളവരും, മര്യാദയെ ലംഘിച്ചു കാലം കഴിക്കുന്നവരും, യാചകൻമാരും, ശൂദ്രരോടിരന്നു മേടിക്കുന്നവരും ക്ഷത്രിയർക്കും മറ്റും ഭൃത്യപ്രായരും അല്ലജ്ഞന്മാരും, നികൃഷ്ടമായ പൂജകഴിക്കുന്നവരും, ദരിദ്രരെങ്കിൽ ബഹുപുത്രരും, സമ്പന്നരെങ്കിൽ സന്താനഹീനരും, കന്യാവിത്തം ഗ്രഹിക്കുന്നവരും ആകട്ടെ" ശാപമോക്ഷം താഴെ പ്പറയുന്ന വിധമായിരുന്നു.

"ജനങ്ങൾ ധർമ്മം വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നതായി ഘോരമായിരിക്കുന്ന കലിയുഗമാകുമ്പോൾ ശാപം ഫലിക്കാത്തപോകട്ടെ"

ടി അദ്ധ്യായത്തിൽപണ്ട് പരശുരാമൻഅശ്വമേധം ചെയ്യുകയും അവഭൃത്യസ്നാനാനന്തരം അതിൽഗുരുവായിരുന്ന കശ്യപൻ സാഗരാനന്തയായ ഭൃമിയെ ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം ഉത്പിക്കുകകളെല്ലാവും കൂടി രാമനോട് അദ്ദേഹത്തിനാൽ ദത്തയായ ഭൃമിയിൽ ഇരിക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞു. അതു

പ്രാചീന മലയാളം

സമ്മതിച്ച് നടന്നുപോവുകയും സഹ്യപർവതം കണ്ട് അതിന്മേൽ കയറി വരുണനോട് കാര്യം പറയുകയും വരുണന്റെ അപേക്ഷ പ്രകാരം പരശു എറിഞ്ഞു രാജ്യമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ അതിർത്തി സഹ്യപർവതം തുടങ്ങി 3 യോജന വീതിയിൽ കന്യാകുമാരി മുതൽ 'നാസികാത്രംബകം' വരെയാകുന്നു. അതു നൂറു യോജന നീളമുള്ളതും (മുൻ പറഞ്ഞവിധം) ഏഴുഭാഗങ്ങളോട് കൂടിയതും ആകുന്നു. ബ്രാഹ്മണരില്ലാതിരുന്ന ആ ദേശത്ത് പരശുരാമൻ ചില കൈവർത്തകന്മാരെക്കണ്ട് അവരുടെ ചുണ്ടൽമുറിച്ചു കളഞ്ഞ ശേഷം അതിന്റെ ചരടിനെ പുണ്യലുണ്ടാക്കി കഴുത്തിലിട്ടു അവരെ ബ്രാഹ്മണരാക്കി വാഴിക്കുകയും ക്ഷാമം വരികയില്ലെന്നു വരും കൊടുത്തു വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരാമെന്ന് പറഞ്ഞു പോവുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം മുൻപറഞ്ഞ വിധം തന്നെ അവരെ ശപിച്ചു. ശാപത്തിലുള്ള വിശേഷവാക്യം താഴെ പറയുന്നു.;

"കുത്സിതാനഭക്ഷകന്മാരും ചൈലഖണ്ഡം (മുറിമുണ്ട്) ഉടുക്കുന്നവരും ആയിട്ട് അസിപ്രസ്ഥാവനീസ്ഥാനത്തു ശ്ലാഘ്യരായിട്ടു ഭവിക്കട്ടെ"

പരശുരാമൻപോവുകയും ആ ബ്രാഹ്മണർ ശാപപീഡിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കുറേനാൾകഴിഞ്ഞ് മയൂരവർമ്മനെന്ന ആര്യകുലരാജാവ് ആ ദേശം പരിപാലിച്ചു. ശുഭ്രപ്രായരായ തന്നാട്ടിലെ ബ്രാഹ്മണരെ കണ്ടിട്ട് മയൂരവർമ്മൻ അഹിച്ചത്രത്തിൽ പോയി അവിടെനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നു അവർക്കായിട്ടു 32 ഗ്രാമങ്ങളാക്കിച്ചമച്ചു ബ്രാഹ്മണരെ മേൽ പ്രകാരം താമസിപ്പിച്ചു. പിന്നെ മയൂരവർമ്മൻകലിയുടെ ആക്രമണം കണ്ട് മന്ത്രിമാരെ രാജ്യം ഏൽപ്പിച്ചുംവെച്ച് കാട്ടിൽ തപസ്സിനു പോയി. രാജകുമാരനായ ചന്ദ്രാഗതനും മന്ത്രിമാരും രക്ഷയ്ക്കുപോരെന്നു വിചാരിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെല്ലാരുംകൂടി തിരിച്ചു

പ്രാചീന മലയാളം

പോയ്ക്കളഞ്ഞു (അഹിച്ചത്രത്തിലേയ്ക്ക്). അവിടെയുള്ളവർ ഈ ചെന്നവരെ കൂട്ടിനടത്തിയില്ല. ഇവർ പ്രത്യേകം പുറത്തു ഭാഗത്തായി താമസിച്ചു. വളരെനാൾകഴിഞ്ഞ് ചന്ദ്രാഗതൻ പ്രാപ്തിയായപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണരെ അന്വേഷിച്ചു അഹിച്ചത്രത്തിൽചെന്ന് അവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു പഴയ പോലെ 32 ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഗൃഹഭേദങ്ങൾ ചെയ്തു പിരിവുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി മുൻപിൽ കൂടുമയടയാളവും നിശ്ചയിച്ചു പാർപ്പിച്ചു.

(കേരള മഹാത്മ്യം, അദ്ധ്യായം 4 - ഭൃഗോള പുരാണാന്തർഗതം)

ഇരുപത്തൊന്നു തവണ ക്ഷത്രിയ രാജാക്കന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ചു പാപശാന്തിക്ക് പലവിധ ദാനങ്ങളും ചെയ്തുവാണ പരശുരാമനെ ഭൃദാനം ചെയ്യുവാൻ മുനിമാർ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം രാജ്യം മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണരർക്കു കൊടുത്തു. അനന്തരം തനിക്കിരിപ്പാൻ വേറെ സ്ഥലം അന്വേഷിക്കണമെന്നുള്ള അവരുടെ വാക്കുകേട്ട് വിഷാദിച്ചു. കൈലാസത്തു ചെന്നു ശിവനെ സേവിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം സുബ്രമണ്യനുമായി പുറപ്പെട്ട് കന്യാകുമാരിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. അവിടെ സുബ്രമണ്യന്റെ പ്രഭാവം കൊണ്ടുണ്ടായ വിഷ്ണുമായയെ ഒരു വർഷം പരശുരാമൻ ഭജിച്ചു. അപ്പോൾ വരുണൻ പ്രത്യക്ഷമായി രണ്ടു പേരെയും നമസ്കരിച്ചു. വരുണനോട് താമസിക്കാൻസ്ഥലം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾഅദ്ദേഹം "പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ പരശുവിനെ ഇടതു കൈ കൊണ്ടെറിഞ്ഞാൽ അതു ചെന്നു വീഴുന്നടത്തോളം ഭൃമിയെ പാലിച്ചു കൊള്ളുകേ വേണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ ഭൃമിക്കു ദശയോജന വിസ്തീർണവും ശതയോജന ദൈർഘ്യവും ഉണ്ട്.

പ്രാചീന മലയാളം

കേരളോൽപത്തി

ദൃഷ്ടന്മാരായ ക്ഷത്രിയ രാജാക്കന്മാരെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ ശ്രീപരശുരാമൻ അവതരിച്ച് തന്റെ കൃത്യം നിറവേറ്റി. അപ്പോളുണ്ടായ "വീരഹത്യാദോഷം പോക്കണമെന്നു കല്പിച്ചു കർമ്മം ചെയ്യാൻ തക്കവണ്ണം ഗോകർണം പുകു ഭൂമിദേവിയെ വന്ദിച്ചു നൂറ്റുപതുകാതം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി. മലയാളഭൂമിക്ക് രക്ഷ വേണം എന്നു കല്പിച്ചു നൂറ്റെട്ടു ഈശ്വര പ്രതിഷ്ഠചെയ്തു. എന്നിട്ടും ഭൂമിക്ക് ഇളക്കം മാറിയില്ല എന്നു കണ്ടശേഷം ശ്രീപരശുരാമൻ നിരൂപിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെ ഉണ്ടാക്കി പല ദിക്കിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നു കേരളത്തിൽ വച്ചു." അവർകുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാഗഭീതികൊണ്ട് ഓടി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. പിന്നെ നാഗന്മാർ തന്നെ കുറേക്കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. പരശുരാമൻ ഓടിപ്പോയവരുടെ വേഷവും ആചാരങ്ങളും ഭേദപ്പെടുത്തി അവരെ വീണ്ടും കേരളത്തിൽപാർപ്പിച്ചു.

മുൻകാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നവിധം മലയാള ബ്രാഹ്മണരുടെ ജന്മാവകാശം സംബന്ധിച്ച് നിരൂപിക്കേണ്ട പ്രധാന സംഗതികളാവിത്;

- 1.മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ഹേതു
- 2.മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള കൃത്യം
- 3.മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയും വിസ്തീർണവും
- 4.മലയാളഭൂമി ദാനത്തിനുള്ള കാരണം

ഈ സംഗതികളെല്ലെപ്പറ്റി മേൽകാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങളെ അടുക്കായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

---

1. മലയാളഭൂമിയുണ്ടാക്കാനുള്ള ഹേതു: സഹയാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹവും ഭൂമിദാനവും കഴിഞ്ഞു വേറൊരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും ടിൻടി ദാനത്തിനുശേഷം ഇരിക്കാൻഭൂമിയില്ലാഞ്ഞു നാരദൻ പറകയാലും, ടി ഏഴിൽ ടി ദാനത്തിനുശേഷം ദത്ത ഭൂമിയിൽ ഇരുന്നുകൂടെന്നു ഗൃതിക്കുകൾ പറകയാൽ ഇരിപ്പാൻ ഇടമന്വേഷിച്ചു വരുണന്റെ വാക്കിനാലും. കേരളമഹാത്മ്യത്തിൽ മേൽ പറഞ്ഞവിധം ചതിപ്രയോഗത്തായലുണ്ടായ ദാനത്താൽ രാജ്യം കൈവിട്ടു ഇരിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ലാതെ കൈലാസത്തുചെന്ന് സങ്കടം പറയും ശിവന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം സുബ്രഹ്മണ്യനുമായി കന്യാകുമാരിയിൽചെന്നു സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ പ്രഭാവത്താലുണ്ടായ വിഷ്ണുമായയെ സേവിക്കയും ചെയ്തയാലും ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയെന്നും കാണുന്നു.

2. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള കൃത്യം: സഹയാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സഹയാദ്രിയിൽ ചെന്നു സായകമയച്ചു സമുദ്രത്തെ നീക്കിയെന്നും ടി ഏഴാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശു എറിഞ്ഞു രാജ്യമുണ്ടാക്കിയെന്നും കേരളമഹാത്മ്യത്തിൽ ഇടതുകൈ കൊണ്ട് കന്യാകുമാരിയിൽ വച്ചു പരശു എറിഞ്ഞു അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നും കേരളോൽപത്തിയിൽ ഗോകർണ്ണത്തു കന്വലയിലിരുന്ന് വരുണനെ സേവിച്ചു ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയെന്നും കാണുന്നു.

3. മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയും വിസ്തീർണ്ണവും: സഹയാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കലിംഗത്തിലെ വൈതരണി നദിക്കു തെക്ക് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്ക് 100 യോജന നീളത്തിൽ 3 യോജന വീതിയിൽ എന്നും ടി ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 100 യോജന നീളത്തിൽ 5 യോജന വീതിയിൽ എന്നും. കേരളമഹാത്മ്യത്തിൽ 100 യോജന നീളത്തിൽ 10

പ്രാചീന മലയാളം

യോജന വീതിയിൽ എന്നും. കേരളോൽപത്തി യിൽ 160 കാതം ഭൂമിയെന്നും കാണുന്നു.

4. മലയാളഭൂമി ദാനത്തിനുള്ള കാരണം: പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്തതായിട്ട് സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിലും കേരളമാഹാത്മ്യത്തിലും കാണുന്നില്ല. കേരളോൽപത്തിയിൽ വീരഹത്യാപാപശാന്തിക്കായിട്ടും കേരളാവകാശക്രമത്തിൽ വീരഹത്യാപാപാവശിഷ്ടത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിനായിട്ടും അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നു.

ഇനിയും പരശുരാമൻബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവരിക. അവർ തിരിച്ചു പൊയ്ക്കളയുക വീണ്ടും കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിക്കുക മുതലായ കാര്യങ്ങൾ വാസ്തവസംഗതികളെ മറയ്ക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള യത്നത്തിൽ ഒന്നിനൊന്നു വിപരീതമായും പൊതുവേ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാതെയും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽകാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനു ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം: മലയാചലനിവാസികളും രണശൂരന്മാരുമായ നാകന്മാർ സമുദ്രംവെട്ടി ഉണ്ടായ ഭൂമിയെ കൈവശംവെച്ചു രക്ഷിക്കുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ അതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ നാകന്മാർ കയർക്കുകയും വിദേശികൾ ഭയപ്പെട്ടു ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ആശ്രയിച്ച് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവിടുവിടെ പാർത്തുകൊള്ളുവാൻ അവരെ നാകന്മാർ അനുവദിച്ചു. ഇപ്രകാരം വാസ്തവസംഗതികൾ ഇരിക്കെ സ്വാർത്ഥതലുരതനിമിത്തം 'നാകന്മാർ' എന്ന വർഗ്ഗനാമത്തെ (ദ്രാവിഡഭാഷയിലുള്ള) സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാഗന്മാർ' എന്ന പദമായിട്ടു മാറ്റിമറിക്കുകയും സമുദ്രം നീങ്ങി ഉണ്ടായ കേരളത്തിൽ സർപ്പങ്ങൾ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാർപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വന്നു എന്നും മറ്റും എഴുതി വയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

നടന്നതോ നടക്കുന്നതോ ആയ ഒരു സംഗതിയുടെ കാരണം അറിയുന്നതിനായി വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ അതുസംബന്ധമായ സാക്ഷിമൊഴിയും പ്രമാണവും പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമായും കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിൽ ആയതു അവിശ്വാസ്യവും ത്യാജ്യവും ആണെന്നും ഒരേപ്രകാരം യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്ക് ചേർന്നിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ വിശ്വാസ്യവും സ്വീകാര്യവും ആണെന്നും ഉള്ളത് സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ. മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ജന്മാവകാശത്തെ നിർണയിക്കുന്ന അവരുടെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതു സംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്പര വിരുദ്ധമായും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളല്ലെന്നും അതിനാൽ അവർക്ക് ഇവിടെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു.

സംഗതികൾ അനുഭവത്തിൽ ഇരിക്കയാൽ സാക്ഷിമൊഴിയും പ്രമാണവും അവിശ്വാസ്യങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് വലിയ ദോഷമില്ലെന്നും പ്രകൃതത്തിലെ പല വിഷയങ്ങളും പ്രസ്തുത പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറെക്കുറെ സമ്മതിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ മലയാളത്തിലെ ഏർപ്പാടും നടപ്പും ഏതാവൽ പര്യന്തം അവയ്ക്ക് അനുസരണമായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നതിനാലും അവയേയും ആവക പ്രമാണ സാരങ്ങളേയും വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ടാകാം. ഇതിൻപ്രകാരം താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ അംഗീകാര്യങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഈ മലയാളഭൂമി പരശുരാമക്ഷേത്രമാകുന്നു. പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കായിട്ടു അതിനെ ദാനം ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഇവിടെത്തെ സകല അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും യജമാനത്വവും ബ്രാഹ്മണർക്കും ദാസ്യവൃത്തി മുതലായ എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും നടവടികളും മലയാളി നായന്മാർക്കും

പ്രാചീന മലയാളം

(ഇടക്കാലങ്ങളിൽ തുടങ്ങി ഈ ബ്രാഹ്മണരാൽ ശുഭ്രരെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്ന) സിദ്ധിച്ചു

ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി തിരിച്ചു അവയുടെ അയഥാർത്ഥ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള വിശേഷവണ്ഡനം അടുത്ത അദ്ധ്യായം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 1 - ദാനകാരണനിഷേധം

ഭാർഗ്ഗവൻ ക്ഷത്രിയവധം നിമിത്തം ഉണ്ടായ വീരഹത്യം ദോഷത്തെയാണ് മലയാള ഭൂമിയുടെ കാരണമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നാൽ

“മാതൃഹത്തേശ്ച പാപസ്യ ക്ഷത്രിയാനപ്യതഃ പരം
കാർത്ത വീര്യാർജുനം ഹതാ
ഏകശാസനയാ വിഭോ പാല്യതാം ....”

(കേ മാ അ 3)

“മാതൃഹത്തിപാപത്തിനു ക്ഷത്രിയരേയും കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനേയും കൊണ്ട് ഏകശാസനയോടുകൂടി രാജ്യ പരിപാലനം ചെയ്യണം” എന്നിങ്ങനെ മഹർഷിമാർ വിധിച്ചപോലെ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും ആയതു ശിഷ്യപരിപാലനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ദുഷ്ടനിഗ്രഹമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കയാലും ലോകരക്ഷകന്മാർ ധനജനയൗവനഗർവ്വീഷ്ടന്മാരായ ലൗകികരുടെ ബോധത്തിനായിട്ടു പാപശാന്തിക്കെന്നപോലെ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്ത പതിവുള്ളതിനാലും ഭാർഗ്ഗവനിൽ പാപലേശമില്ല. വീണ്ടും ഔപചാരികമായിട്ടെന്നപോലെ,

“ഷോഡശാഖ്യം മഹാദാനം കർത്തുമിച്ഛാമി ഭൂസുരാഃ
കേന രൂപേണ തദാനം കിയത്സംഖ്യാ യഥാവിധി
വീരഹത്തേശ്ച പാപസ്യ ബ്രൂത സർവ്വേ ദിജോത്തമാഃ”

(കേ മാ അ 4)

“ഹേ! ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! ഞാൻ വീരഹത്തിപാപത്തിനു ഷോഡശമഹാദാനം കഴിപ്പാനിച്ഛിക്കുന്നു. അത് എങ്ങനെയെല്ലാം എത്രത്തോളം വേണ്ടിവരുമെന്ന് നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒത്തു പറവിൻ

പ്രാചീന മലയാളം

എന്നു അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണരോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും അവരുടെ വിധിപ്രകാരം ദാനം വളരെ കേമമായി നടത്തുകയും ചെയ്തു ആ അവസരത്തിൽ

"വിശ്വമിത്രസ്തു ധർമ്മാത്മാ കൌതൂഹലസമന്വിതഃ
അത്യാശ്ചര്യമിദം രാജനലമിത്യബ്രവീന്മുനിഃ

(കേ മാ അ 5)

"ധർമ്മാത്മാവായ വിശ്വമിത്രമുനി സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഹേ! രാജൻ! ഇതു അത്യാശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു. മതി" എന്നു പറഞ്ഞു. അതോടുകൂടി ഭാർഗ്ഗവനിൽ പാപം ഒട്ടും ശേഷിപ്പാൻ ഇടയില്ല. ഇനിയും ദാനം കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം

സർവാൻ ഭൂമണ്ഡലാനാപി സർവപാപവിമുക്തയേ
വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാ"

(കേ മാ അ 5)

"ഹേ! മുനി ശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സർവപാപവിമോചനത്തിനായിട്ടു എല്ലാ ഭൂമണ്ഡലങ്ങളേയും വിപ്രന്മാർക്കു ദാനം ചെയ്യുന്നു." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തു. ഇതിനുശേഷം പാപത്തിന്റെ ലവലേശം ശേഷിപ്പാൻ ഇടയില്ല. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞിട്ടും ഭാർഗ്ഗവനിൽ പപലേശം കിടന്നിരുന്നതായി കേരളാ വകാശക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനു യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല. വിശിഷ്ടാ അർവാചീനമായ ഭാഷാഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിനു സംസ്കൃതമൂലഗ്രന്ഥത്തിനോളം പ്രാമാണ്യം ഒരിയ്ക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല.

'ദാനകരണനിഷേധം' സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതായി മേല്പറഞ്ഞവകൂടാതെ ഭാർഗ്ഗവന്റെ തപസ്സു, യോഗം ജ്ഞാനം മുതലായ

പ്രാചീന മലയാളം

ശക്തികൾ അത്യന്തം ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു. പാപമറ്റവർക്കു മാത്രമേ ഈവക ശക്തികൾ വർദ്ധിച്ചു സമുദ്രനിഷ്കാസനം മുതലായവ സ്ഥിരമായി സാധ്യമാവൂ എന്നുള്ളത് ശ്രുതി സ്മൃത്യാദികളിൽനിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു;

"തപോഭിഃ ക്ഷീണപാപാനാം"

(ആത്മബോധം)

അർത്ഥം: "തപസ്സുകൊണ്ട് പാപം നശിച്ചവർക്ക്"

"തപസാ കന്മഷം ഹന്തി"

(സ്മൃതി)

അർത്ഥം: "തപസ്സുകൊണ്ട് പാപത്തിനെ ഹനിക്കുന്നു"

"യോഗാഗ്നിർദ്ദഹതേ ക്ഷിപ്രമശേഷം പാപപഞ്ജരം"

(സ്മൃതി)

അർത്ഥം: "യോഗാഗ്നി സകല പാപങ്ങളേയും വേഗത്തിൽ നശിപ്പിക്കുന്നു"

ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ തപസ്സുകൊണ്ടും യോഗംകൊണ്ടും പാപം ക്ഷയിക്കുമെന്നു വരുന്നു. ഭാർഗ്ഗവൻ വലിയ തപസിയും യോഗിയുമാണെന്നുള്ളതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

"ജ്ഞാനാഗ്നിസ്സർവകർമ്മാണി ഭസ്മസാൽ കുരുതേർജ്ജുന"

(ഭ. ഗീത)

അർത്ഥം : "ഹേ! അർജ്ജുന! ജ്ഞാനാഗ്നി സർവ്വകർമ്മങ്ങളേയും ഭസ്മമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു."

പ്രാചീന മലയാളം

സർവം ജ്ഞാനം സർവ്വഭവൈശ്വര്യം വ്രജിനം സന്തരിഷ്യതി”

(ഭ. ഗീത)

അർത്ഥം: “എല്ലാ പാപങ്ങളേയും ജ്ഞാനം അതിക്രമിക്കുന്നു.”

അശ്വമേധസഹസ്രാണി ബ്രഹ്മഹത്യംശതാനി ച
കുർവന്നപി ന ലിപ്യതേ യദ്ദേകത്വം പ്രപശ്യതി”

(സുതസംഹിത)

അർത്ഥം : “ആയിരം അശ്വമേധവും നൂറു ബ്രഹ്മഹത്യയും ചെയ്താലും ആത്മൈക്യജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിൽ പാപമുണ്ടായിരിക്കയില്ല”

യസ്യ നാഹംകൃതോ ഭാവോ ബുദ്ധിരസ്യ ന ലിപ്യതേ
ഹത്യാപി സ ഇമാൻലോകാൻ ന ഹന്തി ന നിബദ്ധ്യതേ

(ഭ. ഗീത)

അർത്ഥം: “യാതൊരുത്താൻ അഹംകാരവും മനപ്പറ്റുമില്ലാതിരിക്കുന്നുവോ അവനു ഈ ലോകം മുഴുവൻനശിച്ചാലും ബന്ധനവും ഹാനിയും ഇല്ല.”

തപസാ ബ്രഹ്മ വിജിജ്ഞാസസാ

(ശ്രുതി)

അർത്ഥം: തപസ്സുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെ അറിവാൻ കഴിയും.

“ന മാത്യവധേന പിത്യവധേന ന ഭൃണ ഹത്യയാ”

(കൗഷീതകൃപനിഷത്ത്)

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: "മാതൃ വധംകൊണ്ടും പത്യവധംകൊണ്ടും ഭ്രൂണ ഹത്യകൊണ്ടും ഒന്നുമില്ല" (വിദാൻ മുഖഭാവം മാറുകില്ലെന്നു ശേഷം.)

"യഥാ പുഷ്കരപലാശ ആപോ ന ശ്ലിഷ്യന്ത ഏവം ഹ വിദി കർമ്മ ന ശ്ലിഷ്യതേ"

(ശ്രുതി)

അർത്ഥം: താമരയിലയിൽവെള്ളം പറ്റാത്തതുപോലെ വിദാ കൽ കർമ്മച്ചേർച്ചയില്ല (കർമ്മം തങ്ങുകയില്ല)

"തദ്ധിഗമ ഉത്തരപൂർവ്വാഘയോരശ്ലേഷവിനാശൗ തദ്യുപ ദേശാൽ"

(ബ്രഹ്മസൂത്രം)

അർത്ഥം: ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയിങ്കൽ മുൻപിൻ പാപങ്ങളുടെ രണ്ടിന്റേയും പറ്റില്ലായ്മയും നാശവും ക്രമേണ വരുന്നു"

"ഇതരന്യാപ്യേവമസംശ്ലേഷ: പാതേതു"

(ബ്രഹ്മസൂത്രം)

അർത്ഥം: ജ്ഞാനസിദ്ധികാലത്ത് ഇതുപോലെ തന്നെ പുണ്യങ്ങളുടേയും പറ്റു അറുതിവരുന്നു."

ഭാർഗ്ഗവൻ ദത്താത്രേയ ഭഗവന്മുഖത്തുനിന്നും ബ്രഹ്മ തത്വോപദേശം ലഭിച്ച ജ്ഞാനിയാകുന്നു. (ത്രിപുരാഹസ്യം ജ്ഞാനകാണ്ഡം നോക്കുക) മേൽകാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ട് തപസ്സ്, യോഗം ഇതുകൾനിമിത്തം അശേഷപാപ ക്ഷയവും സകല സിദ്ധികളും സംഭവിയ്ക്കുമെന്നും ജ്ഞാനിയെ യാതൊരു പാപപുണ്യങ്ങളും തീണ്ടുകയില്ലെന്നും കാണുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

ഭാർഗ്ഗവൻ തപസ്വിയും യോഗിയും ജ്ഞാനിയുമാകുന്നു എന്നത് മറ്റു പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടും തെളിയുന്നു.

ഈ കാരണങ്ങളാൽദാനകാരണമില്ലെന്നും കാര്യകാരണ സംബന്ധയുക്ത്യാ ദാനമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും സിദ്ധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 2 - മലയാളബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻകൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല

സംഗ്രഹം: പരശുരാമനു പാപമില്ലെന്നും അതിനാൽ പാപപരിഹാരത്തിനായിട്ടു മലയാള ഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്യാൻ കാരണമില്ലെന്നും ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിച്ചു. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ദാനം കൊടുക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നും തെളിയിക്കുന്നു. ഇതിലേയ്ക്കായി ഏർപ്പെടുന്ന പ്രധാന വാദമുഖങ്ങളേയും അതുകളുടെ തീർച്ചകളേയും വായനക്കാരുടെ സൗകര്യത്തിനായി ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു.

1. മറ്റുള്ള ജാതികളെന്നപോലെ മലയാളബ്രാഹ്മണരിലും അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയെ വിവരിക്കുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളാവകാശക്രമം മുതലായ പ്രമാണങ്ങളിൽ ദാനസ്വീകരണവും മറ്റുമാണ് ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നു കാണുന്നു. അവയിൽ ആദ്യകാരണം ദാനസ്വീകരണമായിരിക്കണമെന്നും മറ്റു കാരണങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ സംഭവിച്ചവയായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ല. ദാനം സ്വീകരിച്ചവരെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിട്ടും സ്വീകരിക്കാത്തവരെ ഉത്തമന്മാരായിട്ടും അദ്യാപി ഗണിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ഈ ഫലം സംഭവ്യമാണോ എന്നു പരിശോധിക്കാം.

2. പരശുരാമനിൽനിന്നും ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്ക് പതിവ് സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ ദാനം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിനു പതിവ് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ മലയാളഭൂമി ദാനത്തിനുമുമ്പുതന്നെ അനേകം മഹാദാനങ്ങളും മറ്റും നടത്തിയിട്ടുള്ള ദിവ്യശ്രീമാനായ പരശുരാമനു

പ്രാചീന മലയാളം

പതിതം ഒരിക്കലും ഉണ്ടെന്നു വരുന്നതല്ല. ഇതു മൂന്നദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആയതിനാൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു പതിതം വന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

3. ശരിയായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ദാനം വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണർക്കു പതിതം വരികയില്ല. പതിതം വന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ ബ്രാഹ്മണർക്ക് കർമ്മശക്തിയില്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഭയന്നു കയ്യിൽ വാങ്ങാതെയിരുന്ന ഉത്തമന്മാരും കയ്യിൽ വാങ്ങി ഭ്രഷ്ടരായിത്തീർന്ന മറ്റുള്ളവരും ആന്തരാൽ ഒരു പോലെതന്നെ. ആകയാൽ മലയാളത്തിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ഈ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേരളമാഹാത്മ്യാദികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന യോഗ്യതാംശങ്ങൾ ഇവരെ സംബന്ധിക്കാനിടയില്ല.

4. ദാനസ്വീകാരംനിമിത്തം പതിതം വന്നത് ദാനാർഹത ഇല്ലായ്മ കൊണ്ടല്ല, പരശുരാമന്റെ പ്രത്യേക വിധിപ്രകാരം ആണ് എന്നുള്ള പക്ഷത്തിൽ മറ്റു ഭൂമികളെ ദാനംചെയ്തപ്പോൾ ഏർപ്പെടുത്താത്ത ചട്ടം മലയാളഭൂമിദാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം പരശുരാമൻ ശ്രുതിസ്മൃത്യാദികൾക്കും ലൗകികനിയമത്തിനും വിപരീതമായി ഏർപ്പെടുത്താനിടയില്ല.

5. പരശുരാമൻ ദാനാർഹരായവർക്കേ ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ എന്നു പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ദാനാർഹന്മാരുടെ ലക്ഷണം ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ കർമ്മശക്തികൊണ്ട് അവരിലും തങ്ങളിലും പറ്റാത്തവിധം നശിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ട് പതിതം വന്നതായി കാണുന്നതിനാൽ അവരെ പരശുരാമൻ ഇതിലേയ്ക്കായിട്ടു കേരളത്തിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രാഹ്മണരുടെ ജാതിവിഭാഗം

"അഷ്ടൗ ഹി വിപ്രൗ ദൗ ന്യൂനൗ
ദാദശൈവാനന്തരാളികാഃ (ജാതിനിർണ്ണയം)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽ ജാതി എട്ട്; ന്യൂനജാതി രണ്ട്; അന്തരാളജാതി പന്ത്രണ്ട്.

ഈ ജാതികൾ എല്ലാം താഴെ പറയുന്ന വിഭാഗങ്ങളിലും അവയുടെ പിരിവുകളിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

"സമ്രാധാഭ്യോ വിശിഷ്ടൗ സാമാന്യോ ജാതിമാത്രകഃ
സാങ്കേതികൗ ശപ്തൗ പാപീത്യഷ്ടവിധോ ദിജഃ"
(ജാതിനിർണ്ണയം)

അർത്ഥം: ഒന്നാമത് സമ്രാട് (തന്ത്രികൾ), രണ്ടാമത് ആഭ്യന്തര (അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ), മൂന്നാമത് വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണർ, നാലാമത് സാമാന്യന്മാർ, അഞ്ചാമത് ജാതിമാത്രന്മാർ, ആറാമത് സാങ്കേതികന്മാർ, ഏഴാമത് ശാപഗ്രസ്തന്മാർ, എട്ടാമത് പാപികൾ.

ഇവരിൽ ഒന്നാമതായ തന്ത്രികൾക്ക് ഭദ്രാസനം, സാർവ്വമാന്യം, ബ്രാഹ്മസാമ്രാജ്യം, ബ്രഹ്മവർച്ചസ് ഇങ്ങനെ നാലുസ്ഥാനങ്ങൾ പരശുരാമൻ ആചന്ദ്രതാരം പുത്രപൗത്രപരമ്പരയായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ വൃത്തി മേൽപറഞ്ഞസ്ഥാനങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചുപോരിക്കയാകുന്നു.

രണ്ടാമത് അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആഭ്യന്തര: വളരെ യാഗം ചെയ്ത് ദേവപ്രീതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരാകയാൽ മേലിൽ ഇവർക്ക് യാഗം ചെയ്യാതെതന്നെ യാഗഫലത്തോടുകൂടി തപസ്സ്, വേദവേദാംഗങ്ങളുടെ അർത്ഥജ്ഞാനം, പ്രഭൃത്യാം, ധർമ്മശീലത്വം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ പരശുരാമൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

തദനുഷ്ഠാനം തന്നെ ഇവരുടെ വൃത്തി. ഇവരെ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ എന്നു പറയും.

മൂന്നാമത് വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണർ. ഇവർക്ക് അഗ്നിഹോത്രം, ഭട്ടവൃത്തി, സന്ന്യാസം, അന്യദീജന്മാരെക്കൊണ്ട് യാഗം ചെയ്യിക്കൽ ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. തദനുഷ്ഠാനം തന്നെ ഇവരുടെ വൃത്തി. ആധാനം എന്ന കർമ്മം ചെയ്താൽ ഇവരെ "ആഹിതാഗ്നി" അല്ലെങ്കിൽ "അടതിരി" എന്നു സോമയാഗം ചെയ്താൽ "സോമയാജി" അല്ലെങ്കിൽ "ചോമാതിരി" എന്നും അഗ്നിചയനം ചെയ്താൽ "അഗ്നിചിത്ത്" അല്ലെങ്കിൽ "അക്കിത്തിരി" എന്നും ഭട്ടവൃത്തിമാത്രമുള്ളവരെ "ഭട്ടതിരി"മാർ എന്നും പറയുന്നു.

നാലാമതു സാമാന്യബ്രാഹ്മണർ: ഇവർക്കു വേദാദികൾ അഭ്യസിക്കുക, സന്ന്യാസം, മന്ത്രവാദം, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തന്ത്രം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

അഞ്ചാമതു ജാതിമാത്രന്മാർ: ഇവരെ നാലുതരമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (1) പരശുരാമനിയോഗത്താൽ വൈദ്യ ശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു ചികിത്സിക്കുന്നവരായ അഷ്ടവൈദ്യന്മാർ. (2) പരശുരാമനോടു ബ്രഹ്മക്ഷത്രമായി മലയാളത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ ആയുധം വാങ്ങിയവർ. (3) ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടോ മഹാരോഗം കൊണ്ടോ വേദാദ്ധ്യയനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഏതു പ്രവൃത്തി കൊണ്ടെങ്കിലും ജീവനെ രക്ഷിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണർ. (4) രാഗ ദേഷാദികളെക്കൊണ്ട് ദുഷ്ടന്മാരായതുമിത്തം വേദാദ്ധ്യയനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് സ്വേച്ഛയായി ഓരോ വേഷങ്ങളെ അവലംബിച്ച് ജീവനെ രക്ഷിച്ചവർ. ഇവർക്ക് ഉത്തമന്മാരോടുകൂടി ഒരു കടവിൽ സ്നാനം, പംക്തിഭോജനം, രംഗസ്ഥാനം, മഹാനസം (അരങ്ങും അടുക്കളയും) ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

ഇവരിൽ മൂന്നു മൂന്നു പറഞ്ഞവർക്ക് ക്രമേണ ന്യൂനതയും ഉള്ളതായി വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കൂട്ടരിൽ ഒന്നാമതായി പറയപ്പെട്ട അഷ്ടവൈദ്യന്മാർക്ക് ചികിത്സാദിയും, രണ്ടാമതായുള്ളവർക്ക് നാലു സ്ഥാനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനവും മറ്റുള്ള പരിഷകൾക്ക് സ്വസ്ഥതയും വൃത്തികളാകുന്നു. അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെ സാമാന്യമായി "നമ്പൂരി" എന്നും വിശേഷമായി "മുസ്സ്" എന്നും "നമ്പി" എന്നും മൂന്നും നാലും തരക്കാരെ വെറും "നമ്പൂരിമാർ" എന്നും പറയുന്നു.

ആറാമത് സാങ്കേതികന്മാർ: ഇവർ മലയാളത്തിലുള്ള ഉപദ്രവം നിമിത്തം അവിടം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകയും പിന്നീട് ആ സ്ഥലം സ്വർഗ്ഗതുല്യമായിത്തീരുകയാൽ പരശുരാമനോടപേക്ഷിച്ച് വീണ്ടും വന്നു പാർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇവരെ പരശുരാമൻ "ഹേ! ബ്രാഹ്മണാഃ" എന്നു വിളിക്കുകയും അതിലുള്ള പകുതിഭാഗം ഇവരുടെ പേർ ആയിട്ടു തീരുകയും ചെയ്തു. ആയത് "ഹൈബ്രാ" എന്നാകുന്നു. അതു ലോപിച്ച് എമ്പ്രാൻ എന്നായിത്തീർന്നു. ഇവരിൽ ചിലർക്ക് മുഴുവനും മലയാളാചാരവും ചിലർക്ക് പരദേശാചാരവും മറ്റുചിലർക്ക് ഇതുകൾ ഇടകലർന്ന ഒരു രീതിയും ആകുന്നു. ഇവരെ ആറു ക്കമാസാക്കി വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു. (1) തിരുവല്ലാദേശി (2) തൃപ്പൂണിത്തുറദേശി (3) അക്കരദേശി (4) ഇക്കരദേശി (5)കർണ്ണാടകർ (6)തൗളവന്മാർ. ഇതിൽ തിരുവല്ലാദേശികളെ കോലത്തിരിരാജാവു കൊണ്ടുവന്നു കോലത്തുനാട്ടിൽ വാഴിക്കുകയും തൃപ്പൂണിത്തുറദേശികളെ തൃപ്പൂണിത്തുറ രാജാവു കൊണ്ടുവന്ന് അവിടെ വാഴിക്കുകയും മൂന്നും നാലും തരക്കാരെ കുലശേഖരമഹാരാജാവുകൊണ്ടുവന്നു വാഴിക്കുകയുംചെയ്തു. കർണ്ണാടകന്മാരും തൗളവന്മാരും ആരും കൊണ്ടുവരാതെ തങ്ങൾ തന്നെ ദക്ഷിണദിക്കുകളിൽ ഗതാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടി

പ്രാചീന മലയാളം

രിക്കുന്നവരാകുന്നു. ഈ ആറു ക്ലാസുകാരേയും പരശുരാമൻ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പണ്ടു വാഴിച്ചു. ഇവർക്ക് വേദാഭ്യയനം , ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശാന്തി, നമസ്കാരക്ഷണം, പരികർമ്മം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഏഴാമത് ശാപഗ്രസ്തന്മാർ: പരശുരാമന്റെ പ്രത്യക്ഷത്തെ പരീക്ഷിക്കയാൽ അദ്ദേഹത്തിനാലും ആചാര്യസ്വാമികളാലും ശപിക്കപ്പെട്ടവരാകുന്നു ഇവർ. ഇവരേയും സാമാന്യമായി "നമ്പൂരിമാർ" എന്നു പറയും. ഇവർക്ക് അവേദപാഠവും, അനമസ്കാരക്ഷണവും, അപൂജ്യത്വവും, അസഹസ്ഥിതിയും ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ വൃത്തികളും വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.

എട്ടാമത് പാപികൾ: ഇവരെ അഞ്ചു ക്ലാസാക്കി പ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (1) പരശുരാമനോട് ദാനം വാങ്ങിച്ചവരായ ഊരിലെ "പരിഷമുണ്ണന്മാർ (2) പെരുമാളെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ അനുവാദം കൊടുത്ത ഗ്രാമണികൾ (3) വരാഹമൂർത്തിയെ കളഞ്ഞ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാർ (4) ശുഭ്രപൗരോഹിത്യം വഹിച്ച ഇളയതന്മാർ (5) ബ്രാഹ്മണരുടെ അനുവാദപ്രകാരം പെരുമാളിനെ നിഗ്രഹിച്ച നമ്പിടികൾ. ഇവരിൽ ഒന്നു മുതൽ മൂന്നുവരെ ക്ലാസ്സുകളിലുള്ളവർക്ക് പാപതാരതമ്യം പോലെ സ്ഥാനമാനതാരതമ്യവും നാലും അഞ്ചും ക്ലാസുകാർക്ക് ജാതിഭേദവും ഉണ്ട്. ഇതുകൂടാതെയും; ഏതേതു കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ ഭ്രഷ്ടു ഭവിക്കുമെന്നു ശാസ്ത്രത്താൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവരേയും പാപിഷ്ടന്മാർ എന്നു പറയുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച ബ്രാഹ്മണരെ അവരുടെ വിശേഷാലുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ സാമാന്യമായി "നമ്പൂരിമാർ" എന്നും

പ്രാചീന മലയാളം

നാലും അഞ്ചും ക്ലാസുകളിൽ ചിലരെ "പോറ്റിമാർ" എന്നും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. ഒടുവിൽ വിവരിച്ചവരിൽ ചില സ്ഥാനമാനമുള്ളവരെ "നമ്പിടിമാർ" (പണ്ടാരത്തിൽ) എന്നും പറയുന്നു. ആറാം ക്ലാസുകാരെ സാമാന്യമായി "എമ്പ്രാൻ" എന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ "പോറ്റി" എന്നും ഏഴാം ക്ലാസിലുള്ളവരെ സാമാന്യമായി "നമ്പൂരി" എന്നും എട്ടാം ക്ലാസിലുള്ളവരിൽ മൂന്നാമന്മാരെ "നമ്പൂരി" എന്നും ശിഷ്യമുള്ളവരെ അതതു പിരിവിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയും വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു. മാതൃ വഴിയവകാശം സ്വീകരിച്ച പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരെ "അമ്മാമന്മാർ" എന്നു പറയുന്നു. മേൽക്കാണിച്ച വിഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതിൽ ഉൾപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണദാനം വാങ്ങുക ഹേതുവായിട്ടും മറ്റും ചിലർ അതിൽ പിന്നീട് സംഭവിച്ച വേറെ കാരണങ്ങളാലും ഭ്രഷ്ടന്മാരായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് അവർക്കു തക്കതായ കർമ്മശക്തിയില്ലായിരുന്നു എന്നും അങ്ങനെ കർമ്മശക്തിയില്ലാത്തവരും അതിനാൽ ദാനത്തിന് അർഹതയില്ലാത്തവരും ആയ ബ്രാഹ്മണന്മാരെ പരശുരാമൻ ദാനത്തിനായി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയില്ലെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന ബ്രാഹ്മണർ മലയാളത്തിൽ വരുംമുമ്പ് ഉത്തമന്മാരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പറയുന്ന പ്രമാണം:

"കൃഷ്ണതീരേ തു ഗത്യാഥ ചചാര ഭൃഗുനന്ദനഃ....."

ഇത്യാദി (അനുബന്ധം 1 നോക്കുക).

ഇത്യാദികളായ പ്രമാണങ്ങളാലും ദാനം വാങ്ങുക മുതലായ ഭ്രഷ്ടസംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരെ ഒഴിച്ചു ശേഷമുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണർ എല്ലാവരും ഉത്തമന്മാരായിത്തന്നെ ഇരിക്കയാലും ഭാർഗ്ഗവൻ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അവരിൽ ആരും

പ്രാചീന മലയാളം

തന്നെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിരുന്നില്ലെന്നും ഇവിടെ വന്നു മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ചേർന്ന കാരണത്താൽ അപ്പോൾമുതൽക്ക് ഇപ്രകാരം പതിവ് അവർക്കു സംഭവിച്ചതാണെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ട്.

ടി പ്രമാണം ഇവിടെ യോജിക്കുന്നില്ല

എന്നാൽ ഏതാനും പേർ ഉൾപ്പെടുകയും അതുകൊണ്ട് ഭ്രഷ്ടന്മാരായിപ്പോകുകയും ചെയ്തു എന്നും മറ്റുള്ളവർ ഉൾപ്പെടാതെ മാറിനിന്നുകളഞ്ഞതുകൊണ്ട് പൂജ്യന്മാരായി എന്നും കാണുകയാൽ ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിൽ മറ്റേവരെപ്പോലെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിരുന്നെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഭ്രഷ്ടന്മാരായിരിക്കുന്നത് എന്നും തീർച്ചയാക്കണം. ഈ ഒരു സംഗതി കൊണ്ടുതന്നെ ഇവർ എല്ലാവരും ആന്തരാൽ തുല്യന്മാരെന്നും തന്നിമിത്തം ദാനാർഹന്മാരല്ലെന്നും പ്രസ്തുത പ്രമാണം ഇവരെ സംബന്ധിക്കയില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ദാനം വാങ്ങിയനിമിത്തം ഭ്രഷ്ടു ഭവിപ്പാൻ ഇടയില്ല

സ്വീകൃതങ്ങൾ ദാനസ്വീകാരദാരാ സംഗമിച്ച വീരഹത്യം പാപമാണ് ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ ഇങ്ങനെ ഭ്രഷ്ടുരൂപമായി നിലനിന്നുപോരുന്നതെന്നു കാണുന്നല്ലോ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ പാപം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തെല്ലാം ഭ്രഷ്ടുരൂപമായിത്തന്നെ ഇരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ആയതുകൊണ്ട് ദാനദാരാ ഈ ദോഷം ഇവരിലാകുന്നതിനുമുമ്പ് ഭാർഗ്ഗവനിൽത്തന്നെ നിന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ കാലം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനും ഈ വിധ ഭ്രഷ്ടു സംഭവിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഉത്തമവൈദികകാര്യങ്ങളിൽ ഇവരെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ബഹിഷ്കൃതനായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നും വരണം. അതിനു യുക്തിയും പ്രമാണവും വിപരീതമായി

പ്രാചീന മലയാളം

രിക്കുന്നു. ആ ദോഷം ഇവരിൽ വന്നപ്പോൾമാത്രം ഭ്രഷ്ടുരുപമായി എങ്കിൽ അതിലേയ്ക്കു കാരണവും വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അല്ലാതെ ദാനം വാങ്ങിയ നിമിത്തം ഭ്രഷ്ടു ഭവിപ്പാൻ ഇടകാണുന്നില്ല.

പരശുരാമന്റെ വിധി

മലയാളബ്രാഹ്മണപരമായുള്ള "ശാങ്കരസ്മൃതി" എന്ന ലഘു ധർമ്മപ്രകാശിക ഒന്നാം അദ്ധ്യായം രണ്ടാം പാദം 9, 10 ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

"സ്വക്ഷേത്രേ സംഗ്രഹം ചക്രേ വിഷ്ണുർദ്ധർമ്മപതിർഭൃഗുഃ
ലജ്ജതേ ഭർത്സ്യതേ തേന വിപ്രഃ കാമി ശമോചിതഃ
പ്രശമപ്രതിപന്നേരിത്യച്യതേ ഭൂപ്രതിഗ്രഹാൽ
ജല്മേതി വർണ്ണവ്യത്യാസാത്തത്സംബന്ധേനസാചഭ്രഃ
ജന്മേത്യാഖ്യായതേ തസ്യ സ്വാമിത്വഞ്ച തദാശ്രയം

(ശാങ്കരസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ധർമ്മപ്രതിഷ്ഠാപകനായ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമൂർത്തിയായ ഭാർഗ്ഗവൻ തന്റെ സ്വന്തമായ മലയാളത്തിൽ ഭൃഗുവിനെ ദാനം വാങ്ങുന്നത് ഉത്തമമല്ലെന്നുവെച്ച് അതിനെ ബ്രാഹ്മണധർമ്മത്തിൽ ചുരുക്കി (കുറവാക്കി) കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശമോചിതനും, കാമിയും, ഭൃഗുദാനം വാങ്ങുന്നവനുമായ ബ്രാഹ്മണൻ ശമശീലന്മാരാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു. അവർ ലജ്ജിക്കുന്നു. "ലജ്ജ" ധാതുവിന് പൃഷ്ണോദരാദിത്യാൽ വർണ്ണവ്യത്യാസം വന്നിട്ടാകുന്നു "ജല്മി" (ദൃഷ്ടിച്ച് ജന്മി) എന്നുള്ള പേരുണ്ടായത്. തത്സംബന്ധം കൊണ്ട് ഭൃഗുവിന് ജല്മം (ജന്മം) എന്നു വ്യവഹാരമുണ്ടായി. ഇതികൊണ്ടാണ് ദാനസഹകാരം നിമിത്തം ദോഷം സംഭവിച്ചത് എന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ട്.

പ്രാചീന മലയാളം

മേൽപ്രകാരം വിധി ഉണ്ടായിട്ടില്ല

ഈ മലയാളത്തിൽമാത്രം ഭൂമിദാനസമീകരണം ദോഷകരമെന്നു ഭാർഗ്ഗവൻ കല്പിക്കാനിടയില്ല. ഈ ഭാർഗ്ഗവൻ മലയാള ഭൂമിദാനത്തിനു മുൻ ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിവരം താഴെക്കാണിക്കുന്നു.

"കുമാരേണ ച തം ഹത്യാ വർഗ്ഗാൻ ക്ഷത്രിയവംശജാൻ
ഏകവിംശതിരാവൃത്തൗ സംഭവാനഖിലാൻ തദാ
ഹത്യാ ഹത്യാ കൃതാൻ സർവ്വാൻ ഉഭയോർവംശജാൻ മുദാ"
(കേ. മാ. അ. 3)

"ധർമ്മേണ പാലയൻ സർവക്ഷത്രിയസ്യാന്തകഃ പ്രഭുഃ
വീരാൻ ഹത്യാ തു രൈകൈശ്ച പിതൃൻ താൻ തർപ്പയത്യഹോ
കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനം ഹത്യാ ഏകശാസനയാ ഭൂവി
രാജാഭൂൽ പരശുരാമശ്ച സമസ്തേ ക്ഷിതിമണ്ഡലേ"
(കേ. മാ. അ. 4)

അർത്ഥം: ഇരുപത്തിയൊന്നു പ്രാവശ്യം രണ്ടു വംശത്തിലും ഉള്ള ക്ഷത്രിയന്മാരെ ജനിക്കുന്നവരെ ജനിക്കുന്നവരെ ഒക്കെ പരശുകൊണ്ട് കൊന്നുകൊന്നൊടുക്കി. കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനാദി സർവ്വക്ഷത്രിയന്മാരെയും നിഗ്രഹിച്ച് ഏകശാസനമായിട്ട് എല്ലാ ഭൂമണ്ഡലങ്ങളും ധർമ്മത്തോടുകൂടി ഭാർഗ്ഗവൻ പരിപാലിച്ചു. ഹനിച്ച വീരന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ പിതൃതർപ്പണം കഴിച്ചു.

"അന്യോന്യം വീക്ഷിതാസ്സർവ്വേ ആലോച്യ മുനിപുംഗവാഃ
നാരദന്തം സമാഹൂയ ഉവാച കുശികാന്തജഃ
ഉപായേനൈവ ഭൂദാനം വിശേഷഫലമുത്തമം
ഏവഞ്ച ബോധയസ്മാർത്ഥമാഗച്ഛ മുനിപുംഗവ!

പ്രാചീന മലയാളം

ഏവമുക്തോ മഹാരാജോ നാരദസ്സരിതം ഗതഃ
ഇംഗിതജേണോ മുനിശ്രേഷ്ഠോ രാജാനം വാമ്യമബ്രവീൽ”

നാരദഃ ”ശ്രൂയതാം ദാനമാഹാത്മ്യം.....
തസ്മാത്താം ഭൂമിദാനഞ്ച ത്വരിതം കുരു ഭാർഗ്ഗവ!
ഏവമുക്തസ്തു രാജർഷിഃ പ്രണമ്യ വിനയാന്വിതം
ഭൂദാനം പ്രദദാമ്യത്ര കുസുമൈസ്സഹിതോദകം
ഹസ്തേ ഗൃഹീത്വാ രാമസ്തു.....
ചതുസ്സാഗരമദ്ധ്യം ച ഭൂമിസ്താ ദീയതേ മയാ
നാനാഗോത്രദിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം
ഗൃഹീത്വാ മുനയസ്സർവ്വേ തോഷിതാ മുനിസത്തമാഃ
..... ഭാർഗ്ഗവഞ്ച തദാബ്രവീൽ
അഹം കിങ്കരവാന്യത്ര വക്തവ്യം മുനിപുംഗവാഃ
ഭാർഗ്ഗവേണൈവമുക്താസ്തേ സർവ്വേ ച ബ്രഹ്മവാദിനഃ
ത്രപാഭരാച്ച മുനയസ്തൽകാലേ കൗശികോബ്രവീൽ
സർവ്വാൻ ഭൂമണ്ഡലാൻ ദത്വാ ത്വയാ സ്ഥാതും ന ശക്യതേ
കുത്രാപി ഗച്ഛ സർവ്വജ്ഞ യഥേഷും പയസാനിധൗ
ഏവം പുരാ കൃത്യയുഗേ ശാപകാരണമത്ര തേ
ഏവമുക്തസ്തു ഭഗവാൻ പ്രതിജ്ഞാമകരോത്തദാ
സ്ഥീയദ്ധാം യുയമേവാസ്മിൻ ഭൂമൗ ച ജ്ഞിപുംഗവാഃ
അഹന്തു ച ഗമിഷ്യാമി ആകാശേ വാരിധാവപി
ഏവമേവഞ്ച നിർമ്മായ തൽ ഭൂമിം പാലയാമ്യഹം
ഇത്യുക്ത്വാ ഭാർഗ്ഗവഃ ശ്രീമാൻ ധൈര്യയുക്തഃ പരാഭവാൽ
കൈലാസഞ്ച പ്രവിശ്യാഥ പ്രണാമമകരോച്ഛീവം.”

(കേ. മാ. അ. 5)

അർത്ഥം: വളരെ ദാനങ്ങൾ കഴിച്ചിരുന്നിട്ടും ഭൂദാനം കൂടി ചെയ്യണമെന്നു വിശ്വാമിത്രമഹർഷി പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് നാരദൻ

പ്രാചീന മലയാളം

പരശുരാമനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാർഗ്ഗവൻ പൂവും നീരും കൈയിൽ എടുത്ത് നാലു സമുദ്രത്തിനകത്തുള്ള ഭൂമി മുഴുവനും ദാനം ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണർ സന്തോഷസമേതം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം ഭാർഗ്ഗവൻ ഇനി എന്തു വേണ്ടു എന്നു നമസ്കാരപൂർവ്വം ചോദിച്ചപ്പോൾ വിശ്വാമിത്ര നൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാവരും നാണിച്ചിരുന്നുപോയി. ഭൂമി മുഴുവനും ദത്തമായിപ്പോയതിനാൽ ഇനി ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ പാടില്ല. ആകാശത്തിലോ സമുദ്രത്തിലോ പൊയ്ക്കൊള്ളണം എന്നു വിശ്വാമിത്രമഹർഷി പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം തന്നെ "നിങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയിൽ സുഖമായിരിപ്പിൻ" എന്നു പറഞ്ഞും കോണ്ട് ഭാർഗ്ഗവൻ ദൈര്യസമേതം തിരിച്ച് ശ്രീകൈലാസത്തുചെന്ന് ശിവനെ നമസ്കരിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭഗവാൻ കല്പിച്ച് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:

"രാജ്യഭാരം വിഹായ ച മുനിഭിർവൃഞ്ചിതസ്ത്വം ഹി"

(കേ. മാ. അ. 6)

ഇപ്രകാരം ഭൂമിദാനം താനാലോചിക്കാതെ പ്രതിഗ്രഹീതന്മാരുടെ⁴ വഞ്ചനയിൽ അകപ്പെട്ടു ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഭാർഗ്ഗവൻ ഈ കാണിച്ച ഭൂമി ദാനത്തിനെയാണ് പാപകരമെന്നു കല്പിക്കാൻ കാര്യമുള്ളത്. എന്നിട്ടും ഇതിനെ നിന്ദ്യമെന്നോ ജാതിന്യൂനതയ്ക്ക് ഹേതുവെന്നോ ഭാർഗ്ഗവൻ കല്പിച്ചതായും അതുനിമിത്തം സ്വീകൃത്തുകളിൽ ആർക്കെങ്കിലും സമ്മമായിട്ടോ കൂടുതൽ കുറവായിട്ടോ ന്യൂനത സംഭവിച്ചതായും നിവർത്തിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആ ന്യൂനത ഇന്നു വരെയും നിലനിന്നുപോരുന്നതായും പ്രമാണങ്ങളിലും ജനശ്രുതിയിലും അനുഭവത്തിലും ഇല്ല.

---

⁴ ദാനം സ്വീകരിച്ചവരുടെ

പ്രാചീന മലയാളം

ഈ മലയാളഭൂമിയാകട്ടെ മറ്റാരുടേയും കൈവശത്തിലും അനുഭവത്തിലും ഇരുന്നിട്ടുള്ളതും അവരെ ഉപദ്രവിച്ചു പിടിച്ചു പറിയിട്ടുള്ളതും അല്ല.

"രാജൻ തവ സഹായാർത്ഥം

രാജ്യം നിർമ്മായിതും ഗൃഹം കുമാരം പ്രേഷയിഷ്യാമിഷ്

ഭാർഗ്ഗവസ്തരിതം ഗച്ഛ സുബ്രഹ്മണ്യസഹായകഃ

കന്യാകുമാരീം കല്യാണീം പുജയിത്വാ.....

ഗൃഹീത്വാ പരശും ഹസ്തേ വാരിധൗ പ്രേഷ്യതി പ്രഭോ"

(കേ. മാ. അ. 6)

ഇപ്രകാരം പരശുരാമൻ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു മഹേന്ദ്രാദി മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവകളും സകലമഹർഷിമാരും അടിക്കടി വന്നു വേണ്ടുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തു സുഖമേറ്റി വെച്ചിട്ടുള്ളതും കുബേരന്റെ നിധികൾ ഉള്ളതും സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകൾ താമസിക്കുന്നതിനാലും മറ്റും സ്വർഗ്ഗ തുല്യവും ആയ സ്ഥലമാകുന്നു കേരളം. വിശേഷിച്ചും ദാതാവും സ്വീകൃത്തുകളും വേണ്ടവിധം അധികാരിതയുള്ള ബ്രാഹ്മണ ശ്രേഷ്ഠനും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായിരുന്നു. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ പൂർവ്വകാലം തുടങ്ങി ഇന്നുവരെ നടന്നിട്ടുള്ള മറ്റൊരു ദാനങ്ങളെ ക്കാളും ഈ ദാനമാകുന്നു ശരിയും അത്യന്തമവുമായിട്ടുള്ളതെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. പരശുരാമൻ തന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഉത്തമകൃത്യത്തെ നിന്ദ്യമെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ആയതിനെ തന്റെ ആജ്ഞയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്വജാതി ജനത്തിനു ദോഷം സംഭവിക്കുമാറ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവനായ ഒരു ഉന്മത്തനല്ല. അതിനാൽ ദാനസ്വീകാരം നിമിത്തമാണ് പതിവു മുണ്ടായതെന്നു പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

കർമ്മാനുഷ്ഠാനം ദാനം നിമിത്തമുള്ള പാപത്തെ പരിഹരിക്കും

ഇനി മലയാളത്തിനെ ഭൂമിദാനസ്വീകാരത്തെ മുൻപിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ പാപകരമായിട്ടുതന്നെ സമ്മതിച്ചുനോക്കാം. എന്നാലും സ്വീകൃത്തുക്കൾക്ക് പതിവ് വന്നുകൂടാ എന്നു കാണിക്കാം.

“അഗ്നിഗുർവ്വതിമിപ്രേഷ്ടദിക്ഷുശിഷ്യേന ഭൂസുരോഃ
ജീവിതാജന്മഭോഗേന ന സീദേയുഃ ക്വചിദ്ഭുവം”

(ശാങ്കരസ്മൃതി അ. 1, പാ. 2, ശ്ലോ. 11)

അർത്ഥം: എന്നാൽ ന്യായമായി കിട്ടുന്ന ജന്മഭോഗത്തിൽനിന്ന് അഗ്നി, ഗുരു, അതിമി, ഇഷ്ടന്മാർ (ബന്ധുക്കൾ), ദിക്ഷുക്കൾ ഇവർക്കു വേണ്ടുന്നതിനെ കൊടുത്ത് ബാക്കികൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണന് ദോഷം സംഭവിക്കുന്നതല്ല.” അല്ലാതെയും.

“സർവ്വേഷാമപി ദേയാനാം പ്രതിഗ്രാഹീ ദിജോത്തമഃ
ബ്രഹ്മണാ കല്പിതഃ പൂർവ്വം നാനൃസ്തുത്രാധികാരവാൻ
കേഷാഞ്ചിന നിഷിദ്ധശ്ച വിശേഷൈതൈകഃ പ്രതിഗ്രഹഃ
ആത്യന്തികപരത്വേന തന്നിഷേധസ്യ ജായതേ
തത്തദ്ദാനകഥോച്ഛിത്തിരർത്ഥാഭാവശ്ച ധർമ്മതഃ
തത്തദ്ദാനവിധേരന്യഥാപ്രമാണഞ്ച തന്മുനിഃ
ഭാർഗ്ഗവോ ഭഗവാനീക്ഷ്യ ദുഷ്പ്രതിഗ്രഹജൈനസാം
പ്രാഹ ദാനാനി ശാന്ത്യർത്ഥം വക്ഷ്യന്ത്യേതാനൃക്രമാൽ
സ്വധർമ്മസ്ഥേന സർവ്വേഷാം ഗൃഹസ്ഥേന പ്രതിഗ്രഹഃ
കാര്യോ നാന്യേന കേനാപി തസ്യൈതദ്ദഃഘമർഷണം”

(ശാങ്കരസ്മൃതി അ. 5, പാദം 4, ശ്ലോ. 15)

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: ഏതു ദാനവും വാങ്ങുവാൻ ദൈവം ബ്രാഹ്മണനെ യാണു അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മറ്റാർക്കും അധികാരമില്ല. അറിവുള്ളവർ ചിലർക്കു ദാനം വാങ്ങുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു പറയുന്നു. ആരും ദാനം വാങ്ങിക്കയില്ലെന്നു വന്നാൽ ലോകത്തിൽ ദാനകഥ തന്നെ ഇല്ലാതായിത്തീരും. എന്നാൽ ദുഷ്പ്രതിഗ്രഹം ⁵ ദോഷമാകുന്നു. അവിടെ മഹർഷിയാൽ വിധിക്കപ്പെട്ട ശാന്തിയെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു:

സ്വധർമ്മത്തെ വേണ്ടപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥനു മാത്രമേ ദാനം വാങ്ങുവാൻ അധികാരമുള്ളൂ. അവന്റെ സ്വധർമ്മമാചരണം ദാനം നിമിത്തമുള്ള പാപത്തെ നശിപ്പിക്കും."

ഇതിന്റെ ശേഷം പ്രസ്തുത പ്രമാണത്തിൽ ആ സ്വധർമ്മത്തെ വിവരിച്ചു പറയുകയും അതിനെ ക്രമപ്രകാരം ആചരിച്ചാൽ ദുഷ്പ്രതിഗ്രഹദോഷം തീർന്ന് അഗ്നിയെപ്പോലെ ശോഭിക്കും എന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ദാനസ്വീകാരംകൊണ്ട് ദോഷമുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ അപ്പോൾ തന്നെ നിവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ളതിനാൽ ആയതു കുറച്ചിലിനു കാരണമായിട്ട് ചിരകാലമെന്നല്ല അല്പകാലംപോലും നില നില്ക്കാനിടയില്ല. ഇനിയും ബ്രാഹ്മണരും അവരിൽ താണ ജാതിക്കാരും പല വകയായിട്ട് എത്രയോ ദാനങ്ങൾ കഴിക്കുകയും ബ്രാഹ്മണരുതന്നെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക പണ്ടുപണ്ടു പതിവു നടപ്പും ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവിടുള്ള ബ്രാഹ്മണർക്കല്ലാതെ ഈ പുതുമ മറ്റൊരുത്തർക്കും ഉള്ളതായോ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ല.

ഭ്രഷ്ടിനു കാരണം ദാനസ്വീകാരമല്ല; ആണെന്നു വാദിക്കുന്ന പക്ഷത്തിൽ സ്വീകൃത്തുകൾക്കു കർമ്മശക്തിയില്ല; ദാനത്തിന്

---

⁵ പാപം പുരണ്ട ദാനം സ്വീകരിക്കൽ

പ്രാചീന മലയാളം

അർഹതയില്ലാത്തവരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവരികയില്ല. കൊണ്ടുവന്നിട്ടുമില്ല.

ഈ മലയാളഭൂമിദാനവും സ്വീകരണവും നിന്ദ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു വരുന്നപക്ഷവും സ്വീകൃത്തുകൾ ഇന്ന ഇന്ന പ്രകാരം സർവ്വത്തിലിരുന്നാൽ അവരുടെ ദാനസ്വീകാരദോഷങ്ങളെല്ലാം നിശിച് അവർ യശസ്വികളായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണർ അപ്രകാരമുള്ള സൽകൃത്യങ്ങളിൽ അധികാരവും അനുഷ്ഠാനവും ഇല്ലാത്ത അധമന്മാരാകുന്നു എന്ന് സ്വയം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടാലല്ലാതെ ദാനസ്വീകാരദോഷമാണ് അവരുടെ കുറച്ചിലിനു കാരണമെന്നുള്ളതു ചേരുകയില്ല. ഭ്രഷ്ടിനു കാരണം ദാനമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം മലയാളഭൂമിയുടെ അവകാശം ഉടൻ ബ്രാഹ്മണരെ വിട്ടൊഴിയേണ്ടിവരും. ഈ വാദം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. അതല്ലാതെ തങ്ങൾ കർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാത്ത അധമന്മാർ തന്നെയാണ് അവർ സമ്മതിച്ചുകളയുന്ന പക്ഷം അവർ ദാനത്തിന് അർഹന്മാരല്ലെന്നും വന്നുപോകും.

"സ്വധർമ്മസ്ഥന സർവ്വേഷാം ഗൃഹസ്ഥന പ്രതിഗ്രഹഃ
കാര്യോ നാന്യേന...."

(ശാങ്കരസ്മൃതി അ. 5, പാ. 4, ശ്ലോ. 5)

അർത്ഥം: സ്വധർമ്മത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥനു മാത്രമേ ദാനം വാങ്ങാൻ അധികാരമുള്ളൂ. അല്ലാത്തവനധികാരമില്ല." (ഈ വിഷയം മനുസ്മൃതി നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്).

ഭാർഗ്ഗവന് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായം മേൽ പ്രകാരമാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവസ്മൃതിയും ശാങ്കരസ്മൃതിയും യോജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭാർഗ്ഗവൻ മുമ്പു

പ്രാചീന മലയാളം

ദാനം ചെയ്യാൻ ഇച്ഛിച്ച് ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്താൻ ദൂതനെ അയച്ചപ്പോൾ അവനോടു പ്രത്യേകം ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

"ദിജോത്തമാനാനയസ്വ ജവാൽ ഗത്വാ... ദാനാർഹാൻ....."

(കേ. മാ. അ. 4)

അനന്തരം ദാനം കൊടുത്തയവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ദദാമി ദശദാനാനി ദാനാർഹാഃ കില ഭൃസുരാഃ"

(കേ. മാ. അ. 4)

ഇങ്ങനെ പ്രത്യേക കരുതൽകാണിച്ചിട്ടുള്ള മതിമാനും ദാനഫലാനുഭോക്താവുമായ ഭാർഗ്ഗവൻ ഈ മലയാളഭൃമിയെ ദാനം ചെയ്യുന്നതിനു താൻതന്നെ ആളുകളെ അന്വേഷിച്ചു പിടിക്കുമ്പോൾ ഈ വിഷയം അല്പംപോലും വിസ്മരിച്ചു പോകയില്ല. അതിനാൽ ആചാരഹീനന്മാർ അദ്ദേഹത്താൽ കൊണ്ടുവരപ്പെടുകയില്ല. ഇനി മലയാളഭൃമി ദാനം വാങ്ങുന്നതിലേയ്ക്കുമാത്രം എങ്ങനെയുള്ളവരായാലും മതി എന്നു കരുതിയതായിട്ടു പറയുന്നു എങ്കിൽ, മുൻവിവരിച്ച കേരള മാഹാത്മ്യം പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായം മറ്റും നോക്കുക (അനുബന്ധം 1). അവിടെ ഭാർഗ്ഗവൻ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നത് അത്യുത്തമന്മാരെയാണെന്ന് സ്പഷ്ടമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ ദാനം കൈയിൽ വാങ്ങിയിരുന്നു എങ്കിൽ ദോഷം സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നുള്ളത് സിദ്ധിക്കുന്ന ദാനാർഹതയെ അനുവദിക്കുന്ന തായ വ്യവധാനജന്യപാപാഭാവം അർത്ഥാൽസിദ്ധിന്യായ പ്രകാരം സമ്രാട്ടു മുതൽ പാപി വരെ എല്ലാവരിലും ആപതിക്കുന്നു. അപ്പോൾ "അമ്പു കൊള്ളാതവരില്ല കുറുക്കളിൽ" എന്നപോലെ ആയിത്തീരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഈ

പ്രാചീന മലയാളം

മലയാളബ്രാഹ്മണർ ഭാർഗ്ഗവനാൽ വരുത്തപ്പെട്ടവരല്ല എന്നു തെളിയുന്നു.

**അദ്ധ്യായം 3 - പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ
ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല**

സംഗ്രഹം: കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളവകാശക്രമം, ജാതി നിർണ്ണയം മുതലായവയിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരായ സകലരും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണെന്നും ഈ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കുംകൂടിയാണ് പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാർക്കും കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിൽ ദാനസ്വീകാരംകൊണ്ട് ചിലർക്കുമാത്രം പതിത്വം വന്നതെങ്ങനെ എന്നു നോക്കുമ്പോൾ കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ (പുവും നീരും സഹിതം) പാപികൾ, കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുംകൂടി (കുറതീർത്ത് അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധിസ്ഥാനം വഹിച്ച്) വാങ്ങി എന്നും അങ്ങനെ വാങ്ങിയവർക്ക് ഭൂമിയും പാപവും സിദ്ധിക്കയും മറ്റുള്ളവർക്ക് പാപം കൂടാതെ ഭൂമിമാത്രം സിദ്ധിക്കയുംചെയ്തു എന്നും മറുപടി കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഈ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽത്തന്നെ പലർക്കും ജന്മിത്വമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ. കുറതീർത്തു വാങ്ങിയതിൽ ഇവരെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതെന്ത് എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമേ കാണുന്നുില്ല. മുമ്പിലത്തെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനങ്ങൾ സ്വീകാര്യങ്ങളല്ലായ്കയാലും ഒടുവിലത്തെ ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമില്ലായ്കയാലും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ എല്ലാവർക്കുംകൂടി പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു സാധ്യവല്ല. അങ്ങനെ ഓരോ കാരണങ്ങളാൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽ ഉത്തമന്മാരായ അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആര്യന്മാർക്കും അതുപോലെ കൈയിൽ വാങ്ങിയവരെന്നു പറയുന്ന

പ്രാചീന മലയാളം

ഭ്രഷ്ടന്മാർക്കും, ഈ മൂന്നു സംഗതികളേയും വേറെ ചില കാരണങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽ യാതൊരുത്തർക്കും പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല.

“അവിലാം കേരളീം ഭൂമീം ബ്രാഹ്മണേഭ്യോ ദദൗ പ്രഭുഃ ചതുഃഷഷ്ടിതമേഭ്യസ്തു” (കേ. മാ.)

അർത്ഥം: ഭാർഗ്ഗവൻ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കുമായിട്ടു കേരലഭൂമി മുഴുവനും ദാനം ചെയ്തു.” എന്ന് അടക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് ഇവിടെയുള്ള എല്ലാ മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കും (ഈ അറുപത്തിനാലിൽ ഉൾപ്പെടാതെ ഇവിടെയില്ല) ജന്മഭൂമിയും ജന്മിത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരമല്ലാതെ എത്രയോ മലയാളബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായിട്ടേ ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ ഉണ്ട്. അതിനാൽ എല്ലാപേർക്കും കൊടുത്തു എന്നുള്ള പ്രമാണവും ജനശ്രുതിയും ധാരണയും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ അനേകംപേർക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ലതന്നെ എന്നാണെങ്കിൽ ഭാർഗ്ഗവൻ അന്യായക്കാരനാണെന്നു വന്നുപോകും.

എങ്ങനെയെന്നാൽ, പരദേശങ്ങളിൽ ചെന്ന് ഉത്തമ ബ്രാഹ്മണരെ സത്യംചെയ്തു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ഇവിടെ സുഖമായി പാർപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അവരിൽ ഏതാനും പേർ സ്വദേശത്തേയ്ക്കു പൊയ്ക്കുണ്ടെത്തിനാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ വ്യസനിച്ച് ഇതുപോലെ ശേഷം ഉള്ളവരും പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി അവർക്കെല്ലാം പൂർവ്വശിവ (മുൻകൂടും) വയ്പിക്കയും വേഷം ആചാരം വേദാദ്ധ്യയനസ്സാരസമ്പ്രദായം മുതലായവയെ ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്നു കാണുകയാൽ അവർക്ക് ഇവിടെ സ്വദേശംപോലെ സുഖപ്രദമല്ലായിരുന്നു എന്നും,

പ്രാചീന മലയാളം

എങ്കിലും തിരിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻ ആയിരുന്നു പരദേശനിഷിദ്ധമായ മുൻപറഞ്ഞ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു ബലാൽക്കാരമായി അവരെ താമസിപ്പിച്ചതെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എപ്രകാരം ഭാർഗ്ഗവൻ ചെയ്തതു വാസ്തവമാണെന്നുവരികിൽ ദാനം വാങ്ങിയവർക്കെന്നപോലെതന്നെ വാങ്ങാത്തവർക്കും ഭൂമി മുതലായവയും അതുകളുടെ ജന്മാവകാശവും ആഡ്യത്വവും അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരിക്കണം. അല്ലാതെ കുലശത്രുത ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും കീഴടങ്ങിയ ക്ഷത്രിയനെ സ്വക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടിരുത്തി രക്ഷിച്ച ഇദ്ദേഹം തന്നാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടവരും തന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴടങ്ങി സ്വദേശത്തേയ്ക്കു കൊള്ളരുതാത്തവിധത്തിൽ വേഷം മുതലായവയും മാറ്റി അനന്യഗതികളായി നിന്നിരുന്നവരും ആയ എത്രയോ ബ്രാഹ്മണരെ ഒന്നും കൊടുക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ചേരുകയില്ല. എന്നാൽ കൊടുക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടല്ല അവർക്കു വേണ്ടെന്നു ഒഴിഞ്ഞിട്ടാണ് എന്നു പറയണമെങ്കിൽ വിദേശത്തുനിന്നുമുള്ള അവരുടെ ആഗമനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പിന്നെ എന്തായിരിക്കും? ഒരുവേള അബദ്ധത്തിൽ വന്നുപോയതാണെന്നുവരികിൽ അവർ വേഷം മാറുകയും വേറെ വിധം സമ്പാദിച്ച് ഉപജീവനം കഴിച്ചു കൊണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഉടൻ പൊയ്ക്കളയുമായിരുന്നു.

ഇനി ഇവർ ഭാർഗ്ഗവനാൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടാതെ (തനിയെ) വന്നു വേഷം മാറി താമസിച്ചവരാകകൊണ്ടാണ് ഇവർക്ക് ഭൂമി കിട്ടാതിരുന്നതെങ്കിൽ, ഒന്നാമത് അതിലേയ്ക്ക് പ്രമാണമോ ജനശ്രുതിയോ ഒന്നും തന്നെയില്ല; രണ്ടാമത് പരദേശത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ വാസസ്ഥലത്തുചെന്ന് അവരെ നിർബന്ധിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് ദാനംചെയ്ത ഭാർഗ്ഗവൻ ആ കാലത്തു തനിയെ വന്നവരും ജന്മം മുഴുവൻ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിനു

പ്രാചീന മലയാളം

സന്നദ്ധരായിരുന്നവരും ആയ ഇവരെ ഒഴിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടും ദാനം വാങ്ങിയവർ വാങ്ങാത്തവരായ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിച്ചെയ്ത കുറതീർച്ചയിൽ ഇവർ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതുകൊണ്ടും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയാകുന്നില്ല.

ഈ മലയാളത്തിലെ ഭൂമിദാനസ്വീകരണത്തിൽ ദത്തഭൂമി മാത്രമല്ല ഒരുനാളും മാറാത്തതായ ഭ്രാശരൂപമായ പാപവുംകൂടി സിദ്ധിക്കും എന്നാണല്ലോ പ്രമാണംകൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും ഈ ബ്രാഹ്മണർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈവിധ ഭ്രഷ്ടൂരുപപാപസഹിത ദാനസ്വീകാരമാകുന്നു ഇവിടെ ഉള്ള ജന്മിത്വത്തിനും പ്രഭുത്വത്തിനും കാരണമെന്നും കാണുന്നു. ആഭ്യന്തരർക്കുള്ള അവകാശം ഭാർഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതാണെന്നു കാണുന്നതിനാൽ മേൽ പറഞ്ഞ മുറയ്ക്ക് ഇവർക്കും പാപവും തന്നിമിത്തം ഭ്രഷ്ടൂം സംഭവിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ല. ആഭ്യന്തരർ ഇന്നും ശ്രേഷ്ഠന്മാർ തന്നെയാണ്.

സമാധാനം: നേരിട്ടു കൈയിൽ വാങ്ങിച്ചെങ്കിലേ പാപമുള്ളൂ. ഈ ആഭ്യന്തരർ അങ്ങനെ വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർക്കു പാപവുമില്ല.

നിഷേധം: "മഹാബ്രാഹ്മണർക്കു ഭ്രഷ്ടൂ വരുത്തേണ്ട. ദാനം മേൽപ്രകാരം മതി. അതുകൊണ്ട് ദാനം ഫലം സിദ്ധിച്ചുകൊള്ളും" എന്നിങ്ങനെ ഭാർഗ്ഗവനു ദയവുതോന്നി ദാനം സ്വീകരിക്കാനുള്ളവരെ മാറ്റി നിറുത്തിയുംവെച്ച് ഭൂമിയിലോ മറ്റേവിടെയെങ്കിലുമോ ദാനവസ്തു വെച്ചുകൊടുക്കുകയും അപ്രകാരം ഇവർക്കു സിദ്ധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കയാണെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇത്ര ദയാലുവായ

പ്രാചീന മലയാളം

ഭാർഗ്ഗവൻ മറ്റുള്ളവരെ (കൈയിൽ വാങ്ങിയവരെ) സംബന്ധിച്ചും ഇതുപോലെ ചെയ്ത് ദോഷം കൂടാതെ കാര്യം സാധിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ നടത്തിയതായിക്കാണാത്തതിനാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ അതു സമ്മതമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും തെളിയുന്നു.

വിശേഷിച്ചും ദാനവിഷയമായ പാപം ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും ദാനം സ്വീകരിച്ചവനോടല്ലാതെ എവിടേയ്ക്കു പോകുമെന്ന് അറിയുന്നില്ല. അതു വീണ്ടും ദാതാവിൽതന്നെ ചേരുമെന്നോ അതല്ല തൽക്കാലം മാറിനിന്ന് കൈയിൽ വാങ്ങാത്തുള്ള സ്വീകാരക്രിയ കൊണ്ടു നശിച്ചുപോകുമെന്നോ പറയുന്നതായാൽ അതു യുക്തിക്കു ചേരുന്നതല്ല.

ഒരുവൻ കൊടുക്കുകയും വേറൊരുവൻ അതിനുകൂലമായി നിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങുകയും ചെയ്തെങ്കിലേ അതു ദാനമാകയും ഫലപ്പെടുകയും പ്രതിഗ്രഹീതാവിനു ദത്തവസ്തുവിൽ അവകാശം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തുള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്ക് നേരെ ഏറ്റുവാങ്ങിയില്ലാത്ത ഇവർക്കു വസ്തു അവകാശമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

അഥവാ അവകാശമുണ്ടെന്നുവരികിൽ അതു വേറെ വല്ല മാർഗ്ഗത്തിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

എന്നാൽ, ഇവർ (ആഡ്യന്മാർ) വാങ്ങിയില്ലെങ്കിലും മറ്റുള്ളവർ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വാങ്ങൽ ഇവരുടെ അവകാശത്തിനും കാരണമായി എന്നാണെങ്കിൽ, അവർക്കു ഭാർഗ്ഗവനോടു ദാനംവാങ്ങിയിട്ടുള്ളതായല്ലാതെ വേറെ വസ്തുക്കളില്ലാത്തതിനാലും അവരുടെ വാങ്ങലിന്റെ ഫലസിദ്ധി ഇവർക്കാണെന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞ ഭാഗംകൊണ്ടു വന്നുപോകുന്നതിനാലും അവരുടെ സകലവസ്തുക്കളുടെ അവകാശവും ഇവർക്കു സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

സമാധാനം: മറ്റവർ (കയ്യിൽവാങ്ങിയവർ) അവർക്കു വേണ്ടിയും ഇവർക്കുവേണ്ടിയും ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധം വാങ്ങിട്ടുണ്ട്; അതിനാൽ ഇവർക്കുവേണ്ടി വാങ്ങിയതുമാത്രമേ ഇവരുടേതായിരിക്കൂ.

നിഷേധം: അപ്രകാരം വാങ്ങിയത് ദത്തവസ്തുസഹിതമോ അതോ പാപത്തെമാത്രമോ? ദത്തവസ്തുസഹിതമാകുന്നു എങ്കിൽ ആർക്കുവേണ്ടി ആയാലും ശരി ദേവവസ്തുസംബന്ധമായി ദാതാവിന്നുണ്ടായിരുന്ന അവകാശം ആ ദാതാവിനോടു വേർപെട്ടു പ്രതിഗ്രഹീതാവിന്റെ അധീനത്തിൽ ആകുമറുളള കൃത്യത്തിനെ ആകുന്നു സ്വീകാരം (വാങ്ങൽ) എന്നുപറയുന്നതു്. അതിനാലും,

“സർവ്വപാപവിമുക്തയേ” (കേ. മാ. അ. 5)

അർത്ഥം: “എല്ലാ പാപത്തിന്റേയും വിമോചനത്തിനായിട്ട്” എന്നതിനാലും എല്ലാ പാപത്തിന്റേയും വിമോചനമാണ് ദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പാപത്തെ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ടതിനാൽ ഭാർഗ്ഗവനു ദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമായ പാപവിമോചനത്തിനു ഹേതു കൈയിൽ വാങ്ങൽ ആകുന്നു. ആകയാൽ സ്വാർത്ഥമായും പരാർത്ഥമായും ഉള്ള രണ്ടു വാങ്ങലിൽ ഉൾപ്പെട്ട വസ്തുക്കളുടെ അവകാശങ്ങളും തുല്യബലത്തോടുകൂടി ആ കൈയിൽ വാങ്ങിയവരിൽതന്നെ ഇരിക്കാനേ ന്യായമുള്ളൂ. അതല്ലാ നല്ല മനസ്സോടുകൂടി പരാർത്ഥം വാങ്ങിയ വസ്തുക്കളെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നപക്ഷത്തിലും സ്വാർത്ഥംവാങ്ങിയ വസ്തുക്കളുടെ അവകാശം എല്ലാ കാലത്തും അവരിൽതന്നെ ചേർന്നിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് എല്ലാ വകക്കാരുടെയും വസ്തുക്കളുടെ അവകാശം ആദ്യം ഭാർഗ്ഗവനും രണ്ടാമത്ത് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ട് കൈയിൽ വാങ്ങിയവർക്കും അവർ കൊടുത്തിട്ട് 3ാമത്ത്

പ്രാചീന മലയാളം

ഇവർക്കും (ആഡ്യന്മാർക്കും) സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു. ഭാർഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതു മറ്റവർക്കും അവരുടെ ദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചത് ഇവർക്കും എന്നല്ലാതെ ആഡ്യന്മാർക്കു ഭാർഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിനെ ഇവരുടെ പ്രമാണംതന്നെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു.

ഇനി കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ അവകാശത്തെ വിട്ടു പാപത്തെമാത്രമാണ് വാങ്ങിയതെങ്കിൽ ഭൂമി അതിൽ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അത് ആഡ്യന്മാരുടെ ജന്മവകാശത്തിനു കാരണമല്ലെന്നാവും. ഭാർഗ്ഗവനോടു വാങ്ങിയിട്ടില്ലെന്ന് ആദ്യമേ തന്നെ പറഞ്ഞുപോയതിനാൽ ഭാർഗ്ഗവദാനമാണ് ജന്മവകാശത്തിനു കാരണമെന്നു പറയുവാനും പാടില്ല. അല്ലാതെയും ആചന്ദ്രതാരം അനുഭവിപ്പാൻ വസ്തുവിനെ അല്ലാതെ വിഷുചിക എന്നപോലെ ക്ഷയത്തിനു ഹേതുഭൂതമായ പാപത്തെ ആണോ പൂവും നീരും സഹിതം കൊടുക്കുന്നത്? ദാനത്തിന്റെ മുറ അപ്രകാരം ആണോ? ഇതിനു വിപരീതമായി ഭാർഗ്ഗവൻതന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭൂമിദാനമര്യാദയെ നോക്കാം:

“പുരോഹിതാൻ സമാഹൃത വേദജ്ഞാൻ വേദപാരഗാൻ
വസിഷ്ഠാദീൻ ദിജാതീംശ്ച ഭൂമിദാനമകല്പയൽ;
അസ്മൽ പാപവിനാശാർത്ഥം കൂസുമൈസ്സഹിതോദകം
ഹസ്തേ ഗൃഹീത്യാ രാമസ്തു ഉവാച മുനിപുംഗവാൻ:
പുരോഹിതശ്ശതാനന്ദസ്സമാഗത്യ സമാസ്ഥിതഃ
ഭൂദാനം ദീയതാം രാജൻ ഗോത്രപൂർവ്വം സനാമകം
ഗൌതമസ്യ സുതേനോക്തമബ്രവീന്മന്ത്രപൂർവ്വകം:
ഭൂമിം ലിഖിത്യാ പത്രേഷു ബ്രാഹ്മണേഭ്യോ ദദൗ പ്രഭുഃ
സർവ്വാൻ ഭൂമണ്ഡലാന്യാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാഃ
ചതുസ്സാഗരമദ്ധ്യം ച ഭൂമിസ്സാ ദീയതേ മയാ

പ്രാചീന മലയാളം

നാനാഗോത്രദിജേദ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃത്യം.”

(കേ. മാ. അ. 5)

ഇപ്രകാരം ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയോജനം ദാതാവിനു പാപമോചനവും സ്വീകർത്താവിനു വസ്തുനൂഭോഗവും ആകുന്നു. ദാതാവു വസ്തുവിനേയും പാപത്തേയുംകൂടി കൊടുത്തു എങ്കിലും വസ്തു അനുഭവിക്കപ്പെടണമെന്നും പാപം ക്ഷയിപ്പിക്കപ്പെടണമെന്നും ആകുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. അതിനാൽ കുസുമോദകസമേതം ദത്തമാകേണ്ടതും ആയിട്ടുള്ളതും 'ദേയവസ്തു' ആകുന്നു. അല്ലാതെ ഒരിക്കലും 'പാപ'മല്ലാ എന്നുള്ളതു മുൻ കാണിച്ച പ്രമാണം കൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ വസ്തുവിനെ ഒഴിച്ചു ദാനം വാങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആയതു ചേരുകയില്ലാ.

ഇനി വാങ്ങിച്ചവർ വാങ്ങിക്കാത്തവരായ ഇവർക്കുവേണ്ടി കുറതീർച്ച ചെയ്തപ്പോൾ കുറതീർന്നുപോയതായും പാപം വസ്തുവിനേയും തദനുഭോക്താക്കളായ ഇവരേയും വിട്ടിട്ട് അവരുടെ അടുത്ത് ഉടൻ ചെന്നതായും ഒട്ടും ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കാം.

ദാതൃപാപത്തെ ദേയവസ്തുവിൽ സങ്കല്പിച്ചാക്കിയും ദേയവസ്തു കയ്യിൽ അടങ്ങാത്തതാണെങ്കിൽ ആയതിനെ ഉദകദാനത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചാക്കിയും ആകുന്നു ദാനംചെയ്യുന്നതു്. ദാതാവ് നീരും പൂവും കയ്യിലെടുത്ത് 'എന്റെ പാപം എന്നെ വിട്ട് ഈ ദാനത്തോടുകൂടി പോയാഴിയട്ടെ' എന്നിങ്ങനെ സങ്കല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും സ്വീകർത്താവ് 'ഈ ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ ഈ ദേയവസ്തുവോടുകൂടി ഞാൻ ഏറ്റിരിക്കുന്നു' എന്നു സങ്കല്പിച്ചു വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ സങ്കല്പപ്രകാരം ആ പാപമാകട്ടെ ദത്തവസ്തുവിനെ തുടർന്നു സ്വീകൃത്തിനോടു

പ്രാചീന മലയാളം

ചേരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ദാതുസങ്കല്പം അവന്റെ പാപത്തെ അവന്റെ പക്കൽനിന്നും വേർപെടുത്തി സ്വീകൃത്തിനോടു ചേരുമാറ് ദത്തവസ്തുമാർഗ്ഗമായി തള്ളിവിടുന്നതിനുള്ള ഒന്നാകുന്നു; ദത്തപദാർത്ഥം മേൽപ്രകാരം വിടപ്പെട്ട പാപത്തിനു സ്വീകൃത്തിങ്കൽ പാഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാകുന്നു. സ്വീകൃത്തിന്റെ സങ്കല്പം അപ്രകാരം വരുന്ന പാപത്തെ അത് ഇരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു (മറുപടിയും ദാതാവിങ്കൽ തന്നെ) ചെല്ലാത്തവിധം ഏറ്റുകൊള്ളുന്നതിനുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ദാനവും സ്വീകാരവും കഴിഞ്ഞിട്ട് ദത്തവസ്തുവിൽ ദാതാവിനാൽ സങ്കല്പം കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാപത്തെ സ്വീകൃത്തായവൻ തന്റെ തപോബലംകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ച് ആ വസ്തുവിനെ അന്യനെ പാപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമായിട്ട് അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അല്ലാതെ കയ്യിൽ നേരിട്ടുകൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങുന്നതും പാപത്തെ മാത്രമല്ല സങ്കല്പവിന്യസ്തുപാപമായിരിക്കുന്ന ദേയ വസ്തുവിനേയും തദവകാശത്തേയ്കാകുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു ദാനത്തിൽ വസ്തുവും പാപവും ഒന്നിച്ചിരിക്കവെ വസ്തു ഒരിടത്തും പാപം മറ്റൊരിടത്തും ആകുമെന്നുള്ളത് അസംഭാവ്യംതന്നെ.

സമാധാനം: കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർക്ക് ഇവർക്കുള്ളതുപോലെ തന്നെ ഭാർഗ്ഗവദത്തവസ്തുക്കൾ ഉള്ളതിനാൽ ഈ പാപവുംകൂടി സങ്കല്പപ്രകാരം അവയിൽ ചേർന്നിരുന്നുകൊള്ളും.

നിഷേധം; എങ്കിൽ, ആ ദത്തവസ്തുമാർഗ്ഗം സംക്രമിച്ച പാപം എവിടെ പോകും? ഈ പാപത്തിന് ഇരിപ്പാൻകൂടി ആ വസ്തുക്കൾ മതിയാകുമെങ്കിൽ ഇവർക്കു വേറെ കൊടുത്തിട്ടാവശ്യമില്ലാ, കൊടുത്തിരിക്കുകയും ഇല്ല,

പ്രാചീന മലയാളം

ഇനിയും കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർ വാങ്ങാത്തവരായ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറതീർച്ചകൂടി ചെയ്തുവാങ്ങിച്ചു എന്നു പറയുന്നുവല്ലോ. ആയതു സത്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും, കൈയിൽ വാങ്ങലാകുന്ന അശുദ്ധിയെ തൊടാതെ വസ്തുക്കളെ മാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ച് അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന മറ്റുള്ള ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ദാനത്തെ കയ്യിൽ വാങ്ങിച്ച് കുഴങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രണ്ടുവക ഭ്രഷ്ടുകളേയും ഭ്രഷ്ടുകൂടാതെ കാര്യം പറ്റിച്ചു സമർത്ഥന്മാരായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ, ദാനദോഷപരിഹാരമാർഗ്ഗം സ്തൂതികളിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നിട്ടും, ആയതിനെ ചെയ്ത് ഉപകാരികളായ സ്വജനങ്ങളിൽനിന്നു ദോഷം നീക്കി അവരെ തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിൽ ചേർത്തുകൊള്ളാതെ എന്നന്നേക്കും ഇങ്ങനെ പുറംതള്ളി വിട്ടുകളകയും അവർ (കയ്യിൽവാങ്ങിയവർ) ആ ഉപകാരത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി മറ്റവരോട് നിർബ്ബന്ധിച്ചു പ്രതിവിധി ചെയ്യിച്ചു തങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാതെ ഉള്ള കാലമൊക്കെയും ഈ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ക്ഷമയോടുകൂടി ഇങ്ങനെ മൌനവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുകളയുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അതുകൊണ്ടു വാങ്ങിയവർ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറതീർച്ചചെയ്തുവാങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

സമാധാനം: ഇത് ഈ ഒരു ദാനത്തിനു മാത്രമായിട്ടുള്ള പുതിയ സംഭവമാണ്. ആയതിനാൽ ഇതിന്റെ നിവൃത്തിക്കുള്ള ഉപായം ഒരു സ്തൂതിയിലും പ്രമാണങ്ങളിലും വേദത്തിലും കാണുകയില്ല. ആകാതെ അതുകൊണ്ടാണ് പരിഹൃതം കിടക്കുന്നത്. അല്ലാതെ അവർക്കു മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല.

നിഷേധം: ഒരു ദാനത്തിൽ വസ്തുവും പാപവും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കവെ വസ്തുമാത്രം ദാനം വാങ്ങിയവനോടും പാപമാത്രം അതിൽ സംബന്ധിക്കാത്ത വേറൊരുവനോടും ചെന്നുചേരുമെ

പ്രാചീന മലയാളം

നുള്ള നിയമവും ഒന്നിലും ഒരിടത്തും ഇല്ല. അതിനാലായിരിക്കാം പരിഹാരവും കല്പിക്കപ്പെടാത്തത്.

സമാധാനം: ദാനം വാങ്ങാത്തവർ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറതീർച്ച ചെയ്തു വാങ്ങിയനിമിത്തമാണ് അവർക്ക് അവകാശം സിദ്ധിച്ചത്.

നിഷേധം: ആയത് എല്ലാവർക്കും സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇവിടെ വാങ്ങാത്തവരിൽ അനേകംപേർക്ക് ഇതു ഫലിക്കാതെ അവർ കുടിയായിവന്മാരുടെ⁶ ശേഖരത്തിൽ വേറെ വിധം സമ്പാദിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരായി കാണുന്നു. അതിനാൽ ഇതു ശരിയാകുന്നില്ല.

സമാധാനം: ചിലർക്കുവേണ്ടി മാത്രമേ വാങ്ങിയുള്ളൂ. അവർ അങ്ങനെ തുനിഞ്ഞാലും. "നാനാഗോത്രദിജേദ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം" (കേ.മാ.അ.5) - "എല്ലാ ഗോത്രക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കും എന്നാൽ ഭൂമി ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു."

ഇങ്ങനെ എല്ലാപേർക്കും പക്ഷപാതം കൂടാതെ ദാനം ചെയ്ത ഭാർഗ്ഗവൻ അതിലുൾപ്പെട്ട ഏതാനും പേർക്കായിട്ടു മാത്രം കൊടുക്കുകയല്ല. കൊടുക്കാത്ത സ്ഥിതിക്കു അവർ വാങ്ങിയും ഇരിക്കുകയല്ലല്ലോ.

സമാധാനം: ഈ മലയാളഭൂമിദാനത്തിനു മാത്രം ഭാർഗ്ഗവൻ പക്ഷപാതമാർഗ്ഗത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു.

നിഷേധം: ഇത് 64 ഗ്രാമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കുമായിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തു എന്നുള്ള പ്രമാണത്തിനു വിപരീതത്തിനു വിപരീതമായിട്ടിരിക്കുന്നു.

---

⁶ കുടിയായന്മാരുടെ

പ്രാചീന മലയാളം

ഇനിയും ഇവർക്കുള്ളതിനെ ഇവർതന്നെ വാങ്ങാതിരിപ്പാനും ആ കുറവിനെ അന്യരുടെ വാങ്ങലിൽ സമർപ്പിച്ചുകളയാനും കാരണമെന്ത്? ദോഷശങ്കനിമിത്തം മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, അതോ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുക്കാഞ്ഞിട്ടോ?

ദോഷശങ്കനിമിത്തം മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടെങ്കിൽ ഇത്രദൂരം വരികയും അനന്തരം അനന്യദേശശരണന്മാരായിട്ട് ഇവിടെത്തന്നെ വാഴുകയും ചെയ്തയില്ലായിരുന്നു. അല്ലാതെയും ദാനാർഹന്മാർക്ക് ഇതിൽ ദോഷശങ്കയ്ക്ക് വകയും ഇല്ല. ഉണ്ടായിപ്പോയെങ്കിൽ അർഹരല്ലെന്നും ജന്മിത്വകാരണം ഭാർഗ്ഗവദാനസ്വീകരണമല്ലെന്നും വന്നുകൂടും. ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതു താഴെപ്പറയുന്ന പ്രമാണഭാഗത്തിൽ നിന്നും വെളിവാകുന്നു.

"തത്രാസ്തേ ബ്രാഹ്മണഃ കശ്ചിദേദവിദ്ഭിരലംകൃതഃ
ഷക്ക്കർമ്മനിരതോ⁷ നിത്യമാചാര്യസ്തൽ പുരേ സുധീഃ
തസ്യ ദാസാ പതിവ്രതാ ഭർതൃശുശ്രൂഷണേ രതാ
തയോരഷ്ടസുപുത്രാംശ്ച.....
ഭാർഗ്ഗവേനൈവ മുക്തസ്തു ദിജാതീനാം ഗുരുസ്തദാ
അഷ്ടപുത്രൈഃ സദാശൈശ്വ പ്രയാണമകരോദ്വിജഃ
ആഗത്യ കേരളേ സംജേത വൃഷാദ്രിപുരസംജ്ഞികേ"⁸

(കേ. മാ. അ. 11)

---

⁷ വേദാധ്യയനം, അധ്യാപനം, യജനം, യാജനം, ദാനം, പ്രതിഗ്രഹം എന്നിവയാണു ബ്രാഹ്മണനു വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഷക്ക്കർമ്മങ്ങൾ (ആറു ധർമ്മങ്ങൾ).

⁸ അവിടെ ആ പട്ടണത്തിൽ വേദജ്ഞന്മാരാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടവനും, ഷക്ക്കർമ്മനിരതനും, എപ്പോഴും ആചാര്യനും, സുബുദ്ധിയുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ട്. അയാളുടെ ഭാര്യ പതിവ്രതയും ഭർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ തത്പരയുമാണ്. അവർക്ക് എട്ടു പുത്രന്മാരുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഗുരുവായ അയാൾ പരശുരാമൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ആ പ്രദേശം വിട്ട് കേരളത്തിലെ വൃഷാദ്രിപുരം (തൃശ്ശിവപേരൂർ) എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി.

പ്രാചീന മലയാളം

മേൽകാണിച്ച പ്രമാണത്തിൽനിന്നും അഷ്ടഗുഹത്തിൽ ആര്യന്മാർ ഒരച്ഛന്ദയ്ക്കും അമ്മയുടേയും പുത്രന്മാരെന്ന് കാണുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരായിരിപ്പാനേ ഇടയുള്ളൂ. ഒരു ഗോത്രക്കാർക്ക് അന്യോന്യവിവാഹബന്ധം പാടില്ല എന്ന നിയമം ഇന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാണ്. ഇവർ അന്യോന്യം വിവാഹം ചെയ്തുവരുന്നതുകൊണ്ട് മുൻപറഞ്ഞതു ശരിയല്ലെന്നും അവർ വെച്ചേറെ ഗോത്രം ഉള്ളവരാണെന്നും നിശ്ചയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരായ ജന്മി കൾക്കും ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുത്തിട്ടില്ല

ഭാർഗ്ഗവൻ വളരെ ക്ലേശപ്പെട്ട് സമുദ്രത്തിൽനിന്നും ഈ ഭൂമിയെ സമ്പാദിച്ചത് എന്തിനായിട്ട്? അദ്ദേഹം ആദ്യംചെയ്ത ഷോഡശമഹാദാനം (ദശ) സർവ്വഭൂമണ്ഡലദാനം ഇതുകൾ നിമിത്തം മുമ്പിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം വീരഹത്യാപാപത്തിന്റെ എന്നല്ല തന്റെ സകലപാപങ്ങളുടെയും മോചനം സിദ്ധിച്ചു പോയതിനാൽ ആയതിലേയ്ക്ക് അല്ലെന്നുള്ളത് തീർച്ചതന്നെ. "പ്രയോജനമനുദൃശ്യ ന മന്ദോപി പ്രവർത്തതേ" പ്രയോജനത്തെ ഇച്ഛിക്കാതെ മന്ദനായുള്ളവൻപോലും ഒന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തിക്ക യില്ലാ. ഭാർഗ്ഗവൻ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ പ്രയോജനമെന്തായിരുന്നിരിക്കാം എന്നു നോക്കിയാൽ ആയതു മുമ്പുള്ള പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ട് ഇരിപ്പാൻ ഇടം ഉണ്ടാവുക യാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

അല്ലാതെ ദാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു സ്വല്പം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അദ്ദേഹം ആവേശത്തോടുകൂടിവന്ന് ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി പതുതോടിയിൽ അപ്രകാരം യഥേഷ്ടം ഇരുന്നുവെങ്കിലും കുറേ

പ്രാചീന മലയാളം

കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ബ്രാഹ്മണർക്കുകൊടുത്തു എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, ഭാർഗ്ഗവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ ഭൂമിയിൽ ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുന്നുകൊള്ളുവാൻ അനുവദിച്ചുവെച്ച് പോകയും കുറഞ്ഞൊരുകാലം ചെന്നശേഷം അവർ അദ്ദേഹത്തെ പരീക്ഷിക്കയാൽ തൽക്ഷണം വന്നു കോപിച്ചു ശപിച്ചിട്ട് ഭൂമി കൊടുക്കുകയില്ല, എന്നു പറയും അവർ ഭയന്നു സ്തുതിച്ചപ്പോൾ, ശാപമോക്ഷം കൊടുത്തുവെച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമല്ലാതെ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവദാനത്തിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നുംതന്നെ കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇനി ഉണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നപക്ഷവും അത് ഇപ്പറഞ്ഞതിനിടയ്ക്ക് ഏതെങ്കിലും ഒരു സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കാനേ പാടുള്ളൂ. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ അത് ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുത്തിയുവെച്ച് സന്തോഷമായിട്ട് പോയപ്പോഴോ അതല്ല, അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ പരീക്ഷിച്ചതിനാൽ രണ്ടാമതു വന്നു ശപിച്ചപ്പോഴോ? ആദ്യമാണെങ്കിൽ.

"സർവ്വൻ ഭൂമണ്ഡലാനാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരഃ"

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

"എല്ലാ ഭൂമിയും സകലപാപനിവൃത്തിക്കായിട്ട് ഞാൻ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം ചെയ്യുന്നു" എന്നും മറ്റും കാണുന്നതു പോലെ. ആ വിവരവും ഈ പ്രമാണത്തിൽ കാണിക്കാത്തതിനു കാരണമെന്ത്? പിന്നെ ഭാർഗ്ഗവൻ അപ്പോൾ ഭൂമിദാനം ചെയ്തിട്ട് യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു താനും.

ഇനിയും, ആദ്യമേ കൊടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഇനി തരികയില്ലെന്നു രണ്ടാമതു പറവാൻ ഇടയില്ല. അല്ലാതെയും കൊടുത്തുവെച്ച് അപ്രകാരം പറയുന്നവനാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ

പ്രാചീന മലയാളം

ഭോഷ്കു പറയുന്നവനായിപ്പോകയും അപ്പോൾ "മദാക്യം സത്യമേവന്തു" (എന്റെ വാക്ക് സത്യമായിട്ടുതന്നെ ഭവിക്കും) എന്ന് അദ്ദേഹം പലേടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ദത്താപഹാരദോഷം ഉണ്ടെന്നും വരികയും ചെയ്തും. ഭൂമി മുഴുവൻ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് "ഇനി ഇതിലിരിക്കാൻ പാടില്ല എവിടെ എങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളുകേ വേണ്ടൂ" എന്നു മുൻ മുനിമാരും മറ്റും പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇതിലധികം കോപം വരാനും "എന്നെ വഞ്ചി വാങ്ങിയതാകകൊണ്ട് ഇതു ശരിയായ ഒരു ദാനമേ അല്ല. ആയതിനാൽ ഞാൻ തരുന്നതല്ല." എന്നു പറയുവാനും തിരിയെ എടുത്തു കൊള്ളുന്നതിനുതന്നെയും ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടു പോലും അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ ക്ഷമിച്ചുപോന്ന മഹാനായ ഭാർഗ്ഗവൻ മുന്വെ കൊടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ പിന്നീട് ഇങ്ങനെ പറയുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ.

രണ്ടാമതു വന്നിരുന്നപ്പോൾ ദാനം ചെയ്തുവെങ്കിൽ, അപ്പോഴുണ്ടായത് കോപിച്ചു ശപിക്കയും ഭൂമി തരികയില്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്തതൊഴികയും ആയിരുന്നല്ലോ. അല്ലാതെയും, ബ്രാഹ്മണർ ഭൂമി മുഴുവനും കൈക്കലാക്കിക്കൊണ്ട് "ഞങ്ങൾക്കു ദത്തമായിപ്പോയി, ഇനി ഇതിലിരിക്കേണ്ട, എവിടെ എങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളണം" എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ പൊടുന്നനവേ ഉണ്ടായ മനസ്സാപത്താൽ "ആകട്ടെ ഇപ്രകാരം ഒരു ഭൂമി ഉണ്ടാക്കി പരിപാലിക്കാമോ എന്നു നോക്കട്ടെ" എന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു പോയി ഭൂമി സമ്പാദിച്ച ഭാർഗ്ഗവൻ "കൊള്ളി കൊണ്ടടി കൊണ്ട പൂച്ചയ്ക്കു മിന്നാമിനുങ്ങിനെ ഭയം" എന്നുള്ള പഴമൊഴി പോലെ തനിക്കു പറ്റിയ തകരാറിനെ ഓർത്ത് ഒരു കാലത്തും ഈ ഭൂമി അന്യാധീനത്തിൽ പോകാത്തവിധം ഏർപ്പാടു

പ്രാചീന മലയാളം

ചെയ്തല്ലാതെ ദാനം ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുകയില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുമില്ല.

ഭാർഗ്ഗവൻ മലയാളഭൂമിയെ ആർക്കും ദാനം ചെയ്തില്ല

"അബ്രാഹ്മണ്യേ തദാ ദേശേ കൈവർത്താൻ പ്രേക്ഷ്യ ഭാർഗ്ഗവഃ
ഹരിതാ തൽബളിശം കണ്ഠോ യജ്ഞസ്യത്രമകല്പയത്
സ്ഥാപയിതാ സ്വകീയേ സ്വക്ഷേത്രേ വിപ്രാൻ സ്വകല്പിതാൻ
ജാമദഗ്നിസ്തുതോവാച സുപ്രീതേനാന്തരാത്മനാ"

(സഹയാദ്രിഖണ്ഡം)

ഭാർഗ്ഗവൻ ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തത് ആലോചിക്കുമ്പോൾ "ഇനി യാതൊന്നിനും ബ്രാഹ്മണരുടെ സഹായവും ചാർച്ചയും സഹവാസവും വേണ്ട" എന്നും നിത്യവും ജീവഹിംസചെയ്തു കഴിക്ക്കുന്ന അതിനികൃഷ്ടജാതിക്കാരെന്നു വരികിലും "ഇവർ അവരെക്കാൾ ഭേദം. അവരുടെ പുണ്യനൂലിനെക്കാളും ഇവരുടെ ഇരകോർത്തിടുന്ന ചുണ്ടൽക്കയറു ഭേദം" എന്നും അവരെ (ബ്രാഹ്മണരെ)ക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വെറുപ്പ് തോന്നിയതായി വെളിപ്പെടുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഭൂമി തരികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്ന് മുമ്പിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു വെളിവാകുന്നതുപോലെതന്നെ പിന്നെയും അതായത് ഇതുവരെയും കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അത്രയുംമല്ല, ഭാർഗ്ഗവൻ അവരെ (ബ്രാഹ്മണരെ) "നിങ്ങൾ വളരെ പ്രകാരത്തിലുള്ള കഷ്ടാവസ്ഥകളെ പ്രാപിപ്പിൻ" എന്നു ശപിച്ചിട്ടാണ് "ഭൂമി തരികയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അനന്തരം ബ്രാഹ്മണൻ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടുകൂടി ശാപമോക്ഷത്തിന് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരോട് കലിയുഗം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കാലത്ത് എന്റെ വാക്ക് ശരിയായിട്ടു വരും; എങ്കിലും നിങ്ങൾ "അസിപ്രസ്ഥം" എന്ന ഭൂമിയിൽ

പ്രാചീന മലയാളം

ശ്ലാഘനീയന്മാരായി ഭവിക്കും; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞ് അയച്ചതേ യുള്ളൂ. ഭൂമി കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം പറകയില്ലായിരുന്നു. ഈ വാക്കുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശത്ത് ഇവരിരിക്കുന്നതുപോലും ഇഷ്ടമല്ലെന്നും ഇരുന്നാൽ ഇവർക്ക് കഷ്ടത ഭവിക്കുമെന്നും എന്തെങ്കിലും നന്മവേണമെങ്കിൽ അവിടം വിട്ട് അന്യദേശത്തു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും ഉള്ള ഭാർഗ്ഗവന്റെ ആശയം വെളിപ്പെടുന്നു.

സമാധാനം: ഭൂമി തരികയില്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ സഹയാദ്രിഖണ്ഡം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഉള്ളവയും വേറെ ദൂരസ്ഥലത്തുവെച്ച് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചവയും ഈ മലയാളഭൂമിയെക്കുറിച്ചു സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ലാത്തവയും ആകുന്നു. ഇവിടെ വേണ്ടത് "കേരളമാഹാത്മ്യം", "കേരളോൽപത്തി" മുതലായവയിലുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്.

നിഷേധം: ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക പ്രമാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന ഭൂമികളുടെ ഉടമസ്ഥനും രണ്ടുസ്ഥലത്തെ സംഗതികളും നടത്തിയ ആളും ഭാർഗ്ഗവൻ ഒരാൾതന്നെ ആകുന്നു.

സമാധാനം: അവിടെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭൂമി കൊടുക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിക്കുകയും ഇവിടെ സൽക്കാരപൂർവ്വം കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

നിഷേധം: സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്ന ഭൂമി, ആൾ, സംഗതികൾ, നടവടികൾ ഇവതന്നെയാണ് ഈ കേരള മാഹാത്മ്യം മുതലായവയിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഇതുകളെ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ വെവ്വേറെ പറയാൻ പാടില്ല. പറയുന്നതായിരുന്നാൽ, ഈ രണ്ടിലേയ്ക്കും നാഥൻ ഒരാളായിരിക്കുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത സംഗതികൾ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ

പ്രാചീന മലയാളം

നടത്തുന്നതിനു പാടില്ലെന്നും, രണ്ടു സന്ദർഭത്തിൽ മൂന്നും പിന്നും ആയിരിക്കാനേ പാടുള്ളൂ എന്നും വരും. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇവിടെ കൊടുത്തത്, അവിടെ കൊടുക്കയില്ലെന്നു നിഷേധിക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ പിന്നീടോ അതിനു മുമ്പോ? എന്ന് ആലോചിക്കാം.

പിന്നീട് ആണെങ്കിൽ, അപ്രകാരം വിരോധിക്കപ്പെട്ടു നിഷേധിക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്ത സ്ഥിതിക്ക് അനന്തരം ഇവിടെവന്നു കൊടുപ്പാൻ തുനിയുകയില്ല. അതിലേയ്ക്ക് ആവശ്യവും ഇല്ല. അത്രയുമല്ല അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെ സക്രോധം ബഹുപ്രകാരത്തിൽ ശപിച്ചുവെച്ചു ഭാർഗ്ഗവൻ തപസ്സിനായി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു എന്നും പിന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടെ ഇല്ലെന്നും അതിന്റെശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണർ ശാപഗ്രസ്തന്മാരും ദുഃഖാർത്തന്മാരും, ശൂദ്രപ്രായന്മാരും ആയിക്കിടന്നിരുന്നുവെന്നും അനന്തരം മയൂരവർമ്മൻ എന്ന സൂര്യകുലരാജാവും പിൽക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ചന്ദ്രാംഗദനും ആ ദിക്കിനെ പരിഷ്കരിച്ചു എന്നും മുൻപറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണരുടെ അനന്തരാനുഭവങ്ങൾ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുത്ത ശാപമോക്ഷപ്രകാരം തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും കാണുന്നതല്ലാതെ ഭാർഗ്ഗവൻ പിന്നെ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു ചെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഒന്നും തന്നെ നടത്തിയതായി കാണുന്നില്ല.

സമാധാനം: അവിടെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർക്കല്ല, ഇതിലേയ്ക്കായിട്ടു വേറെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർക്കാണ്, ഇവിടെ ഭൂമി കൊടുത്തത്.

നിഷേധം: അപ്പോൾ, സമുദ്രത്തെ നീക്കൽ, ഭൂമിനിർമ്മാണം, ദാനം മുതലായവ ഭാർഗ്ഗവൻ പലപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വന്നുപോകും. അങ്ങനെ ആകുമ്പോൾ, വീരഹത്യോപാപ

പ്രാചീന മലയാളം

മോചനാർത്ഥം ദാനം ചെയ്യാനെന്നും ഭൂമി മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തുപോയതിനാൽ തനിക്കിരിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ലാഞ്ഞിട്ട് അതിലേയ്ക്കു വേണ്ടി ആണെന്നും ഉള്ള സമാധാനങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ കൃത്യങ്ങളും ഒന്നിലധികം തവണ വേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം ക്ഷത്രിയരെ നിഗ്രഹിച്ചു ഭൂമിയെ നിക്ഷത്രിയയാക്കുക, വീണ്ടും ഭൂമിയെ നിർമ്മിക്കുക, അതിനെ ദാനം ചെയ്യുക, അതായത് ആദ്യം കൊന്ന ക്ഷത്രിയരെ പിന്നെയും കൊല്ലുക, ആദ്യം ദാനം ചെയ്ത ഭൂമിയെ പിന്നെയും ദാനം ചെയ്ത, ആദ്യം നിർമ്മിച്ച ഭൂമിയെ പിന്നെയും നിർമ്മിക്ക, ആദ്യം വരുത്തിയതുപോലെ പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തുക, മുമ്പിലെത്തപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുത്തിയുംവെച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരാമെന്നും പറഞ്ഞു പിന്നെയും പോക, ആദ്യം പരീക്ഷിച്ചതുപോലെ പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണർ പരീക്ഷിക്ക, ആദ്യം വന്നപ്രകാരം പിന്നെയും വരിക, ആദ്യം കോപിച്ചപ്രകാരം പിന്നെയും കോപിക്ക, ആദ്യം ശപിച്ചപ്രകാരം പിന്നെയും ശപിക്ക എന്നിങ്ങനെ ഇതുസംബന്ധമായി പറയപ്പെടുന്ന സകല സംഗതികളേയും ഭാർഗ്ഗവൻ വീണ്ടും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വരികയും ആയതു പരിഹാസജനകമായി തീരുകയും ചെയ്യും.

സമാധാനം: ഭാർഗ്ഗവൻ ഇരുന്നു വാഴുന്നതിനും ദാനം ചെയ്യുന്നതിനും ഭൂമികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ വടക്കെ ഭാഗമായ സുബ്രഹ്മണ്യം മുതൽ വൈതരണിവരെ തനിക്കിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെ ദാനം ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കും ഭൂമി ഉണ്ടാക്കി വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അവ പ്രത്യേകം ആയിട്ടില്ലാതെ ഒന്നായിട്ടിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

നിഷേധം: മുന്യു ഭാർഗ്ഗവന്റെ അധീനത്തിൽ ഇരുന്ന ഭൂമി മുഴുവനും ദാനംനിമിത്തം കൈവിട്ടുപോയതിനാൽ തനിക്കിരുന്ന വാഴുവാനായിട്ടുമാത്രമാണ് തെക്കേ ഭാഗമായ കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെ ഉള്ള ഭൂമി ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന് ഇവിടത്തേയ്ക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായി കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടും കേരളോൽപത്തികളിൽ കാണുന്ന പ്രകാരം ഈ ഭൂമി പാപവിമോചനാർത്ഥം ദാനം ചെയ്യാനായിട്ട് ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നുള്ള ഭാഗം ഇതിനുമുന്യുതന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുകൊണ്ടും (ഉണ്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ) ദാനത്തിനായിട്ട് അല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പിന്നെയും സുബ്രഹ്മണ്യം മുതൽ ഗോകർണ്ണവരെയുള്ള സ്ഥലം സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രകാരം ആദ്യം ഭാർഗ്ഗവൻ നിർമ്മിച്ചതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോയി. അതുപോലെ ആ സ്ഥലം കേരളമാഹാത്മ്യാദി പ്രകാരം രണ്ടാമത്തെ നിർമ്മാണത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതു തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല.

എല്ലാ കാരണങ്ങളാലും ഇതുകൾ രണ്ടല്ല എന്നും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും രണ്ടെന്നമട്ടിൽ പറയുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ വാസ്തവം ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പ്രമാണങ്ങൾ രണ്ടുപ്രകാരം എഴുതിവെച്ചാൻ കാരണമെന്തെന്ന് ഒരു വലുതായ ജിജ്ഞാസയും ശങ്കയും ഇവിടെ സംഭവിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇതിൽത്തന്നെ ഇനിയൊരു സ്ഥലത്ത് ഓരോന്നായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നതിനാലും ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്ന സംഗതികൾ മേൽക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങൾകൊണ്ട് ഏറ്റവും സ്പഷ്ടീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

നിഷേധിക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു മുമ്പായി രൂന്നുവെങ്കിൽ, "സഹ്യം സാഗരപര്യന്തം" കിടക്കുന്ന ഭാർഗ്ഗവ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ തെക്കേഭാഗമായ ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ മഹായോഗ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭാർഗ്ഗന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളത് നിശ്ചയമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തകാര്യങ്ങൾക്കായിട്ട് അസ്വാധീനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരായ വേറെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോയി ക്ഷണിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു.

സമാധാനം: അന്ന് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ദാനം വാങ്ങുക മുതലായ കൃത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിനാൽ പലപ്രകാരം ഭ്രഷ്ടുഭവിച്ചവരായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഉത്തമകാര്യങ്ങൾക്ക് ഇനി അവരെ ക്ഷണിക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചായിരുന്നു.

നിഷേധം: ഭ്രഷ്ടന്മാരല്ലാത്തവരായ വിശിഷ്ടർ മുതലായ ബ്രാഹ്മണർ എത്രയോപേർ ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. ആയവരെ ക്ഷണിക്കരുതായിരുന്നോ?

സമാധാനം: മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണർ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആണ്.

നിഷേധം: ആയവർ വരികയില്ലെന്നു തീർച്ച ആയതിനാൽ പിന്നെയും ക്ഷണിക്കാമായിരുന്നല്ലോ. ഇവർക്കു വരാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു സംശയവുമില്ലല്ലോ. എന്നിട്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ,

"ശ്രാദ്ധാർത്ഥമഞ്ചൈവ യജ്ഞാർത്ഥം മന്ത്രിതാസ്സർവബ്രാഹ്മണാഃ
നാഗതാ ഋഷയസ്സർവ്വേ ക്രുദ്ധോഭൂൽ ഭാർഗ്ഗവോ മുനിഃ
മയാ..... ക്ഷേത്രം നൂതനനിർമ്മിതം
നാഗതാ ബ്രാഹ്മണാസ്സർവ്വേ കാരണം കിം പ്രയോജനം

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രാഹ്മണാ നൂതനാ കാര്യം ഏവം....."

അർത്ഥം: "ശ്രാദ്ധം യാഗം ഇതുകൾക്കായി ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചിട്ട് ആരുംതന്നെ ചെന്നില്ല. ഭാർഗ്ഗവൻ കോപിച്ച് "ഞാൻ നൂതനമായി ഭൂമിയുണ്ടാക്കി; ബ്രാഹ്മണരാരും ക്ഷണിച്ചിട്ടുവന്നില്ല. ഇതിലേയ്ക്കു കാരണമെന്ത്? ഇനി ബ്രാഹ്മണരേയും നൂതനമായി ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്."

എന്നിപ്രകാരം ചിന്തിച്ച് മറ്റാരും ലഭിക്കാത്തതുപോലെ "പോക്കറ്റാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും" എന്ന മട്ടിൽ നികൃഷ്ട ജാതിക്കാരെ, അതും നിത്യവും ജീവിഹംസചെയ്തു കഴിച്ചു കൂട്ടുന്ന മുക്കുവന്മാരെ പിടിച്ചു തന്റെ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുന്നവിധം ബ്രാഹ്മണരാക്കിത്തീർക്കുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അതിനാൽ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രകാരം വടക്കുഭാഗത്തെ ഏർപ്പാടിനുമുമ്പിലായിരുന്നു ഇവിടത്തേക്ക് എന്നു പറയാൻ അല്പം പോലും കാരണമില്ല.

ഇക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങൾകൊണ്ട് സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം കേരള മാഹാത്മ്യം മുതലായവയിലെ പ്രമാണങ്ങൾ വേറെ ഭൂമികൾ, സംഗതികൾ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ളവയല്ലെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു.

സമാധാനം: സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രമാണത്തെ വിശ്വസിച്ചാൻ പാടില്ല.

നിഷേധം: അപ്രകാരം വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നത് കാരണത്തോടു കൂടാതെയോ കൂടിയോ?

കൂടാതെ എങ്കിൽ, ഇതുപോലെത്തന്നെ ഏതു പ്രമാണത്തെയും ആർക്കും വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളിക്കളയാമെന്നുവരും. ആ സ്ഥിതിക്കു കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തികൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങളും തള്ളപ്പെടും. അപ്പോൾ ഈ ഭാർഗ്ഗവ

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രാഹ്മണകീർത്തനാദികളെല്ലാം ദൂരെ തെരിച്ചുപോകയും സത്യം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും.

കാരണത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിൽ, അതിനെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതായിവരും.

സമാധാനം: സഹയാദിഭവം ബ്രാഹ്മണരെ ദുഷിക്കാൻ വേണ്ടി ആരെല്ലാമോ കൂടി എഴുതിവെച്ചതാണ്; ഇതുതന്നെ കാരണം.

നിഷേധം: കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തി മുതലായ ബ്രാഹ്മണരെ വർണ്ണിക്കാനും മറ്റുള്ളവരെ ദുഷിക്കാനുമായിട്ട് ആരെല്ലാമോ കൂടിച്ചേർന്ന് എഴുതിവെച്ചുപെട്ടവയാണ്.

സമാധാനം: ഈ മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരും, വിശേഷിച്ച് നമ്പൂരിമാരും, ശുഭ്ര(നായന്മാ)രും തമ്മിലുള്ള സേവ്യസേവക ഭാവം തെക്കെ മലയാളത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളായ കേരള മാഹാത്മ്യം മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം ഇന്നു വരെയും പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുവരികയാൽ ആ വക പ്രമാണങ്ങളെ വിശ്വസിക്ക തന്നെ വേണം.

നിഷേധം: പ്രമാണത്തിൽ പറയുന്ന സംഗതിയിലും കാരണവും നടപടിയും അതിൽ പറയുംപ്രകാരംതന്നെ ശരിയായിട്ടും യുക്തനുഭവങ്ങൾക്കൊത്തും ഇരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കണം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടറിയത്തക്കവണ്ണം നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നതും ആയ സംഗതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രമാണം ആ സംഗതിക്ക് അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ അധികം ഭാഗത്തിനുതക്കതായ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കണം.

കേരളോൽപത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിൽ, കന്യാകുമാരി മുതൽ വടക്ക് കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ വരെ 32

പ്രാചീന മലയാളം

മലയാളഗ്രാമമടങ്ങിയ തെക്കെ മലയാളദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സകലസംഗതികളേയും ടി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴമുതൽ വടക്കു ഗോകർണ്ണവരെയുള്ള തുളുദേശത്തെക്കുറിച്ച് 32 ഗ്രാമങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ മാത്രവും പറയുന്നു."

സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ സുബ്രഹ്മണ്യം മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെ എന്നും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു സമീപമുള്ളതായ ഉത്തര കന്യാകുമാരി മുതൽ നാസികാത്ര്യംബകംവരെയെന്നും അതിർത്തിനിർണ്ണയം കാണുന്നു.

അതിൽ ഗോകർണ്ണത്തേക്കപ്പുറമുള്ള 32 ഗ്രാമങ്ങളേയും തൽ സംബന്ധമായ സംഗതികളേയുംകൂടി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗോകർണ്ണവരെയുള്ള തുളുദേശം മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടുവക പ്രമാണങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുകാണുന്നു. ഇതുകളിൽ ശരി വെക്കേണ്ടതു കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായതുകളെയോ സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തേയോ? ആദ്യം പറയപ്പെട്ടവയെ ആണെങ്കിൽ (1) ആ വക പ്രമാണങ്ങൾ പ്രധാനസംഗതികളെപ്പോലും അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായും വ്യത്യാസമായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (2) അവയിലെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളായ ഭൂദാനം മുതലായവയുടെ സകല കാരണങ്ങളും യുക്തിന്യായങ്ങളാൽ ആദ്യമേ തന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. (3) വടക്കേ 32 തുളു ഗ്രാമങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ മാത്രമല്ലാതെ ആ ഗ്രാമങ്ങൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം, അതിർത്തി, ലക്ഷ്യം, സംഖ്യ, അവിടെയുള്ള നദികൾ, ഗ്രാമങ്ങളുടെ പിരിവുകൾ, ആ പിരിവുകളുടെ കാരണം, ഗ്രാമക്കാരുടെ ആഗമം, അവസ്ഥാതാരതമ്യം, ആചാരം ഇതുകളെ ഒന്നിനെയും അവ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും തമ്മിലുള്ള സേവ്യസേവകഭാവം ബ്രാഹ്മണർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടെ

പ്രാചീന മലയാളം

നല്ലൊരു പരമ്പരയായി നടന്നുവരുന്ന നടപടികളെ നോക്കുമ്പോൾ അതു കാണുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന സംഗതികളാകട്ടെ അതുകൾക്കു പറയുന്ന കാരണങ്ങളാകട്ടെ ഒട്ടും തന്നെ പരമാർത്ഥമായിരിക്കുന്നില്ല. ഇക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങളാൽ വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളുന്നതിലേയ്ക്കു തക്കതായ കാരണങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കുന്നത് കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവതന്നെയാണ്. കാസരോട്ടു പുഴ (കാഞ്ഞരോട്ടു പുഴ)യ്ക്കു വടക്ക് ഗോകർണ്ണവരെയുള്ള ദേശങ്ങൾ, നദികൾ, ദ്വാരതിംഗൽ (32) തുളുഗ്രാമങ്ങൾ, അതുകൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, അതുകളുടെ നാമങ്ങൾ, പിരിവുകൾ, ആ പിരിവുകളുടെ സംഖ്യകൾ, അപ്രകാരം പിരിവുകൾ ഉണ്ടാകാനുള്ള കാരണം, ഗ്രാമക്കാരുടെ ആഗമം, ഉൽകൃഷ്ടനികൃഷ്ടതകൾ, ആചാരങ്ങൾ, ചിഹ്നങ്ങൾ മുതലായവയും ഗോകർണ്ണത്തേക്കു പുറമുള്ള സംഗതികളും സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നവിധം അദ്യാപി മിക്കവാറും ശരിയായിട്ടും പരമാർത്ഥമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് ദേശചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം ഇതുകൾ വായിക്കുന്നവർക്കും അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമാകയാൽ ഈ രണ്ടിൽ നിഷേധനീയമല്ലാതെയും സകാരണം വിശ്വസനീയമായും ഇരിക്കുന്നത് സഹയാദ്രിഖണ്ഡം തന്നെയാകുന്നു.

ഇനി ഈ സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തേയും കൂടി വിശ്വസിക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയേണ്ടതായിവന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിലേയ്ക്ക് പുരാണപ്രമാണങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്നായി. പിന്നെ യുക്തിയും ഇതുവരെ നടന്നുവന്നവയും പ്രത്യക്ഷാനുഭവയോഗ്യങ്ങളും ആയ നടപടികളും വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആധാരപ്രമാണങ്ങളും മാത്രമവശേഷിക്കും. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായിരുന്നാലും ബ്രഹ്മസ്വംവക, ദേവസ്വം വക, ഗവണ്മന്റു വക

പ്രാചീന മലയാളം

മുതലായ സകലവസ്തുക്കളുടേയും ആദ്യജന്മിമാർ നായർപ്രഭു (നാകപ്രഭു)ക്കന്മാർതന്നെയെന്നു തെളിവാകും. അതിനെപ്പറ്റി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾ, ആധാരപ്രമാണങ്ങൾ ഇതുകളേയും വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളാമോ എന്നു നോക്കിയാൽ പിന്നെ യാതൊരവകാശവും ശേഷിക്കയില്ല. ജനികൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കൾക്കും ആർക്കുംതന്നെ ഒന്നിനും അവകാശം സിദ്ധിക്കാതെ സകലതും അരാജകത്വമായി കലാശിക്കും.

കേരളമാഹാത്മ്യാദി മേൽപറയപ്പെട്ട പുരാണപ്രമാണങ്ങളുടെ സ്വീകരണം അന്യോന്യസ്പർദ്ധയ്ക്കും ഐക്യമത്യനാശങ്ങൾക്കും മറ്റും കാരണമായിരിക്കുന്നു. അതുകളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു കൊണ്ട് യാതൊരു തരക്കേടും വരുവാനില്ല. മനുഷ്യർക്ക് സാധാരണമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും പ്രകൃതത്തിൽ നായന്മാർക്ക് പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആയ ആത്മാദിമാനം ആർക്കും ദോഷത്തെ ചെയ്യുന്നതായി വരികയില്ല.

അദ്ധ്യായം 4 - മലയാളഭൂമി ഭാർഗ്ഗവനുള്ളതല്ല

“വൈതരണ്യാദൃക്ഷിണേ തു സുബ്രഹ്മണ്യാത്തമോത്തരേ
സഹ്യാത്സാഗരപര്യന്തം ശൂർപ്പാകാരം വ്യവസ്ഥിതം”

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം)

അർത്ഥം: “വൈതരണിക്കു തെക്കും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കും സഹ്യപർവ്വതം തുടങ്ങി സമുദ്രം വരെ. അതായതു സഹ്യൻ പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രത്തിനു കിഴക്കുമായിട്ട്, മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ കിടക്കുന്നു.” ഇതാകുന്നു ഭാർഗ്ഗവഭൂമിയുടെ അതിർത്തി നിർണ്ണയം.

ഭാർഗ്ഗവൻ സ്വന്തഭൂമിയായ ഈ സ്ഥലത്തിരുന്നുകൊണ്ട്, പല ദിക്കിൽനിന്ന് അവിടെവന്നു താമസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരോട് “ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഭൂമി തരികയില്ല; നിങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും യാചകന്മാരായി ഭവിക്കും” എന്നു മുതലായി ശപിച്ചപ്പോൾ അവർ ഭയന്ന് ശാപമോക്ഷത്തിനപേക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം സ്വന്തഭൂമിയെ അവർക്കു കൊടുക്കുകയില്ലെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തെ വിടാതെ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കലിയുഗമാകുമ്പോൾ നിങ്ങൾ,

“അസിപ്രസ്ഥാവനീസ്ഥാനേ ശ്ലാഘനീയാ ഭവിഷ്യഥ്”

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: “അസിപ്രസ്ഥം എന്ന സ്ഥലത്ത് ശ്ലാഘനീയന്മാരായി ഭവിപ്പിൻ”.

എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞ് തള്ളിവിട്ടതായി കാണുന്നതിനാലും ആ ശാപമോക്ഷപ്രകാരം ആ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുചേർന്നത് ഈ

പ്രാചീന മലയാളം

മലയാളഭൂമിയിലാകകൊണ്ടും ഇവിടം ഭാർഗ്ഗവന്മാരുടെയും തെളിയുന്നു.

സമാധാനം: ഈ മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ ശാപം ഏറ്റും ശാപമോക്ഷപ്രകാരവും വന്നവരാണെന്ന് പറയാൻ പാടില്ല. ശാപമേറ്റിട്ടുള്ളവർ ഭാർഗ്ഗവൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം അസിപ്രസ്ഥാവനിയിൽ പോയിരിക്കും. ആ സ്ഥലം വേറെ എവിടെയോ ആയിരിക്കാം.

നിഷേധം: ഈ ബ്രാഹ്മണർ ആദ്യം വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ മംഗലപുരം പുഴയുടെ വടക്കേക്കരയോളം വന്നുനിറഞ്ഞു. അനന്തരം സ്ഥലവും, ഭവനവും, നിത്യവൃത്തിമാർഗ്ഗവും ഇല്ലാതെ നദീമാർഗ്ഗത്തുടെ മലവെള്ളം നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു വരുമ്പോലെ തിങ്ങിത്തീർന്നു പ്രവഹിച്ച് തെക്കോട്ടുതന്നെ വരികയാൽ ഈ പ്രദേശത്തു വന്നുചേരുവാനേ ഇടയുള്ളൂ. എന്നുതന്നെയുമല്ല, കുലഭ്രഷ്ടന്മാരായി രാമശാപഹതന്മാരായിരിക്കുന്ന ഇവർ (ബ്രാഹ്മണർ) ശുഭ്രാന്തന്മാരായിട്ടു ശൂക്രിമതി (മംഗലപുരം ഉള്ളൊളൻപുഴ) കടന്ന് ദക്ഷിണകന്യാകുമാരിയിൽ അഗസ്ത്യകുടവും നായകന്മാരെന്നു പ്രസിദ്ധി അടഞ്ഞവരായിരിക്കുന്ന പ്രഭുക്കളും ഉള്ളിടമായ ദക്ഷിണ (തെക്കൻ) ദിക്കിലേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടു ചെന്ന് അനേകവിധം പ്രവർത്തികൾ കൈക്കൊണ്ട് കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവന്നു എന്നു ടി സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

“മലയകോഡഭുമേന്തു സീമാത്വേന വിനിശ്ചിതാ
പയസിന്നുത്തരസ്യാന്തു ദക്ഷിണേ തു കുമാരികാ
പൂർവ്വസീമാ തു ഗിരിരാഞ്ചലയഃ പശ്ചിമോംബുധിഃ”

പ്രാചീന മലയാളം

വടക്ക് കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴയും തെക്ക് കന്യാകുമാരിയും കിഴക്ക് മലയപർവ്വതവും പടിഞ്ഞാറ് സമുദ്രവും." ടി ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിന്റെ പേരിനേയും ഭരണത്തെയും കുറിച്ച് താഴെ പറയും പ്രകാരം കാണുന്നു.

"അസിഹസ്തൈഃ രക്ഷിതത്യാൽ പ്രഭുഭിർന്നാകനാമകൈഃ
അസിപഞ്ജരിതത്യാച്ച അസിപ്രസ്ഥമമാഗമത്"

അർത്ഥം" കൈയിൽ (ഒഴിയാതെ) വാളുള്ളവരായി നായകന്മാരെന്ന പ്രഭുക്കന്മാരൽ എല്ലയിപ്പോഴും ഭരിക്കപ്പെടുകയാലും വാൾപ്രയോഗവും അതിലേയ്ക്ക് അധികചാതുര്യപ്രകാരവും ഉള്ളതിനാലും (ഈ മലയാളഭൂമിക്ക്) അസിപ്രസ്ഥം എന്നു നാമം സിദ്ധിച്ചു." ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഭാർഗ്ഗവഭൂമി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ മുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശമാണെന്നും മലയാളഭൂമി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ മുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശമാണെന്നും ഇത് മലയാളിനായർ പ്രഭുക്കന്മാർക്ക് സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും തെളിയുന്നു.

എന്നാൽ,

"..... പ്രതിജ്ഞാ സാധിത്യാ ത്വയാ
തസ്മാത്തു രാജ്യഭാരസ്ത്വപ്യഭിഷേകസ്ത്വമർഹസി"

(കേ. മ. അ. 9)

അർത്ഥം: അങ്ങടെ പ്രതിജ്ഞ സാധിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അഭിഷേകത്തിനും രാജ്യഭാരത്തിനും അങ്ങുതന്നെ അർഹനാകുന്നു.."

എന്നിങ്ങനെ ത്രിമൂർത്തികളും സകല ദേവന്മാരും ഋഷികളും കൂടി ഭാർഗ്ഗവനോട് പറഞ്ഞപ്രകാരം അദ്ദേഹം,

പ്രാചീന മലയാളം

"ചതുഷ്ഠിതമൈർഗ്രാമൈർബൃഹന്നദ്യാം സമാഗതഃ
കേരളോം ഭാർഗ്ഗവോ രാമഃ സമൃഗ്രാജ്യം പ്രശാസതി
ത്രിപഞ്ചാശതസഹസ്രാണി വർഷാണി ച ഭൃഗുതമഃ
യാവദ് ഗോകർണ്ണപര്യന്താം താവത് കന്യാകുമാരികാം
രാമേ രാജ്യം പ്രശാസതി ധർമ്മേണ പൃഥിവീമിമാം"

(കേ. മാ. അ. 54)

അർത്ഥം: "അരുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരോടും കൂടി
പെരുമ്പുഴയ്ക്കൽ വന്നുചേർന്ന് ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരി
യോളം ഉള്ള രാജ്യത്തെ അൻപത്തിമൂവായിരം വർഷം ധർമ്മ
ത്തോടെ പരിപാലിച്ചിരുന്നു" എന്നു കാണുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക്
അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായി
രിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല,
മലയാളനാടുകളിൽ ഒന്നായ തിരുവിതാംകൂർ ഭൂമിതന്നെ
പണ്ടാരവകത്തോട്ടും പണ്ടാരവക ഒറ്റി, പണ്ടാരവക കാണം,
പണ്ടാരവക പാട്ടം, പെരുംപെറ്റ്, വിരുത്തിപ്പാട്ടം, പുതുവൽ പാട്ടം,
കഴകപ്പാട്ടം, ദർഘാസ് പാട്ടം, നെന്തപ്പാട്ടം, സഞ്ചായപ്പാട്ടം,
തോൽപ്പാട്ടം, വിരുത്തി ഒന്നുപാതിപ്പാട്ടം, മേതൈപ്പു പാട്ടം,
തോൽപാട്ടം, പയിറ്റുപാട്ടം, വെട്ടഴിവുപാട്ടം, കരിക്കൂറുപാട്ടം,
പാൽപ്പായസമം വക പിഴയാപ്പാട്ടം, വിളക്കുപാട്ടം, കണ്ടു
കൃഷിവകപ്പാട്ടം, കുത്തകകൃഷി വകപ്പാട്ടം, മേൽകങ്ങാണം,
സങ്കേതം, തൂരം, കുടിയിരിപ്പ്, കുടുംബപ്പെറുതി, തിരുമുഖ
ഇറയിലി, അരുളിറയിലി, കുടുംബവിരുത്തി, ചാവേറുവിരുത്തി,
കുത്തുവിരുത്തി, കൊടുവിരുത്തി, കുഴൽവിരുത്തി, കൊമ്പു
വിരുത്തി, വള്ളുവിരുത്തി, വഞ്ചിവിരുത്തി, ആനവിരുത്തി, മാല
വിരുത്തി, ശാന്തിവിരുത്തി, കയറുവിരുത്തി, തളിവിരുത്തി,
ചുലുവിരുത്തി, കഴകവിരുത്തി, പാട്ടുവിരുത്തി, പാലുവിരുത്തി,
പാലൈപ്പുവിരുത്തി, കീഴാഞ്ചിവിരുത്തി, ചെമ്പുപണിവിരുത്തി,

പ്രാചീന മലയാളം

കുറവിരുത്തി, ഓടന്മാർവിരുത്തി, ശംഖുവിരുത്തി, മഹാഭാരതം വായ്പുവിരുത്തി, നടകാവൽവിരുത്തി, വെടിവിരുത്തി, അനുഭോഗവിരുത്തി, പരിശവിരുത്തി, കച്ചവിരുത്തി, മുന്നില വിരുത്തി, മുന്നിലവകപടി, പഴംചോറ്റുവിരുത്തി, ഉഴയവിരുത്തി, ഇറയിലിനായരുവിരുത്തി, മാനിഭം, അർത്ഥമാനിഭം, കരമൊഴിവ് സർവ്വമാനിഭം, ബ്രഹ്മദായം, ദേവദായം, വട്ടവിരുത്തി, മംപ്രം, നന്താവനപ്രം, ദ്വാദശിപ്രം, ഉമ്പളം, ഉഭയഉമ്പളം, ഉടമ ഉമ്പളം, ജപ്തി, അയൽ, ലയൻ ഉൾപ്പെട്ട അയൽ, അടിമ, അനുഭവം, തിരുവിളം, തിരുഅടയാളം, ഗുരുദക്ഷിണ, മണ്ഡപക്കുറതീർച്ച, മലവാരം, വിളമേലടി, അടിയറപ്പാട്ടം, രക്ഷാഭോഗം, ദാന പ്രമാണം, പൊന്നിട്ടുകാരാണ, നേർകാരാണ, കാരാണ, അട്ടിപ്പേര്, തീര്, വിലയോല, വായോല, ക്രയശാസനം, ചേര ഒറ്റി, മീളാവൊറ്റി, ഇടക്കാരാഴ്ച, വച്ചുപാതികാരാഴ്ച, അഞ്ചുരണ്ടുകാരാഴ്ച, കുഴിക്കാരാഴ്ച, മേലാഴ്ച, നടുക്കുറനുഭവം, നടുക്കുറുവായോല, കാണപ്പാട്ടം, ഒറ്റി, ഉഴവുപാട്ടം, ഉഴവോല, ഉഴവൊറ്റി, പട്ടയോല, മാരായം, അറ്റൊറ്റി, നേരൊറ്റി, നേർപാട്ടം, ചിറ്റൊറ്റി, റാവൊറ്റി, മേലൊറ്റി, കോടാലിക്കാണി, പര്യപ്പാട്, പണയം, നേർപണയം, ചൂണ്ടിപ്പണയം, ചിഴിപ്പണയം, മാരായ പ്പാട്ടം, പാട്ടഒറ്റി, മാറാപ്പാട്ടം, കാരാണപ്പാട്ടം, വച്ചുപാതിപ്പാട്ടം, കുടിപ്പാതിപ്പാട്ടം, ഒഴിയാപ്പാട്ടം, വരമ്പടകപ്പാട്ടം, വെൺപാട്ടം, പെരുമ്പാട്ടത്തേട്ടം, പാതിവാരം, വിത്തുപാതി, വിത്തിട്ടുകിളച്ചു പാതി, ഇട്ടുപാതിപ്പാട്ടം, കൈയൊരുപാതി, ഒറ്റിയും കുഴിക്കാണവും, പാട്ടവും കുഴിക്കാണവും, കുടിപ്പുള്ളി, തനത്, കുടിജന്മം, ഉകന്തുടും, യാപ്യ ഉകന്തുടും, നംകുടും, പേർകുലി, അറപ്പുസ്സമ്മ, കൂടസ്വമ്മ, പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപംവക വിരുത്തി, പാലിയത്തു മേനവൻവക വിരുത്തി ഇങ്ങനെ മറ്റുപല ഇനങ്ങളിലായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

പ്രാചീന മലയാളം

സമാധാനം: ഇപ്പോൾ പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടിരിക്കുന്നു യെങ്കിലും ഈ ഭൂമി മുൻപറഞ്ഞപോലെ ആദ്യം പരശുരാമ സ്വത്തായിട്ടുമാത്രം ഒരേ ഇനത്തിലും പരശുരാമനാൽ പാലിക്കപ്പെട്ടും ഇരുന്നിരുന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി പൂജിച്ച് അവർക്കായിട്ട് കേരളഭൂമി മുഴുവനും ദാനംചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതിന്റെശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ രക്ഷയ്ക്കു ലൗകികമായും വൈദികമായും വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ നടത്തുന്നതിനു നിയമിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും മന്ത്രികളുടേയും മറ്റും ഉപജീവനാർത്ഥമായും ദേവാലയങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും വകവച്ചുതിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നിടത്തോ മേൽപ്രകാരം പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടുള്ളതാണ്.

നിഷേധം: മറ്റുള്ള ഇനങ്ങളാകുന്ന സ്വപരിണാമങ്ങളോടും മുന്നിനത്തിന്റെ അഭാവത്തോടുംകൂടി സ്ഥിരപ്പെട്ട് ഒന്നായും പൊതുവായുംഉള്ള ഒരിനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുകകൊണ്ട് ഈ പല ഇനങ്ങളും വന്ന മാർഗ്ഗം പിടിച്ചു നോക്കിച്ചെന്നാൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും ഒന്നായ മൂലസ്ഥാനത്തെ ശരിയായി കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു വരും. അതിനാൽ മുന്നിൽ കാണിക്കപ്പെട്ട ഇനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് സംശയനിവൃത്തി വരുന്നതുവരെ (വേണ്ടിടത്തോളം) ഓരോന്നിനെ ആയിട്ടു പിടിച്ചുനോക്കി അങ്ങോട്ടുചെല്ലാം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇവിടെ രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കേരളോൽപത്തികൾ, കേരള മാഹാത്മ്യം, ജാതിനിർണ്ണയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആണെന്ന് ആരും മനസ്സിലാക്കിക്കളയരുത്. അവയെല്ലാം ഓരോ ഉദ്ദേശ്യ നിവൃത്തിക്കായി എഴുതി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണ്. അങ്ങനെ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നത് (1) വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്താൻ മാത്രവും

പ്രാചീന മലയാളം

(2) സ്വാർത്ഥപരത നിമിത്തം ഇല്ലാത്തവയെ കൃത്രിമമായി എഴുതിച്ചേർത്തു വാസ്തവത്തെ മറച്ച് കുക്ഷിപൂരണം സാധിക്കുന്നതിനു മാത്രവും ആയിരിക്കും. കേരളോൽപത്തികൾ മുതലായവ രണ്ടാമതു പറയപ്പെട്ട ശേഖരത്തിൽ ഉള്ളവയാണ്. ഇതുകളിൽ മുൻകാണിച്ചപോലെ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച് അറിയേണ്ടതായ ഒരു വിവരവും ഇല്ല. ആകയാൽ അതുകൾ യഥാർത്ഥ അന്വേഷണവിഭാഗത്തിൽ കൈകൊണ്ടുതൊടാൻ പോലും കൊള്ളുകയില്ല.

ഇനി മുൻപറഞ്ഞപോലെ രാജാക്കന്മാർ മന്ത്രിമാർ പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായവരുടെയും ദേവസ്വം ബ്രഹ്മസ്വം മുതലായവയിലേയും സകലചെലവുകൾക്കും വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അതാതിന്നു വക ഇറക്കിയിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകണം. ഉണ്ടാകുന്നതിനു ദേഹണ്ണം നടത്തണം. ദേഹണ്ണം നടത്തുന്നതിന് അവയെകൂടി യാനവന്മാരായ ജനങ്ങളെ ഏല്പിക്കണം. അങ്ങനെ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ വളരെ ജനങ്ങളും വസ്തുക്കളും ഉണ്ടാകുകൊണ്ട് എവിടെ, എപ്രകാരമുള്ള വസ്തുവിനെ ആർ, ആർക്ക് എങ്ങനെ കൊടുത്തു എന്നുമുതലായ വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു രേഖാപ്രമാണം വേണം.

സ്ഥാനമറിഞ്ഞു കരംകൊടുക്കുന്നതിനു എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന ജന്മിയുടെ പേരും കരംകൊടുക്കാത്തപക്ഷം വരുത്തിച്ചോദിക്ക, നടപടികൾ നടത്തുക ഇതുകൾക്ക് എഴുതിവാങ്ങിക്കുന്ന ഉഴവന്റെ പേരും വസ്തു കിടക്കുന്നസ്ഥലം അറിയുന്നതിനു ദേശം മുതലായവയുടെ വിവരവും അതിരുകടന്ന് അന്യന്റേതിൽ ചെല്ലാതെ ഇരിക്കാനും അന്റേതെന്നറിഞ്ഞു മുഴുവനിലും പ്രവേശിപ്പാനും വേണ്ടി എലുകകളും ഇത്രയെന്നറിഞ്ഞു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് അളവും അപ്പോഴപ്പോൾ കാരണാന്തരവശാൽ പല വിധത്തിൽ പലമാതിരി അവകാശങ്ങളും

പ്രാചീന മലയാളം

സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു പലരും അവകാശികളായി വന്നേയ്ക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ അടിക്കടി പേരുമാറി വരുമ്പോൾ മുൻവിവരങ്ങൾക്കും വസ്തുവിനും കൂഴക്കു നേരിടാതെ ഇരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വസ്തുവിന്റെ മുന്നിനവും (ഇന്നാരുടെ സ്വന്തമെന്ന് ആദ്യ ഉടമസ്ഥന്റെ പേർ കാണിക്കൽ) ഉടമസ്ഥനു സിദ്ധിച്ച മാർഗ്ഗവും അവകാശത്തിന്റെ അളവും മറ്റും രേഖാപ്രമാണത്തിൽ (ആധാരത്തിൽ) കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും വേണ്ടുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങൾക്കും ജന്മിസ്ഥാനത്തു കണക്കുകളും നടന്നിട്ടുള്ളതും നടക്കുന്നതും ആയ സംഗതികൾക്ക് യഥാർത്ഥമായി ഗ്രന്ഥവരിയും ഉണ്ടാക്കി വയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു പരിപാലനകർത്താക്കന്മാർക്കു പതിവാണല്ലോ. ഇവിടെ വാസ്തവം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് ഈവക പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു വേണ്ടത്.

ഇപ്രകാരം ആധാരങ്ങൾ കണക്കുകൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷം കുടികൾ, സർക്കാർ സാമന്തന്മാർ, രാജാക്കന്മാർ, ദേവസ്വങ്ങൾ, ധർമ്മമാങ്ങൾ, ഇതുകളിൽ യാതൊന്നിന്റേയും മുന്നിനങ്ങൾ ഭാർഗ്ഗവന്റേതോ ബ്രാഹ്മണരുടേതോ ആയിട്ടു കാണുന്നില്ല. സമസ്തവും മലയാളിനായർ പ്രഭുക്കളുടെ വകയായിട്ടു മാത്രമാണു കാണുന്നത്.

സമാധാനം: അതു പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടി പരദേശത്തുനിന്നും വരുത്തി അടിമകളാക്കി പാർപ്പിക്കപ്പെട്ടവർ അല്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്നും ഭാർഗ്ഗവനാൽ കൊണ്ടു വരപ്പെട്ട സ്ത്രീകളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കുജനിച്ചവർ ആയ ശുദ്രർ അന്യായമായി സകലവും അപഹരിച്ച് അധീനത്തിലാക്കിയതിനാൽ ആ കാലം മുതൽക്ക് അവരുടെ പേരിൽ ഇപ്രകാരം രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയായത്. അല്ലാതെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

നിഷേധം: എന്നാൽ ഇടക്കാലത്ത് അവർ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഉള്ളതായ പ്രമാണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ പക്കൽ കാണേണ്ടതാണ്. പ്രമാണങ്ങളേയും ശൂദ്രർ അപഹരിച്ചു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എങ്കിൽ ശൂദ്രബാധകമായും ബ്രാഹ്മണസാധകമായും പറയുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തികൾ മുതലായ സകലപ്രമാണങ്ങളുംകൂടി അവർ (ശൂദ്രർ) അപഹരിച്ചു നശിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആവക പ്രമാണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ പക്കൽ എന്നുതന്നെയല്ല ശൂദ്രരുടെ അധീനത്തിലും തിരസ്കൃതങ്ങളാകാതെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുകകൊണ്ടും അപഹരിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു തീരെ ശരിയല്ല.

ഭാർഗ്ഗവൻ ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി രക്ഷയ്ക്കായിട്ട് രാജാക്കന്മാരെയും ശൂശ്രൂഷാദികൾക്ക് ശൂദ്രരേയും മറ്റുള്ളവയ്ക്ക് മറ്റുള്ളവരേയും നിയമിച്ച് എല്ലാം സുമാറാക്കി മഹാബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം ചെയ്തതായിട്ടാണല്ലോ പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിനിടയ്ക്കു ശൂദ്രർക്ക് അപഹരിക്കാൻ സൗകര്യവും ശക്തിയും തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും അതിൽപിന്നീട് ബ്രാഹ്മണരും രാജാക്കന്മാരും വളരെ ഉയർന്നും ശൂദ്രർ അടിമകളുടെ നിലയിൽ വളരെ താഴ്ന്നും ഇരുന്നിരുന്നതേയുള്ളൂ എന്നും കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരിക്കലേങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് നല്ലപോലെ അറിയാമെന്നുള്ളതും മേൽ പ്രകാരം അവർ (ശൂദ്രർ) യാതൊരു അക്രമങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ട് ഒരു പ്രമാണത്തിലും കാണുന്നില്ലാത്തതും ആകുന്നു.

അല്ലാതെയും അടിമകളായും അസ്വതന്ത്രരായും അനധികാരികളായും അസമ്പന്നന്മാരായും അശക്തന്മാരായും ഇരുന്ന ശൂദ്രർ ഇതുകളെ എങ്ങനെ അപഹരിച്ചു? അപ്പോൾ സ്വാമിമാരും സമ്പന്നന്മാരും സ്വതന്ത്രന്മാരും ശക്തന്മാരും

പ്രാചീന മലയാളം

ആയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ എതിനായിട്ട് ഏതുവിധത്തിൽ അവയെ വിട്ടുകളഞ്ഞു?

സമാധാനം: ബ്രാഹ്മണർ ആശ്രിതവാത്സല്യംകൊണ്ടും ഉപകാരസ്‌മരണകൊണ്ടും ശൂദ്രരിൽ പലർക്കും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ പ്രഭുത്വത്തെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയും കൊടുത്തു. അവർ കാലക്രമേണ പ്രബലന്മാരായി മറ്റുള്ള ശൂദ്രരേയും അധീനത്തിലാക്കി എല്ലാം അപഹരിക്കുകയും അങ്ങനെ വസ്തുക്കൾ ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും കൈവിട്ടുപോകുകയും ചെയ്തു.

നിഷേധം: എങ്കിൽ ശൂദ്രർ കൈക്കലാക്കി എന്നുപറയുന്ന ഭൂമികളുടെ ഇടയ്ക്കിടെ വളരെ നല്ലായും കൈവാക്കിനും എത്രയോ വസ്തുക്കൾ ബ്രഹ്മസ്വം വകയായി കിടക്കുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്കൊക്കെയും ഇന്നുവരെയും ജന്മിമാർ ബ്രാഹ്മണരും ഒഴുവന്മാർ ശൂദ്രരും തന്നെ ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയെ കൂടി ആ പ്രബലന്മാരായ ശൂദ്രർക്ക് അപഹരിക്കരുതായിരുന്നോ?

സമാധാനം: ആ വസ്തുക്കളുടെ ജന്മിമാരായ ബ്രാഹ്മണർ ആ ശൂദ്രരേക്കാളും പ്രാബല്യവും ശക്തിയും ഉള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ അപ്രകാരം പറ്റിയില്ല.

നിഷേധം: എങ്കിൽ ആ പ്രബലന്മാരായിരുന്ന ജന്മിമാർക്കു തന്നെ ശൂദ്രരേക്കാൾ ഇത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവരും മറ്റു ബ്രാഹ്മണരും ഒരുമിച്ചുകൂടി ശൂദ്രരെ ദിക്കുവിട്ടു പറത്താമായിരുന്നല്ലോ. അപ്പോൾ അവർ ഈ അക്രമങ്ങളെ ചെയ്തില്ലായിരുന്നല്ലോ.

പ്രാചീന മലയാളം

സമാധാനം: മറ്റുള്ളവരുടേത് അപഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മതിയെന്നും ശേഷം ജന്മികളുടേത് വേണ്ടെന്നും വെച്ചിട്ടാണ്.

നിഷേധം: എങ്കിൽ പെട്ടെന്ന് അവർ ഇപ്രകാരം ഒരു വിരക്തിതോന്നുവാൻ കാരണമെന്ത്? ഇതുസംബന്ധമായി താഴെ പറയുന്ന പ്രമാണം നോക്കുക.

“വാസനിവാരകപ്രേഷ്യവാക്യസ്യോച്ചാരണം മിഥഃ പൗർവ്വാപര്യേണ തുല്യോയം ധർമ്മോ ഭുദേവശുദ്രയോഃ ബാഹുജോരുജവർണ്ണാനാം ഭുദേവേപി കനീയസി ആഗതേ സദ്യശോ ധർമ്മഃ പ്രത്യുത്ഥാനാഭിവാദനേ രാമക്ഷേത്രേ തു ശുദ്രസ്യ നാഭിവാദ ഇതി സ്ഥിതിഃ സ തൽസ്ഥാനേജലിം കുര്യാദിതി ഭാർഗ്ഗവശാസനം ബാഹുജോരുജയോർദ്ധർമ്മസ്ത്രീകർമ്മപരിനിഷ്ഠിതഃ അന്യത്ര ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രാൽ സാധാരണ ഇതി സ്മൃതഃ ബാഹുജാംഘ്രിജയോർദ്ധർമ്മസ്ത്യാഗോ വൈക്ലബ്യതോ വിനാ പ്രാണാനാം ബ്രഹ്മണസ്യർത്ഥേ സാധാരണ ഉദാഹൃതഃ ഊരുജാംഘ്രിജയോർദ്ദുർവ്വ്യാലവനം ക്ഷിതിവർദ്ധനം പ്രാണത്യാഗോ ഗവാർത്ഥേ ച ധർമ്മസ്താധാരണസ്ത്രീകം”

(ശാങ്കരസ്മൃതി, അ.1, പാദം 1)

വിശേഷിച്ചും മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സ്മൃതി പ്രമാണം ഇവിടെ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ശുദ്രർ ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മസ്വത്തെ അപഹരിച്ചിരിക്കയില്ല.

സമാധാനം: അവർ ദുരാശയും ദൗഷ്ട്യവും നിമിത്തം പ്രമാണത്തെയും ന്യായത്തെയും ലംഘിച്ച് അപ്രകാരം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

നിഷേധം: അങ്ങനെ ചെയ്തവർ ബ്രാഹ്മണശത്രുക്കളും പരമദ്രോഹികളും മഹാദുഷ്ടന്മാരുമായിരിക്കണം. ആ മട്ടിനു ബ്രാഹ്മണർക്ക് അവരോടും അവർക്ക് ബ്രാഹ്മണരോടും വിശ്വാസവും അടുപ്പവും സ്നേഹവും ആദരവും ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല.

എന്നാൽ ഇവർ രണ്ടു വകക്കാരും ഈ മലയാളത്തിൽ പാരമ്പര്യമായിട്ട് അന്യോന്യം ഏതുപ്രകാരമാണ് പെരുമാറി വരുന്നത്? ശുദ്രസ്ത്രീകൾക്ക് ബ്രാഹ്മണർ സംബന്ധം ചെയ്യുന്നത് എത്രയും നല്ലതാണെന്ന് വിചാരിച്ച് മിക്ക ഭവനങ്ങളിലും അവരെക്കൊണ്ടു തന്നെ സംബന്ധം ചെയ്യിപ്പിച്ച് അങ്ങനെ നടന്നുവരുന്നു. ശുദ്ര ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ (കയ്മൾ, പണിക്കർ മുതലായവരുടെ) ഭവനങ്ങളിൽ സമജാതിക്കാർ പാടില്ല. ഇന്നുവരെയും നടപ്പും അപ്രകാരം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ശുദ്രസ്ത്രീയിൽ നമ്പൂതിരികളു ജനിച്ചുണ്ടാകുന്ന സന്തതിക്ക് ആ പിതാവിന്റെ സ്വത്തിൽ യാതൊന്നിനും അവകാശമില്ല. അഥവാ ആ പിതാവ് കൂട്ടിക്ക് നാലുകാശിന് വല്ലതും തീർപ്പിച്ച് ഇട്ടുപോയാൽ "അയ്യയ്യോ ബ്രഹ്മസംവക യാതൊന്നും കുടുംബത്തിൽ കേറ്റരുതേ, തറവാടു മുടിഞ്ഞുപോകുമേ" എന്നു പെണ്ണുടയന്മാർ പറഞ്ഞ് ആയതിനെ മറ്റൊരു ബ്രാഹ്മണന് ദാനം ചെയ്തുകൂടി പതിവാണ്. പിന്നെ ഭർത്താവായ നമ്പൂരിവരുമ്പോൾ അയാളോടു കൂടി ചങ്ങാതിമാരായി രണ്ടുമുന്നിൽ കുറയാതെ നമ്പൂരിമാരും അവർക്ക് ആളൊന്നിന് ഓരോരുത്തർ വീതമെങ്കിലും വാല്യക്കാരും കൂടി വരും. പ്രത്യേകം മറവും കിണറും കുളവും അടുക്കളയും ഇല്ലാത്ത തറവാടുകാർ മലയാളത്തു നായന്മാർക്കു ദുർല്ലഭമാണ്. വരുന്നവർക്കെല്ലാം എത്രകാലമെങ്കിലും താമസിക്കാവുന്നതാണ്. അക്കാലങ്ങളിൽ വെടിപ്പായിട്ട് സാപ്പാട്, തേച്ചുകുളി, മുണ്ട് എന്നുവേണ്ട സകല

പ്രാചീന മലയാളം

ചെലവും കൊടുക്കും. പിന്നെ തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനും എല്ലാം ഇവരെക്കൊണ്ട് കർമ്മം ചെയ്യിക്കുക, ഇവർക്ക് ദക്ഷിണ കൊടുക്കുക മുതലായവയുമുണ്ട്. മലയാളകുടുംബത്തിലെ ഗൃഹച്ഛിദ്രം മുതൽ നഷ്ടം, അവമാനം, ദുർബുദ്ധികളായ സന്തതികൾ മുതലായ ആഅപൽപാദങ്ങൾക്ക് ആദിബീജം മിക്കവാറും ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശനമാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു മഹാസമ്പത്തുള്ള കുടുംബത്തിൽ എത്തിനായിട്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ പ്രവേശനം ശാഖീനിബിഡവിപിനത്തിൽ ⁹ വേനൽക്കാലത്ത് കാട്ടുതീ പിടിക്കുന്നതുപോലെയും തളിർത്തുകൊഴുത്തുനിൽക്കുന്ന കല്ലവൃക്ഷത്തിൽ പ്രളയകാലത്ത് അതികഠിനമായ വജ്രപാതം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയുമാണ്. ഇപ്രകാരം മലയാളത്തുള്ള മിക്ക തറവാടുകളും നശിച്ചുകഴിഞ്ഞും നശിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും തറവാട്ടുടമസ്ഥരിൽ പ്രധാനികൾ ചില നിസ്സാരങ്ങളായ ദുരഭിമാനങ്ങൾ നിമിത്തം, അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു പ്രയത്നിക്കാതെയും അതിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നവരോട് ശുദ്ധ അസംബന്ധങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളെ നിർല്ലജ്ജം വിളിച്ചെഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടും തറവാട്ടുജന്മശ്ശനികളായി ജീവിക്കുന്നു. ഇവർ സാധുക്കളേയും ഗുണദോഷിക്കുന്ന യോഗ്യന്മാരേയും അലക്ഷ്യമായിട്ടു വചാരിക്കുന്നു എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണരോടു മര്യാദയുള്ളവരായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയുള്ള നടത്തക്കാരായാലും തരക്കേടില്ലാ, അവരോടെല്ലാം ശൂദ്രപ്രഭുക്കന്മാർപോലും വിളിമൊഴി, തിരുമേനി, തിരുമനസ്സ്, കല്ലന, അരുളപ്പാട്, കരിക്കാടി, നെൽപതിർ, ചെമ്പുകാൾ, കല്ലരി, കുപ്പമാടം, പടന്നപ്പുഴി, പാണ്ടെട്ടെട്ട്, ഇത്തിപ്പൊടി, അടിയോൽ, വിടകൊൾക, പഴമനസ്സ്, നിലംപൊത്തുക, ഇറാൻ, അടിയൻ ഇത്യാദി താഴ്മ

---

⁹ മരങ്ങൾ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന വനത്തിൽ

പ്രാചീന മലയാളം

വാക്കുകൾ പറഞ്ഞും അതുപോലെ ആചരിച്ചും വരുന്നു. പിന്നെ ശൂദ്രർക്കു നമ്പൂരിമാരുടെ സന്തതികളാകുന്നു എന്നുള്ള ഔൽകൃഷ്ണനാട്യം അതങ്ങനെ; ബ്രാഹ്മണരെന്നുള്ള ഭയഭക്തി അതൊരുവക; അച്ഛന്മാരെന്ന ഭക്തി വേറൊരു വക; വിധി കർത്താക്കന്മാരെന്നും മറ്റൊരുവക എന്നുവേണ്ടാ ഒരു ജാതിക്കാരെക്കുറിച്ച് മറ്റൊരു ജാതിക്കാർക്കും മലയാളബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ച് മലയാളശൂദ്രർക്കുള്ളതുപോലെ യുള്ള ഭക്തിവിശ്വാസമില്ലാ. ഇങ്ങനെയാകുന്നു പാരമ്പര്യമായി ഇവർ തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റം. ചില പരിഷ്കാരികൾ ഗുണദോഷങ്ങളെ പ്രത്യേകം കാണിച്ച് ഉപദേശിക്കുന്ന ഈ കാലത്ത് ഇത്രത്തോളം ആയപ്പോൾ "ബ്രാഹ്മണോ മമ ദൈവതം"¹⁰ എന്നു മുറുകെ പിടിച്ചിരുന്ന മുൻകാലത്ത് എത്രമാത്രമായിരിക്കും! ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ബ്രഹ്മസ്വം അപഹരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതുവലിയ അന്യായമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

---

¹⁰ ബ്രാഹ്മണൻ എന്റെ ദൈവം എന്നർത്ഥം

അദ്ധ്യായം 5 - നായന്മാരുടെ
സ്ഥാനമാനദാതാക്കൾ
ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ അല്ല

ഇനി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചവിധം ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ ആണ് നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനദാതാക്കന്മാരെ നൂള്ള കേരളമാഹാത്മ്യാദി സിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. കയ്മൾ, കർത്താ, പണിക്കർ, മേനോൻ, ഇല്ലം, സ്വരൂപം, പള്ളിച്ചാൻ തുടങ്ങിയുള്ള എല്ലാ നായന്മാരെയും പൊതുവെ ശുദ്രരാക്കി ഗണിച്ച് അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കുമുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ഭാർഗ്ഗവൻ അല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണർ കൊടുത്തതായിട്ടാണ് പറയുന്നത്. അതോടുകൂടി,

"സാമന്താനാം ദിജാദീനാം നായകഃ പരിചാരകഃ"

(കേ. മാ)

അർത്ഥം: "നായർവർഗ്ഗം സാമന്തന്മാർക്കും ദിജന്മാർക്കും പരിചാരകന്മാരാകുന്നു" എന്നു നിയമവും ഉണ്ട്. സ്വാമിമാരായ പ്രഭുക്കൾ അടിമകളായ ദാസന്മാരിൽ ചിലർക്കോ പലർക്കുമോ ആകട്ടെ പെരുമയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊടുക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ആയത് എന്തിനായിരിക്കും? ആ ദാസന്മാർ ആ പ്രഭുക്കന്മാരേക്കാൾ താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനോ അവരോട് തുല്യന്മാരാകുന്നതിനോ അവരെക്കാൾ വളരെ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ ആകുന്നതിനോ?

താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കാനാണെങ്കിൽ ആദ്യം തുടങ്ങി അപ്രകാരം ഇരുന്നൂവരുന്നതിനാൽ അതിലേയ്ക്കായിട്ടു വിശേഷിച്ചൊന്നും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

തുല്യാവസ്ഥയിലിരിക്കാനാണെങ്കിൽ അപ്രകാരമിരുന്നിട്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാവാറില്ല. അല്ലാതെയും അതിന്മണ്ണം ചെയ്യുന്നത് ആ ദാസന്മാർ അപേക്ഷിച്ചിട്ടോ അപ്രകാരം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്ന് പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ തന്നെ തനിയെ തോന്നിയിട്ടോ? ഏതുവിധമായാലും അത് ലോകസാധാരണമല്ല. ഇങ്ങനെ സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ദാസന്മാർ ബലാൽക്കാരമായിട്ട് എടുത്തുകൊണ്ടതാണെന്നു നിരൂപിക്കുന്ന പക്ഷം ആയത് ശരിയാകില്ലെന്നു മുന്നധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സമാധാനം: ഓരോ മഹാജനം താഴ്ന്നനിലയിലുള്ള അനേകം പേർക്ക് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയും അങ്ങനെ പുരാതനകാലം തുടങ്ങി നടപ്പും ഉണ്ട്.

നിഷേധം: 1. സ്ഥാനമാനസംഭാവനയും പ്രാപ്തിയും തൽ സംബന്ധമായ ഒരുകങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും പല പ്രകാരത്തിലുമുണ്ട്. ഒരു രാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്ക് ആ കുടുംബത്തിലുള്ളതോ അല്ലാത്തപക്ഷം വേറെ ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ളതോ ആയ ഒരാളിനെ പട്ടം കെട്ടേണ്ടതായും മറ്റും വരുമ്പോൾ ആയതിലേയ്ക്കു വേണ്ടുന്നവയെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചു കാര്യം നിറവേറ്റുന്നതിന് ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട് ആദായം പറ്റി പാരമ്പര്യമായി വാണുവരുന്ന പുരോഹിതർ, ജനപ്രധാനികൾ മുതലായവർ ഒന്നുചേർന്ന് ആവക ക്രിയകൾ ക്രമപ്രകാരം നടത്തുക. അതാതു പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തിന്റെയും നാമം, ആചാരം, ഇത്യാദികൊണ്ട് ആ ആൾ ഇന്ന വർഗ്ഗക്കാരനെന്ന് അറിയുക.

2. ഒരു രാജ്യത്തിൽതന്നെ വൈദികവിഷയത്തിലേയ്ക്കുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ നിദാനകൃത്യങ്ങളായ പുജാദികളും വിശേഷകൃത്യങ്ങളായ ഉത്സവാദികളും നിടക്കുമ്പോൾ അവിടത്തെ കാര്യ

പ്രാചീന മലയാളം

വിചാരത്തിനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട് പതിവുള്ള ആദായം സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഊരാണക്കാർ മുതലായവരും, അപ്രകാരം തന്നെ ലൗകികവിഷയസംബന്ധമായി നിയമിക്കപ്പെട്ട കച്ചേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ആ രാജ്യത്തിലെ പ്രധാനിയായ പ്രഭുവിനും അപ്രധാനികളായ തങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അവസ്ഥാതാരതമ്യം നിമിത്തം നടന്നുവരുന്നതും സേവ്യസേവകഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ആയ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള കൃത്യങ്ങളെ വേണ്ടതായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നടത്തുകയും പ്രഭു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

3. പ്രഭുവായുള്ളവൻ യോഗ്യതയ്ക്കും സർവ്വീസിനും തക്കവണ്ണം ജനങ്ങളിൽ ചിലർക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുക്കുക.

ഇതുകളിൽ ഒന്നും രണ്ടും സേവ്യസ്ഥാനത്തിലുള്ളവർക്ക് അവരുടെ അധീനത്തിലും രക്ഷയിലും ഇരിക്കുന്ന സേവകസ്ഥാനത്തിലുള്ളവർ ചെയ്തുവരുന്ന കടമകളും മൂന്നാമതു പറയപ്പെട്ടത് സേവ്യന്മാർ സേവകർക്ക് കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനമാനവും ആകുന്നു. എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം സ്ഥാനമാനം വാങ്ങുന്നവർ സാധാരണ ഉള്ളവരിൽനിന്ന് മേലായ ഒരു വിശേഷസ്ഥാനത്തിലായി എന്നല്ലാതെ സ്ഥാനമാനം കൊടുത്ത ആളിനേക്കാൾ മേലായ പദവിയിൽ ഒരിക്കലും ആകുന്നില്ല.

ഇനി ഈ മലയാളത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവനല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണർ കൊടുത്തതായി പറയപ്പെടുന്നവയും നായന്മാർക്കുള്ളവയുമായ ചില സ്ഥാനമാനങ്ങളെത്തന്നെ ഇവിടെ ചിന്തിച്ചുനോക്കാം.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവാദി അടിയന്തിരങ്ങൾക്ക് ആ സ്ഥലത്തെ നായർപ്രഭുവിനെ ബ്രാഹ്മണർ, കുട്ടംകുടി നിൽക്കുമ്പോൾ തണ്ടിലെടുത്തുകൊണ്ടുവരികയും ആ പ്രഭു ആ

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രാഹ്മണസദസ്സിലെ പ്രധാന അഗ്രാസനത്തിലിരിക്കുകയും ആര്യർ, വൈദികർ മുതലായവരോട് യഥാക്രമമിരുന്നു കൊള്ളുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും അപ്രകാരമവരനുഷ്ഠിച്ചു കൊള്ളുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൊടിയേറുന്ന ദിവസം നായർ സ്ഥാനി വാഹനാരൂഢനായി വന്നു മാന്യസ്ഥാനത്തിലിരുന്നാൽ അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ നിന്നുംകൊണ്ട് പ്രഭുവിനോട് അനുവാദത്തിനപേക്ഷിക്കുകയും ലഭിച്ചശേഷം ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവത്തിന് ബ്രാഹ്മണർ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ നിൽക്കവേ നായർപ്രഭു തണ്ടിൽകയറി അവരുടെ മദ്ധ്യേകൂടി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു വന്നിറങ്ങുകയും ആദ്യം താൻ സോപാനത്തിൽ കയറി തൊഴുകയും അപ്പോൾ അകത്തുനിൽക്കുന്ന നമ്പി, ദേവന്റെ പീഠത്തിൽ മുൻകൂട്ടി വച്ചിരിക്കുന്ന വെറ്റില, പാക്ക്, പണം ഇതുകളെ എടുത്തു ദക്ഷിണപോലെ കൊടുക്കുകയും പ്രഭു ആയതിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് ഇനി ബ്രാഹ്മണർ മുതലായി എല്ലാ പേരും തൊഴുതുകൊള്ളട്ടെ എന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുകയും അനന്തരം എല്ലാപേരും തൊഴുകയും ചെയ്യുക.

ബ്രാഹ്മണരുടെ വിവാഹം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്ക് ആ സ്ഥലത്തെ നായർസ്ഥാനിയുടെ ഭവനത്തിൽ അടിയന്തിരക്കാരൻ ബ്രാഹ്മണൻ വെറ്റിലക്കെട്ട് കൊണ്ടുവെച്ച് "അടിയന്തിരസ്ഥലത്തു വന്ന് എല്ലാം ശട്ടംകെട്ടി നടത്തുന്നതിനു പിടാകക്കാർക്കും നടന്നുകൊള്ളുന്നതിന് ഞങ്ങൾക്കും അനുവാദമുണ്ടാകണം" എന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്തതിനുശേഷം മാത്രം കാര്യം നടത്തുകയും ചെയ്യുക.

പ്രാചീന മലയാളം

ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊടിയേറ്റുസമയത്ത് അവിടത്തെ നായർ സ്ഥാനി വല്ല കാരണത്താലും വന്നെത്താതിരുന്നു പോയാൽ "ഇവിടത്തെ നാഥൻ വന്നുചേർന്നോ?" എന്ന് മറ്റുള്ള ക്ഷേത്രാധികാരികൾ ആദരവോടുകൂടി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുചോദിക്കുകയും വന്നതായറിഞ്ഞതിനുമേൽ മാത്രം കൊടിയേറ്റുകയും ചെയ്യുക.

ബ്രാഹ്മണർ വേദം അഭ്യസിച്ചു പരീക്ഷകൊടുക്കാനായിട്ട് ഹാജരായാൽ ക്ഷേത്ര ഉടമസ്ഥനായ നായർപ്രഭു പരീക്ഷകനായിരുന്നുകൊണ്ട് പരീക്ഷിക്കുകയും ജയിക്കുന്നപക്ഷം ആണ്ടുതോറും ആയിരപ്പറ നെല്ലും മറ്റ് ആദായങ്ങളും കൊടുത്ത് അയാളെ ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു ഊരാണമസ്ഥാനത്തിലാക്കുകയും തോറ്റുപോകുന്നെങ്കിൽ അപമാനിച്ച് ആറ്റിനക്കരകടത്തി ഓടിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവരെല്ലാം അതാതു ദേശങ്ങളിലെ പ്രഥമസ്ഥാനികളായ നായർപ്രഭുക്കന്മാരും ബഹുമാനിക്കുന്നവരെല്ലാം അതാതു സ്ഥലങ്ങളിലെ മുൻപറയപ്പെട്ട പ്രഥമസ്ഥാനികളുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്നവരായ മറ്റുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരും ഊരാണമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരുമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം നായർ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വന്തമായും അവരുടെ രക്ഷയിലും ഇരുന്നിരുന്ന ഈ മലയാളനാട്ടിൽ ഓരോരോദേശങ്ങളിലും മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം സേവ്യസേവകഭാവത്തെ അറിയിക്കുന്നവരായ ഏർപ്പാടുകളും നടപടികളും സ്വല്പഭേദഗതികളോടുകൂടിയവയായിട്ടുണ്ട്. മേൽപറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇനിയും ഒട്ടുവളരെ പറയാനുണ്ട്; അവയെ അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളാം.

**അദ്ധ്യായം 6 - നായന്മാരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യവും
മലയാളഭൂമിക്കുള്ള അവരുടെ
ഉടമസ്ഥാവകാശവും**

ആദ്യം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും ശൂദ്രരുടെ നൈകൃഷ്ട്യത്തേയും കാണിക്കുന്നതായ അവരുടെ അന്വേഷ്യ പെരുമാറ്റങ്ങളെ പറഞ്ഞു. അനന്തരം ശൂദ്രരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും ബ്രാഹ്മണരുടെ നൈകൃഷ്ട്യത്തേയും കാണിക്കുന്ന കൃത്യങ്ങളെ പറഞ്ഞു. ഇതുകളിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പെരുമയേയും (മേന്മയേയും) ശൂദ്രരുടെ താഴ്മയേയും കുറിച്ച് പറയുന്നതിനെ എല്ലാം ബ്രാഹ്മണപരമായിരിക്കുന്ന കേരളോൽപത്തികൾ, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവ താങ്ങുന്നുണ്ട്. ശൂദ്രരുടെ മേന്മയേയും ബ്രാഹ്മണരുടെ താഴ്മയേയും കുറിച്ച് പറയുന്ന സംഗതികളെ ഒക്കെയും എല്ലാപേരും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ആധാരപ്രമാണങ്ങളും യുക്ത്യനുഭവങ്ങളും താങ്ങുന്നുണ്ട്. ഇതുകളിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗം ശരിയാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ (വീഡവും) ഭാഗവും രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ശരിയായിരിക്കുന്ന പക്ഷം ആദ്യത്തെ (ഒന്നാമത്തെ) ഭാഗവും വാസ്തവമായി വരാൻ പാടില്ല.

ഒന്നാമത്തെ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്ന ഭാർഗ്ഗവബ്രാഹ്മണ കീർത്തനങ്ങളും തൽപ്രമാണങ്ങളും ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും ഒക്കാതെയും ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടും പോയതുകൊണ്ട് ആധാരപ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും ശരിയിട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടാംഭാഗത്തെത്തന്നെ വാസ്തവമായുള്ളതെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമാകുമ്പോൾ മലയാളഭൂമിയും സകല വസ്തുക്കളും നായന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതായിട്ടേ ഇരിക്കാൻ

പ്രാചീന മലയാളം

പാടുള്ളു. അപ്പോൾ മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തുക്കളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും സകലവും ശൂദ്രരുടെ വകയായിട്ടും അവർ ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതായിട്ടും തന്നെയിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രർതന്നെയാകുന്നു എന്നും മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലുമാവാൻ പാടില്ലെന്നു വരും.

എന്നാൽ ഇനി ബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തുക്കളും പദവികളും കൂടി മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ശൂദ്രർക്കുള്ളതായിട്ടും അവർ ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതായിട്ടും തന്നെയിരിക്കുന്നോ; അല്ലാത്തപക്ഷം മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരും ശൂദ്രർതന്നെയാണെന്നു കലാശിക്കുന്നോ? രണ്ടുപ്രകാരത്തിലേതാകുന്നു ശരി എന്നു നോക്കാം:

മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നാൽ മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നു. മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരെന്നതിന്നർത്ഥം മലയാളത്തിൽ ജനിച്ചു വാഴുന്നവരെന്നോ അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്നോ? മലയാളഭൂമിയുണ്ടായശേഷം ആദ്യമായിട്ടു അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെന്നൊരു വകക്കാരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പ്രമാണസിദ്ധമാകയാൽ ജനിച്ചു വാഴുന്നവരെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. പരദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്നാകുന്ന പക്ഷം ബ്രാഹ്മണജാതിയിലുള്ള അനേകവർഗ്ഗക്കാർ മലയാളത്തു വന്നു താമസിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. അവരിലാർക്കും മലയാളശബ്ദം ചേരുകയോ ചേർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാ. ഇവിടെനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദായത്തിനോടു സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിലും മലയാളശബ്ദത്തെ സ്വജാതിനാമത്തോടു ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പലർക്കും വെറുപ്പുതന്നെ. ശ്രവണമാത്രത്തിൽപ്പോലും വെറുപ്പുതോന്നുന്ന വകക്കാർ ധാരാളമില്ലെന്നില്ല. പരദേശബ്രാഹ്മണരെല്ലാപേരും പലപ്പോഴയിട്ട് തനിയെ വന്നിട്ടുള്ളവരും യഥേഷ്ടം സ്വദേശത്തും മലയാളത്തുലുമായിട്ടു

പ്രാചീന മലയാളം

ഗതാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുമാകയാൽ മലയാളരാകാത്തതാണ്. ആദ്യംവന്നവർ അപ്രകാരമുള്ളവരല്ല. ഭാർഗ്ഗവൻ പോയി ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ഭൂമിയും കൊടുത്തു സ്വദേശമായ പരദേശത്ത് ഒരു നാളും പോകാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു ഇവിടെത്തന്നെ വാഴിക്കയാൽ മലയാളരായിപ്പോയതാണ്. എന്നിങ്ങനെ പറയാമെന്നു വെച്ചാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊണ്ടുവന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള സകല സംഗതികളും ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു പോയിരിക്കുന്നതിനാൽ ആയതിനും പാടില്ല.

അല്ലാതെയും 'മലയാള'മെന്നും 'ബ്രാഹ്മണ'നെന്നും രണ്ടു വാക്കുകളുവയിൽ ആദ്യത്തേതു പന്ത്രണ്ടു തമിഴുനാടുകളിലൊന്നായ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ പേരാകയാൽ മലയാളഭാഷയിലുള്ളതും രണ്ടാമത്തേതു (ബ്രഹ്മാണശബ്ദം) മലയാളഭാഷയോടു ചേർന്നതല്ലാത്തതും ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലുണ്ടായതും ആര്യാവർത്തം മുഴുവനും ധാരാളം നടപ്പുള്ളതുമാകയാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചേർന്നതുമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം മലയാളനാടും ബ്രാഹ്മണശബ്ദവും അന്യോന്യം വളരെ ദൂരത്തിലാകയാൽ ബ്രാഹ്മണശബ്ദത്തിന്റെ ദേശത്തു മലയാളനാടും മലയാളനാട്ടിൽ ബ്രാഹ്മണശബ്ദവും വരുവാൻ പാടില്ല. രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും ചേർന്നു, 'മലയാളബ്രാഹ്മണർ' എന്നൊരു വാക്കു ഉണ്ടായി ഈ നാട്ടിൽ വളരെക്കാലമായിട്ടു നടപ്പിൽ വന്നിരിക്കയാൽ ഇതിലേയ്ക്കു ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗവും ആവശ്യവും കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷണം ചെയ്താൽ താഴെ കാണിക്കുന്നവയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ആവശ്യവും അതിനില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രാഹ്മണർ ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ ഇവിടെ (മലയാളത്തിൽ) സ്വന്തമായിട്ട് ഒരുവക ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ആയവർ വളരെ ബലവന്മാരും സാമർത്ഥ്യശാലികളും സദാചാരധർമ്മതൽപരന്മാരും സൽഗുണസമ്പന്നരും ധൈര്യ ശാലികളും ആയിരുന്നുവെന്നും അവർതന്നെ ഈ ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുവന്നു എന്നും അങ്ങനെയിരിക്കവേ ബ്രാഹ്മണർ ദാരിദ്രനിവൃത്തിയെ കരുതി പലപ്പൊഴും കൂട്ടംകൂട്ടമായിട്ട് ഇവിടെ വന്നുചേരുകയും അവരുടെ നടപടികളും സ്വഭാവങ്ങളും പിടിക്കാതെയായ് അപ്പഴപ്പാൾ സ്വദേശികൾ (നായകന്മാർ) അവരെ തുരത്തി ഓടിക്കയും എന്തായിട്ടും വേറെ ഗതിയില്ലാതായാൽ അവർ പലരും പല സമ്പ്രദായങ്ങളും കൊണ്ടു സൂത്രത്തിൽ വന്നു പലരേയും പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയും ഇങ്ങനെ ക്രമേണ ഇവിടത്തെ താമസത്തിനു തരം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ നല്ല കവികളെക്കുറിച്ച് അഭിനവ കാളിദാസനെന്നും ഇൻഡ്യൻ ഷേക്സ്പിയറെന്നും മറ്റും പരയുന്നതുപോലെ ആ കാലത്ത് ഈ മലയാളത്തുണ്ടായിരുന്നവരുടെ അവസ്ഥയോടു തുല്യമായിട്ടോ അതിനെക്കാൾ ഉപരിയായിട്ടോ ഇരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടും എങ്ങനെയും മേൽക്കു മേൽ പ്രീതിയെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ബഹുമാന സൂചകമായിട്ട് ആ (വന്നിരുന്ന) ബ്രാഹ്മണർതന്നെ ഇപ്രകാരം 'മലയാളബ്രാഹ്മണർ' എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങുകയും ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിച്ചുപോരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നുമാണ് ഇതിന്റെ വാസ്തവം. മേൽപറഞ്ഞ സംഗതികളെ താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ മുഴുവൻ സാധൂകരിക്കുന്നു.

'നാകാസ്തർവ്വേ സമാഗത്യ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ,
ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമാ നാകാ വയമേവ ന സംശയഃ

പ്രാചീന മലയാളം

വരുണസ്തു പുരാസ്മാകം ദത്തവാൻ ദിജസത്തമാഃ
സമുദ്രാന്തേ ച യാ ഭൂമിർജാതാ ചേന്മമ ശാസനാൽ
നാകേഭ്യശ്ച മയാദത്താ മദ്ദേഹസ്യ വിഷോൽക്കരം
നാകാനാം ശാസനാദേവ നിവാരയതു ദേഹജം.
വിഷഹീനശരീരോഭൂത്തൽക്കാലേ തേജസാ യുതഃ
തസ്മാദസ്മാകമേവാശു കേരളം ഭൂമിമണ്ഡലം
ന ദീയതേ ച യുഷ്മാദിർച്ഛർദ്ദിയിഷ്യാമഹേ വിഷം
ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമേ ഗ്രാമേ സർവ്വം രാജസു കുർമ്മഹേ,
ഭാർഗ്ഗവം പ്രാഹ ഭഗവാൻ നാരദോ മുനിവല്ലഭഃ
ചതുർണ്ണാം സ്ഥാനമത്രൈവ ഏകഭാഗശ്ച ദീയതാം.
നാരദസ്യ വചശ്ശ്രുത്വാ ഭാർഗ്ഗവോ ദത്തവാൻ ദിജൈഃ
യാവൽ ഗോകർണ്ണപര്യന്തം താവൽ കന്യാകുമാരികാ
ഗ്രാമേഷു ക്ഷേത്രഗോഷ്ഠേഷു ഭവനേഷു മമാജന്തയാ
ചതുർണ്ണാമേകഭാഗശ്ച നാകേഭ്യശ്ച പ്രയച്ഛതി"

(കേ. മാ. അ. 88)

അർത്ഥം: "നാകന്മാരെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു ശ്രീമൂലസ്ഥാന മണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അല്ലയോ ദിജസത്തമന്മാരേ! ഞങ്ങൾ ഗ്രാമക്കാരായ നാകന്മാരാകുന്നു; സംശയമില്ലാ (സംശയിക്കേണ്ട). ഈ ഭൂമി വരുണൻ പണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു തന്നതാകുന്നു (എങ്ങനെയെന്നാൽ) എന്റെ (വരുണന്റെ) ആജ്ഞനിമിത്തം സമുദ്രത്തിലുണ്ടായ ഭൂമിയെ ഞാൻ നാകന്മാർക്കായിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായ ഭൂമിയെ ഞാൻ നാകന്മാർക്കായിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന വിഷവർദ്ധന ഈ നായകന്മാരുടെ ശാസന കൊണ്ടു തന്നെ ശമിക്കട്ടെ (ശമിക്കും); ഇപ്രകാരം കൊടുത്തപ്പോൾ വിഷഹീനശരീരനായി തേജോമയനായിഭവിക്കയുംചെയ്തു. അതു കൊണ്ട് ഈ ഭൂമി ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുതന്നെയാണ്. ഈ കേരള

പ്രാചീന മലയാളം

ഭൂമണ്ഡലത്തെ തൽക്ഷണം ഇങ്ങോട്ടു വിട്ടുതന്നില്ലെന്നുവരികിൽ 64 ഗ്രാമങ്ങളിലും വിഷത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ശരിയായിട്ടു നാലിലൊരുഭാഗം (ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ) അവർക്കു കൊടുക്കുന്നതാണ് നല്ലത് എന്നു ഭാർഗ്ഗവനോടു നാരദൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഭാർഗ്ഗവൻ എല്ലാവന്യങ്ങളിൽനിന്നും നാലിലൊരു ഭാഗം ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിച്ചു.

“എങ്കിലോ പണ്ടു ബ്രാഹ്മണനരുളാൽ അലകടലടിച്ചു കൊള്ളും, എണ്ണുകൊണ്ടടങ്ങാക്കൈകളെല്ലാം പൊലിവുവിട്ടു, പിൻവാങ്ങിക്കൊൾവുതാകവെ, സമുദ്രരാജനായിരിപ്പൊരു വരുണരാജൻ മകിഴ്വുറ്റു താനെ താൻ പെറ്റു കൊടുപ്പുതും ചെയ്തു.”

ഏങ്കിലോ അക്കടലുടയ നാകത്താന്മാരല്ലോ ആകുന്നത്. അവർക്കല്ലോ ആദികാലത്തേ വരുണൻ ഒരു നൂറ്റെട്ടു കാതം കൊണ്ട തറ മുഴുവതും കൊടുത്തു എന്നു ചൊല്ലിയതു.

“അപ്പേരും കോലുറ്റ നാകരോ ചീ പടിയാക മഹാദും ബ്രാഹ്മണർക്കു വശമല്ലാഞ്ഞു;

കാറിടിയൊത്തുചീരിമിഴിക്ക, പ്പേടിമുഴുത്തു, കൈകളൊതുക്കി, കുറച്ചുരുക്കി, തലയതു താഴ്ത്തി, ക്കാതം വിട്ടു ക്കണിയുംവിട്ടു പ്പാടുവിട്ടും, ത്താനുംവിട്ടു, ഇരവിൽ താനെ മുച്ചുവിടാതെപ്പാറപ്പുറപ്പലവഴി പോയാർ”

(ഒരു പഴയ കേരാളോൽപത്തി)

“സമ്പൂർണ്ണാദൃകാജ്ജാതാ” (നിറഞ്ഞ ജലത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതു) (കേരളമാഹാത്മ്യം).

പ്രാചീന മലയാളം

കേരളം: യദ് (യാതൊന്നു) കേ (ജലേ) രജതി (രാജതി):

യാതൊന്നു വെള്ളത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നുവോ അതു കേരളം. (കേരളവിലാസം).

"സമുദ്രം ഒരുകാലത്തു ക്രമേണ മുന്നോട്ടുള്ള ഊക്കംവിട്ടു പടിഞ്ഞാറോട്ടു മാറിയപ്പോൾ സമുദ്രരാജനായ വരുണരാജൻ താനേ താൻ പെറ്റതു" (സമുദ്രം നീങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ കാണപ്പെട്ടതു) (ഒരു പഴയ കേരളോൽപത്തി).

"ഭാർഗ്ഗവൻ വരുണനെ സേവിച്ചു തപസ്സുചെയ്തു ഭൂമി ദേവിയെ വന്ദിച്ച് (സമുദ്രത്തിൽനിന്ന്) നൂറ്ററുപതുകാതം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി" (വേറെ ഒരു കേരളോൽപത്തി).

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂമി, സമുദ്രം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലം അതായതു കടൽവൈപ്പ് ആകുന്നു എന്നു വിശദമാകുന്നു.

"വരുണസ്തു പുരാസ്മാകം ദത്തവാന്യുനിസത്തമ"
(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: വരുണനാകട്ടേ പണ്ടുപണ്ടേ ഞങ്ങൾക്കു തന്നു പോയിട്ടുള്ളതാകുന്നു."

"തസ്മാദസ്മാകമേവ" - (കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: "അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുതന്നെയാണു" എന്നു നാകന്മാരും; അതിനെ സമ്മതിച്ച്,

"നാകേദ്യശ്ച മയാ ദത്താ"(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: "നാകന്മാർക്കായിട്ടു ഞാൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു" എന്നു വരുണനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും,

പ്രാചീന മലയാളം

"ഏങ്കിലോ അടക്കലുടയ നാകത്താമാരല്ലോ ആകുന്നത്; അവർക്കെല്ലോ ആദികാലത്തെ വരുന്നൻ ഒരു നൂറ്ററുപതുകാരം കൊണ്ട തറ മുഴുവതും കൊടുത്തു എന്നു ചൊല്ലിയതു.

എന്നു മുൻപറഞ്ഞ കേരളോൽപത്തിവാക്യം കൊണ്ടും നാകന്മാർ കടൽവൈപ്പായ ഈ ഭൂമിയുടെ ആദ്യത്തെ ഉടയക്കാരും കൈവശക്കാരും ഈ കടൽവൈപ്പുണ്ടാകുന്നതിനു മുൻ സമുദ്രത്തോടു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന മലമ്പ്രദേശത്തിലെ പ്രഭുക്കളും അവിടെ പാർപ്പുകാരും ആയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനി എല്ലാറ്റിലും നാലലൊരുഭാഗം നാകന്മാർക്കു കൊടുപ്പിച്ചു, എന്നതിന്റെ സാരം അടുത്തുവരുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു താനേ വെളിപ്പട്ടും. അതുകൊണ്ടു ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു വിവരിക്കുന്നില്ല.

"അസിഹസ്തൈഃ രക്ഷിതത്യാൽ പ്രഭുബിർന്നാകാനാമകൈഃ"
(മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: "കൈയിൽ വാളുള്ളവരും നാകന്മാർ എന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരും ആയ പ്രഭുക്കളാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുക നിമിത്തം"

"നായകാവ്യാ യത്ര ശൂദ്രരാജാനസ്സന്തി..."
(സഹയാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: "നായകന്മാരെന്നു പേരുള്ള ശൂദ്രരാജാക്കളുള്ള സ്ഥലം."

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂമിയെ നാകന്മാർതന്നെ കൈവശംവെച്ചു രക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു തീർച്ചപ്പെടും.

പ്രാചീന മലയാളം

താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ നാകന്മാർ പണ്ട് ഏതെല്ലാം അവസ്ഥയിലിരുന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്ന് അറിയാം:

(1) "ഈശ്വരാദായനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ
ജനാ യത്ര ദാനശൂരാഃ സംഗ്രാമാകണഭൈരവാഃ
യോഗിനോ യദ് ഗൃഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ
നായകാഖ്യാ യത്ര ശൂദ്രരാജാനസ്സന്തി സർവ്വദാ."

(സഹയാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: "ഏവീടത്തുകാർ ഈശ്വരാദായനത്തിങ്കൽ ഇച്ഛയും ഭക്തിയുമുള്ള സാധുക്കളോ, യാതൊരിടത്തുള്ളവർ ദാനശൂരന്മാരായും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളായും ഇരിക്കുന്നോ, എവിടെയുള്ള ഗൃഹകളിൽ പെട്ടികളിൽ രത്നദീപങ്ങളെന്നപോലെ യോഗികൾ ശോഭിക്കുന്നുവോ, സർവ്വസ്വവും ദാനംചെയ്യുന്നവരായ നായകർ എന്ന ശൂദ്രരാജാക്കൾ എവിടെയോ,

(2) "നെടുമീശൈ, വിരിമാറു, തിടമേനി, പടവാളു, നീറണി നെറ്റി, നേർത്തകോളരിമേത്തടം, പൊട്ടിച്ചിതറവമർത്തും നെടുതിടക്കൈ, നെടുവില്ലുകർ, തടവില്ലുകർ, മേത്തടവില്ലുകർ, ഇരുത്തടവില്ലുകർ, മുത്തടവില്ലുകർ, മാവില്ലുകർ, വെട്ടത്തറവില്ലുകർ, മാന്തറ, നെടന്തറ, കൊടിക്കടയ്ക്കൽ, കോവള മരുത്തംകോട്ട്, ചെമ്പുലിക്കണ്ണ്, ആനയോട്ടിപ്പടവർ, കുതിരവെട്ടിപ്പടവർ, ഉണ്ടതട്ടിപ്പടവർ, ഇട്ടിച്ചീരാട്ടിപ്പടവർ, നെടുമാത്തൻ കൊല്ലി, കരുമ്പറക്കക്കൊല്ലി, പൂത്തെല്ലി, മാറപ്പാടിക്കാവരോട്, കണ്ണനാട്, മുഴിക്കുളം, പറണ്ടത്തോള്, എട്ടുവില്ലുകൽ ഒരു കുതിപ്പിൽ മേൽ കിളമ്പി ഈരൈട്ടെണ്ണം മറിക്കരണംപോട്ട്, മുത്തറയ്ക്കപ്പാൽ ഉണ്ടതട്ടി, അമ്പുതട്ടി, കച്ചില്ലെറിതട്ടി, മാറ്റലർ കൊടുങ്കോളൊന്നു മേശാമൽ മുത്തറയ്ക്കപ്പാൽ മപ്പടിച്ചുക്കാലൂന്നി വട്ടക്കാൽവീശി, മാറ്റലർ കന്നം തെറിക്ക കൊടും കാലടിക്കും, ആൾപടക്കാല

പ്രാചീന മലയാളം

മാടപ്പെളന്തലൈവരയ്ക്കായിരവും, കൊട്ടുലണിവേന്തർ, മേയ്ക്കയ്മ, മുഴുക്കയ്മ, കോയിക്കയ്മ, കോയിക്കപ്പെരുക്കയ്മ, കൈമ്മപ്പള്ളി മെണ്ണുറും, നമ്പുകൊണ്ടതാനി നാലായിരവും എമ്പുകൊണ്ടതാനി എണ്ണായിരവും, നമ്പുകൊണ്ടതാനി, മലച്ചേരിപ്പിരാൻ, നാരങ്ങോളിപ്പിരാൻ, ചെങ്ങാലിവട്ടത്തറപ്പിരാൻ, മാമാത്തൻചേരി അരുമ്പിരാൻ മുപ്പത്തിരണ്ടും, മാമാത്തഞ്ചേരി പെരുമ്പിരാൻ നാൽപത്തെട്ടും, പരുവാവണിവട്ടം ഒരു കോവണിപ്പടക്കളക്കണക്കു എണ്ണത്തിച്ചേർന്നോരതും കിരിയത്തുനാകർ, കുഴാ വൈച്ചും കണ്ണുറ്റച്ചേരരോ, എന്നാൽ എങ്കിലോ, അച്ചേരവേന്തർ തിടിനെഴുന്തു, ചെംകൈകുവിത്ത് പരത്തി, നീട്ടിയുശക്തി പേരുത വിക്കുള്ളിരങ്കിയമ്പുറ്റു നേരാകമൊഴി ചെപ്പിനാർ, എന്നാൽ തിങ്കൾ പരിതി കതിത്തോക്കി മണ്ണുവിണ്ണഞ്ചു പേരുതവിപ്പോരുളു കതിത്തോ കുനാളെല്ലാം ചെമ്മൈച്ചെൽവം, ചെഴുഞ്ചെൽവം ചേർത്തു വാഴും ശിവച്ചെൽവം ചെമ്മൈച്ചെൽവം പെരുഞ്ചെൽവം പേശാവു മൈപ്പെരുഞ്ചെൽവമണികളുറ്റുവാഴ്വുതാക, വാഴ്വുതാക, നെടുനാൾവാഴുതാക, നീടുഴിവാഴ്വുതാക, തലൈയോക്കി വാഴ്വുതാക, പുകഴോക്കിവാഴ്വുതാക, വൈനക്കൊക്കരിത്താർ, കൂവിനാർ." (ഒരു പഴയ വട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥം)

(3) "പാളത്താറും പടൈവാളും, മീതിലുടുപ്പും, മിതിയടിയും, മീശക്കൊമ്പും, വിരികുഴലും, വീരച്ചൊല്ലും, വിളൈയാട്ടും, നീറണിനെറ്റിത്തടവഴകും, നേരിശൈയോകും നെറിനിലൈയും; നാകർക്കിരിയർ തുടിലിതേ, നാടിക്കുടിയർ വണങ്കുവതേ" (ടി. ഗ്രന്ഥം മറ്റൊരു ഭാഗം)

(4) "എങ്കൾകുഴാം നല്ലവർകുഴാമെ, ചൊല്ലുവോം മെയ്ചൊൽതഴപ്പ്, എങ്കൾകുഴാം നല്ലവർകുഴാമേ, കള്ളരുന്തിടു വതുമില്ലോ; എങ്കൾകുഴാം നല്ലവർ കുഴാമേ, കണ്ടപ്പറണവ യൊരുവകയുമുൻപതില്ലോ; എങ്കൾകുഴാം നല്ലവർ കുഴാമേ,

പ്രാചീന മലയാളം

ഈനവകൈയുൾക്കൊളവില്ലോ; എങ്കൾ കുഴാമനല്ലറവർകുഴാമേ. പിരമനവിയരൈത്തവറുവിരുപ്പുറ നോക്കുവതില്ലോ; എങ്കൾ കുഴാമ നല്ലറവർകുഴാമേ, ഈവതില്ലെന മൊഴിനാൽ പിറകിങ്കുയിർ വാഴ്വതില്ലോ" (മറ്റൊരു വട്ടെഴുത്ത് ഏട്).

(5) "ഉൾത്തിടമേ യുരുവാന നാകത്താരെ
കൈത്തിടമേ കരുവാന നാകത്താരെ
വൈത്തിടമേ വിലവിരുക്കും നാകത്താരെ
മെയ്ത്തിടമേ മേനിയാന നാകത്താരെ
പൊയ്ത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരെ
കത്തിവാൾ കൈ ഏന്തും നാകത്താരെ
എത്തിശൈയും പുകൾ കൊണ്ട നാകത്താരെ
ചിത്തി, മുത്തി, കൈകണ്ട നാകത്താരെ
വിലാളി വീരരാന നാകത്താരെ
വിരുതുകെട്ടി പടവെല്ലും നാകത്താരെ
പുല്ലനൈവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ
പുനിതരടി വണങ്കി വീഴും നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുരുവാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ കരുവിയാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുള്ളമാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുയിരാനനാകത്താരെ
അറന്താനെ കടവുളാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുലകമാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ വയുമാന നാകത്താരെ
(വേറൊരു വട്ടെഴുത്ത് ഏട്)

ഇനി മേൽ പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു ചില പ്രധാന വാക്യങ്ങളെ എടുത്ത് ഒന്നുകൂടി വിവരിക്കാം.

പ്രാചീന മലയാളം

"നെടുമീശ, നീറണിനെറ്റി, പാളത്താരും, മീതിലുടുപ്പും, മീതിയടിയും, മീശക്കൊമ്പും, വിരിക്കുഴലും (വളർത്തിയ തലമുടി), വീരച്ചൊൽ (ഗൗരവവാക്കു), നീറണിത്തടവഴകും" (നീറണിനെറ്റിയെന്നുള്ളത് ഇവരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നെടത്തൊക്കെ വിട്ടുപോകാതെ വിശേഷിച്ചെടുത്തു കാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവരെല്ലാപേരും ശൈവർ ശിവഭക്തന്മാരാണെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നുണ്ട്.) ഈ വാക്യങ്ങൾ ഈ നാകന്മാരുടെ വേഷം ഇനപ്രകാരമാണെന്നുള്ളതിനെ കാണിക്കുന്നു.

വിരിമാറ് വിസ്താരമായ മാറ് (നെഞ്ച്), തിടമേനി = ദൃഢഗാത്രം, നേർത്ത = എതിർത്ത (മദിച്ചുവരുന്ന), കോളരി = സിംഹ (ത്തിന്റെ) മേത്തടം = മസ്തകം, പൊട്ടിച്ചിതറ = പിളർന്നു (രുധിരവും തലച്ചോറു ചിത്തുമാറ്), അമർത്തു = തിടിനെന്നു ഊക്കോടു കൂടി വെച്ചുത്തെരിക്കുന്ന അതായത് മുഷ്ടിച്ചുരുട്ടി ഇടിക്കുന്ന, നെടുന്തിടക്കൈ = നീണ്ടും ദൃഢമായുമിരിക്കുന്ന കൈകൾ, കൈത്തിടമേമേനിയന (നാകത്താരെ) ബാഹുബലം തന്നെ സ്വരൂപമായുള്ള; ഈ വാക്യങ്ങൾ അവരുടെ ശരീരബലത്തെ കാണിക്കുന്നു. "സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ" "കാറിടിയൊത്തുച്ചീരിമിഴിക്ക" ഈ വാക്യങ്ങളാൽ അവർ പടക്കളത്തിൽ (ശത്രുക്കൾക്ക്) വലുതായ ഭയത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർ അതായത് വിശിഷ്ട യോദ്ധാക്കളെന്നും, "പൊയ്ത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരെ" ഈ വാക്യം അവർ (നാകന്മാർ) അസത്യവാന്മാരെ (ദുർജ്ജനങ്ങളെ) നശിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്നും തെളിയിക്കുന്നു.

'നെടുവില്ലുകർ', 'തടവില്ലുകർ', 'മേത്തടവില്ലുകർ', 'ഇരുത്തടവില്ലുകർ', 'മുത്തടവില്ലുകർ', 'മാവില്ലുകർ', 'വേട്ടത്തറ വില്ലുകർ', മുതലായ വാക്യങ്ങൾ അവർ വില്ലുവിദ്യയിൽ അതി

പ്രാചീന മലയാളം

സമർത്ഥന്മാരും ശത്രുക്കളോട് മഹാവിഷമക്കാരുമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു.

'അസിഹസ്തൈഃ' 'അസിപഞ്ചരിതത്യാച്' 'കത്തി വാൾ കയ്യേന്തും നാകത്താരെ' (പടവാൾ കയ്യിലുള്ളവർ); ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാർ എല്ലായ്പ്പോഴും കയ്യിൽ വാളുള്ളവരും വാളുടയാസത്തിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരും പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചവരും ആകുന്നു എന്നും, (ഏഴാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക) "ഉണ്ടതട്ടി പ്പടവർ" എന്നു കാണുന്നതിനാൽ തക്കവണ്ണം വിശേഷമായി എന്തോ ഒരു വിദ്യയും സാമർത്ഥ്യവും ഉള്ളവരെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ വാസ്തവം ഏതുപ്രകാരമെന്ന് അറിവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഇവരുടെ പരിശുദ്ധി "ഉണ്ടതട്ടും പരിശ" എന്നാണ് നാമം (ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ദിവ്യഔഷധത്തിന് ഒരു ലോഹവും ചില പച്ചിലകളും ചേരുമാനങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അതു കൂടാതെയും ഈവക പരിശ ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ളപ്പോഴൊക്കെ അതിലും പരിശക്കാരുടെ ശരീരം, ഉടുപ്പ്, മുതലായവയിലും മേൽപറഞ്ഞ ഔഷധങ്ങളെ തേക്കുക പതിവാണ്).

'അമ്പുതത്തി' 'കച്ചില്ലെറിതട്ടി' കൽ + ചില്ല = കച്ചില്ല = കരിങ്കൽകഷ്ണം, ഈ വാക്കുകൾ എത്രയും ഊക്കത്തിൽ പാഞ്ഞുവരുന്ന അന്ത്രങ്ങളെയും അതുകൂടാതെ കവിണു കൊണ്ടുള്ള കല്ലെറുകളേയും (പണ്ട് ഈ കവിണേന്ദ് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അത് ഒരു വെടിയുണ്ടയെയോ അമ്പിനെയോ പോലെ ഊക്കുള്ളതും, വളരെ ഉപദ്രവകരവുമായിരുന്നു). ഊക്കിൽ വരുന്ന വാളുകളേയും ലഘുവിൽ തടുത്തുകളയുന്നതിന് സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരെന്നും (വെട്ടും തടയും നാകന്മാർക്കു ബാലപാഠമായിരുന്നു.)

പ്രാചീന മലയാളം

"ഒരു കുതിപ്പിൽ മേൽകിളമ്പി ...' എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങൾ വിശേഷമായ ചാട്ടങ്ങൾ, മറിച്ചിലുകൾ, ഒരു ചാട്ടത്തിനിടയ്ക്കു അതിശയിക്കത്തക്കവയായ അനേകം അഭ്യാസങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു ഇവയെ ചെയ്യുന്നതിന് അവർ മഹാസമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു എന്നും,

"കുതിരവെട്ടിപ്പടവർ" എന്നതു അവർ കുതിപ്പടയെ വെട്ടുന്നതിനു വിശേഷസാമർത്ഥ്യം ഉള്ളവരെന്നും (കാലിന്റെ മുട്ടിനു താഴെ പടംവരെ മുൻവശത്തു ഒരു മാതിരി മുർച്ചയുള്ള ആയുധം വെച്ചു മുറുകിക്കൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ മേൽപോട്ടുള്ള ചാട്ടത്തോടുകൂടി കുതിരയുടെ കഴുത്തിന്റെ മുൻവശത്തുനിന്നും മേൽപോട്ടു കാൽവീശി കഴുത്തിനെ മുറിക്കയും അതോടൊരുമിച്ചു കൈവാൾക്കൊണ്ട് കുതിരപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന ആളിനെക്കൂടി വെട്ടുകയും ചെയ്യുക അവർക്കു സാധാരണമായ അഭ്യാസമായിരുന്നു).

"ആനയോട്ടിപ്പടവർ" എന്ന പദം അവർ ആനപ്പടയെ ഓടിക്കുന്നതിനു വിരുതുള്ളവരെന്നും, (ഇക്കാര്യത്തിലേയ്ക്കും അവർക്കു അനേകം ദിവഘഷധങ്ങളും പ്രത്യേകമായ അഭ്യാസചാതുര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു: 'മാതംഗലീല' (ഗജലക്ഷണശാസ്ത്രം) പോലെ "ആനൈക്കുറിചന്തം" 'പാകർനടൈ' മുതലായ ഗ്രന്ഥനිරകൾ അവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കുംകൂടി ഇതു നല്ലപോലെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു.)

"ചൊല്ലുവോം മെയ്ച്ചൊൽതഴപ്പ്"; "പൊയാർത്തെ മൊഴിനനവോ പിറകിതപ്പട കാണാതെ" (അസഭ്യവാക്കു പറഞ്ഞനാക്കിനു അതുവരെ അതിരുന്ന വാണസ്ഥലത്തെ പിന്നീടു കാണുന്നതിനു കഴിയുകയില്ല. അതായത് അപ്പോൾത്തന്നെ ആ

പ്രാചീന മലയാളം

നാക്കിനെ എടുത്തു വെളിയിൽ കളയുമെന്ന് അർത്ഥം.) ഇതുകൾ അവർ സദാസത്യവാദികൾ ആയിരുന്നു എന്നും.

'അറവർ' = ധർമ്മിഷ്ഠർ (സംസ്കൃതഭാഷയിൽ 'ധർമ്മ' മെന്നും 'അധർമ്മ' മെന്നും പറയുന്നതിനു തമിഴ് ഭാഷയിൽ 'അറ' എന്നും, 'മറ' എന്നും പറയും. ഇതുകളിൽ അറത്തോടു ചേർന്നവർ 'അറവരും' മറത്തോടു ചേർന്നവർ 'മറവരും' ആകുന്നു). തമിഴിൽ കുഴാം എന്ന വാക്കുന്നു 'സമൂഹം' എന്നർത്ഥം. അതിനാൽ, 'എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർകുഴാമേ' എന്ന വാക്യം ഞങ്ങളുടെ (നാകന്മാരുടെ) സമൂഹം ധർമ്മിഷ്ഠ സമൂഹമാകുന്നു എന്നും.

"അറന്താനെ യുരു' വാന നാകത്താരെ, അറന്താനെ 'കരുവി' യാന നാകത്താരെ, അറന്താനെ'യുള്ള'മാന നാകത്താരെ; അറന്താനെ 'യുയിരാ'ന നാകത്താരെ അറന്താനെ 'കടവു'ളാന നാകത്താരെ, അറന്താനെ 'കൽവി'യാന നാകത്താരെ, അറന്താനെ 'യുലക' മാന നാകത്താരെ, അറന്താനെ 'യൈവൈ' യുമാന നാകത്താരം" ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാരുടെ (ഉരു) സ്വരൂപവും (കരുവി) പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും (ഉള്ളം) അന്തഃകരണവും (ഉയിർ) പ്രാണങ്ങളും, (കടവുൾ) ദൈവവും (കൽവി) വിദ്യയും, (ഉലകം) ലോകവും, എന്നുവേണ്ട, അവരുടെ (എവൈ) സർവ്വവും ധർമ്മമയമായിരുന്നു എന്നും,

"കള്ളരുന്തിടുവതില്ലോ" ഞങ്ങൾ മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നില്ല; "കൊണ്ടെപ്പറണവ ഒരുവകൈയുമുൺപതില്ലോ" = മത്സ്യാദികൾ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല; "ഊൻവകൈ യുൾക്കൊളവില്ലോ" = മാംസാദികൾ ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല; 'പിറർമനവിയരെ ഞവറു വിരുപ്പറ നോക്കുവതില്ലോ" = പരശ്ശികളെ തെറ്റായിട്ടുള്ള സ്നേഹം ജനിക്കുമാറു നോക്കുന്നില്ല. ഈ വാക്യങ്ങൾ

പ്രാചീന മലയാളം

നാകന്മാർ മദ്യപാനം; മത്സ്യം തീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം, പരസ്രവീവാഞ്ചര, ഇത്യാദി ദുർഗുണങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ലാത്ത പരിശുദ്ധരായിരുന്നു എന്നും,

"ദാനശുരഃ സർവ്വദാ" = എല്ലായ്പ്പോഴും ദാനസ്വഭാവമുള്ളവർ; "ഇല്ലാക്കൈകങ്ങളങ്ങിങ്ങിനെത്തുതവി ചെയ്യവേണ്ടും" ദരിദ്രരായും സാധുക്കളായുമുള്ള ജനങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു സഹായിക്കണം; ഈവതില്ലെന്ന മൊഴിനാൽ പിറകിംകുയിർ വാഴവതില്ലോ; = ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുപോയാൽ പിന്നെ ജീവനെ ധരിക്കുന്നില്ല. ("ഇല്ല" എന്ന് ഒരു വാക്കു പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഇടയായിപ്പോയാൽ പിന്നെ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല.) ഈ വാക്യങ്ങൾ അവർ മഹത്തായ ദാനശീലവും മനോഗുണവും ഉള്ളവരായിരുന്നു എന്നും,

"ഈശ്വരാദനേ രക്തഃ ഭക്തഃ സുസാധവഃ" "പുനീതരടി വണകി വീഴും നാകത്താരെ" 'നല്ലരൈകണ്ടു നയന്നുവണകവേണം' "നല്ലറിഞ്ഞർപാർച്ചെൻറു നല്ലടിമൈയാകവേണ്ടും" "എല്ലാ വിനൈപ്പയനെൻറളികാതിക്കവേണ്ടും, "ഈ വാക്യങ്ങളാൽ നാകത്താൻമാർ ഈശ്വരാദനത്തിൽ താൽപര്യവും. മഹത്തുക്കളിൽ ഭക്തിയും, കൈകര്യവും എങ്ങനെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾവന്നാലും ഇളകാരിതിക്കത്തക്കതായ ക്ഷമയും ഉള്ളവരെന്നും തെളിയുന്നു.

ഇനിയും നാകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജയോഗികൾ, സിദ്ധയോഗികൾ, ഹന്യോഗികൾ മുതലായ യോഗിവര്യന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു താഴെ പറയുന്നവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

- (1) "യോഗിനോ യൽ ഗുഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്ന ദീപികാ"
- (2) "ചിത്തി, മുത്തി, കൈകണ്ട നാകത്താരെ" (3) ("കോയിക്ക

പ്രാചീന മലയാളം

പ്പെറും കയ്മൾ" എന്നൊരു മഹാനായ നായർ പ്രഭുവിന്റെ കവിതകളിൽ നിന്നും).

കോളരിപ്പാട്ടു

കോളരിയെ, കോളരിയെ, കോലമിറന്തൊരു, കോളരിയെ
കണ്ടാരുൾവെളിക്കോളരിയെ കാണാതർക്കിരുൾ
കോളരിയെ ഒൻപതുവായ്ക്കുണ്ടിനുകടുള്ളത്തുറ്റു വിളങ്ങിയ
കോളരിയെ ആറും താണ്ടിച്ചെന്നാലക്കരെ യരൺമനെ
മേവിയ കോളരിയെ

കോനാർപ്പാട്ടു

"കോനാരെക്കൈകൊട്ടിപ്പാടുവീരെ,
കൊണ്ടാനടിച്ചു കൂത്താടുവീരെ,
മാനമോനക്കോട്ടെ പോടുവീരെ,
മാലറ്റു മാവിൻപം കൂടുവീരെ,
തീയും, പുനലും, വളി, വിശുനും
മണ്ണും കലർത്തു മടമ്പിക്കെട്ടി
വീട്ടിലിരിക്കും നർപ്പേരനാരെ,
പാടുവീർ പാടുവീർ പാവലരെ"
(വേറൊരു നായർമഹാന്റെ കവിതകളിൽനിന്ന്)

പെരുമ്പെട്ടിപ്പാട്ടു

തിങ്കൾ പരിതി തിരിന്തൊടുകും പെരുമ്പെട്ടി
തേനുറിവത്തു തെളിനിതിരുക്കും പെരുമ്പെട്ടി
മാനമറ്റു തുയർക്കു മാളാപ്പെരുമ്പെട്ടി
മണ്ണുവിണ്ണു... ത്തുമടംകും പെരുമ്പെട്ടി

പ്രാചീന മലയാളം

മറ്റൊരു കവി

വേണാട്ടുപ്പൊക്കിലിയാർ വെടിവെച്ചുക്കാട്ടാ
 കാണാമ നിന്റുവരെ കൺപൊട്ടരെന്നാർ,
 മാണാക്കർ താമരപൈ മകിഴ്നുപറ്റി പാരാട്ട്
 കോണാമൽ കാണാരെ കോളിലികളെന്നാർ
വേരോൻ

പിള്ളി മുഴക്കിപ്പള്ളിയെഴുപ്പിപ്പേരിമ്പക്കടൽ പൊക്കിവര
 കളരി തളുത്തു തുയിലയിട്ടുക്കാർമേനിപ്പൊരുചിന്തിയെഴ

പുല്ലെനവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ" - ഈ വാക്യം നാക
 ന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെരിയ തുറവികളും (ത്യാതികൾ) ഉണ്ടായി
 രുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

(മാനാരികോട്ടയിൽ കോമ്പിത്താൻ ശിവാങ്ങൾ)

ചുട്ടറവെ വെട്ട വെളി തനിയായോക്കി
 മട്ടറവെയടഞ്ഞ നില നിലതാനാകും
 അന്നില താനഴിയാതോറിവായോരു
 വിണ്ണിലെയെന്നമതാശാൻ വിളമ്പിനാരെ"
 "അകമറ്റു, പുറമറ്റങ്ങാകൈയറ്റു,
 മേലറ്റു, കീഴറ്റു, വെളിയുമറ്റു,
 കണ്ണറ്റു, കാണലറ്റു, കാക്ഷിയറ്റു
 വിണ്ണിലെയെന്നമതാശാൻ വിളമ്പിനാരെ"

(മന്നാടി അച്ചൻ ശിവാങ്ങൾ)

“ഓമെന്നെഴുത്തു താനുമ്മെയായി നിന്നുശിമുനയിലും
 നുണ്ണി താകി, തേഞ്ഞു ചിറുകി ശിവവിണ്ണാകി ഒറ്റുമേയറ്റു
 പിരിവറ്റാകും.

പ്രാചീന മലയാളം

എണ്ണാമയക്കാ കടന്തവാനം, ഏറ്റകുറവറ്റിരുക്കും വാനം, കാഴ്ചയ്ക്കും, കേശ്വിക്കും എട്ടാവാനം, നാറ്റം ചുവൈ, പറ്റിറന്ത വാനം, വെച്ചുടൻ മുച്ചറ്റിലകം വാനം, പേരിൻ പമാക പ്പൊലിന്തവാനം, മത്തലും കൊത്തലുമാണ്ടവാനം, വന്നാട്ടു മൂന്നാട്ടം വിട്ടവാനം, ആശാനരുളാലെടൈന്തവാനം, വാനമെന്നു ഉളതും പോന വാനം.”

ഈ വാക്യങ്ങൾ നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബ്രഹ്മ സാക്ഷാൽകാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ സാധരണമായുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

മേൽകാണിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ട് നാകന്മാർ ഏറ്റവും ശരീരബലമുള്ളവരും, വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളും, ദുർജ്ജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരും, ശത്രുക്കൾക്കു അതിഭയങ്കരന്മാരും, വില്ലഭ്യാസം, വാളഭ്യാസം, കല്ലേറഭ്യാസം, ഉണ്ടതട്ടുക, അമ്പു തട്ടുക, കുതിരവെട്ടുക, ആനയോട്ടുക, വിശേഷമായ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, മർമ്മവിദ്യ മുതലായവയിൽ മഹാസമർത്ഥന്മാരും, എന്തൊക്കെ ആയാലും അസത്യം പറയാത്തവരും, ദാനശൗണ്ഡന്മാരും ഈശ്വരാധനത്തിലും മഹത്തുക്കളെക്കുറിച്ചും താൽപര്യവും ഭക്തിയും കൈകര്യവും ഉള്ളവരും, അതിധർമ്മിഷ്ടന്മാരും, മദ്യപാനം, മത്സ്യംതീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം, ഇതുകളൊന്നുമില്ലാതെവരും, പരസ്രീഗമനത്തിലുള്ള വാഞ്ച ചിന്തയിൽപോലും അകുറിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നവരും, രാജയോഗികൾ മുതലായ യോഗീശ്വരന്മാർ, ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽ കാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ മുതലായ സമുദായാംഗങ്ങളോടു കൂടിയവരും ആ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ച് സാധരണമായി നല്ലപോലെ അറിവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരും ആയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രാഹ്മണശബ്ദം ഈ മലയാളദേശത്തു സ്വന്തമായിട്ടുള്ള തല്ലെന്നും, ആദ്യകാലംമുതൽ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുകേറിയ കാലം വരെ (വളരെ കൂടുതൽ കാലത്തേക്കും) ഇതിവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതാണെന്നും, ഈ ശബ്ദം ഇവിടെ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങൾക്കു ഹേതുവായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നും ഈ ശബ്ദം കൊണ്ടു നമ്മു സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ട് ആദ്യകാലം മുതൽക്കിതുവരെ ഗണനീയമായ ഒരു സംഗതിയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നും, മലയാളത്തിൽ ആരെങ്കിലും ഇവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടാകട്ടെ അവിടെ ചെന്നാകട്ടെ ഈ ശബ്ദത്തെ ആവശ്യപ്പെടുകയോ, കൊണ്ടുവരികയോ, ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, മുമ്പിൽ പറഞ്ഞപോലെ വിദേശത്തുനിന്നും വന്നവരായ ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ കാര്യലാഭത്തെക്കരുതി ഇവിടുത്തുകാരിലും ഈ ശബ്ദത്തെ സമർപ്പിക്കുകയും, എങ്ങനെയോ തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തുപോയതാണെന്നും ഉള്ളതു മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ നിന്നു നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇടക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തതും അനാവശ്യകവുമായ ഈ ശബ്ദത്തെ ഇവരിൽനിന്നു തള്ളിക്കളയേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം അതിനെ വിദേശീയന്മാരായ ചില വർഗ്ഗക്കാർക്കുള്ള പൊതുപ്പെരുകൾപ്പെപ്പാലെമാത്രം ഗണിച്ചു മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്ന് അഭിമാനം ഭാവിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥാനവലിപ്പത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം മലയാളബ്രാഹ്മണശബ്ദത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ ശബ്ദത്തോടു കലർന്നിരിക്കുന്ന എമ്പ്രാൻ, നമ്പൂരി, പോറ്റി എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമാണ് പ്രധാനമായി ശേഷിക്കുന്നത്. ഇവയെപ്പറ്റിയും മറ്റും സവിസ്തരം അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളാം.

**അദ്ധ്യായം 7 - നായന്മാരെപ്പറ്റി
ചരിത്രകാലത്തിൽ
വിദേശീയന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള
അഭിപ്രായങ്ങൾ**

മൂന്നദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ നായന്മാരുടെ പുരാതനസ്ഥിതിയെ കുറിക്കുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ പ്രസ്തുത സ്ഥിതിക്കു പല കാരണങ്ങളാൽ വളരെ ഭിന്നതകളും ന്യൂനതകളും സംഭവിക്കാനിടയായി. അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുവരവെ ദ്വീപാന്തരനിവാസികളായ വിദേശീയന്മാരിൽ പലരും തങ്ങൾക്കു ഇദംപ്രഥമമായി സിദ്ധിച്ച പരിഷ്കാരദശയാൽ പ്രേരിതന്മാരായി പല കാലങ്ങളിലും ഈ നാടിനെ സന്ദർശിക്കയും പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട നായർസമുദായത്തെ യഥാസ്ഥിതി വർണ്ണിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

(1) 'റോലൻഡ്സൺ' എന്ന സായ്പിനാൽ തർജ്ജിമ ചെയ്യപ്പെട്ട് ലണ്ടണിൽ 1833ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട 'ഹെഫറ്റുൾ മുജഹിഡിൻ' എന്ന മതസംബന്ധമായ പുരാതന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ 'ഷൈക്ക് സിനുഡിൻ' എന്ന മുഹമ്മദീയൻ മലയാളികളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

'ഒരു പ്രഭു കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ, അയാളുടെ അനുചരന്മാർ സംശപ്തകന്മാരായി എതിർത്തു പൊരുതി ശത്രുക്കളുടെ രാജ്യത്തെ പലവിധേന നശിപ്പിക്കയും അരിശം തീരുംവരെ ജനങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു.'

പ്രാചീന മലയാളം

(2) ക്രിസ്തുമതം വന്നതിനു ശേഷം സമൂഹത്തിൽ രണ്ടു മുഹമ്മദീയ സഞ്ചാരികൾ¹¹ എഴുതിയതും 'റേനാട്ട്' എന്നയാൾ തർജ്ജിമ ചെയ്തു 1733ൽ ലണ്ടനിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും ആയ പുസ്തകത്തിൽ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം കാണുന്നതും ഈ നടവടിയെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം.

'രാജാക്കന്മാർ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്യുമ്പോൾ താഴെ പറയുന്ന മര്യാദയെ അവലംബിക്കാറുണ്ടു്; ഏതാനും ചോർ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുനിരത്തും; ഉടൻ മൂന്നുറോ നാനുറോ ആളുകൾ സ്വന്തമനസ്സാലെ രാജസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ച് അദ്ദേഹം അല്പം ഭക്ഷിച്ചതിനുശേഷം ഓരോപിടി ചോർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും വാങ്ങും. ഇതിനെ ഭക്ഷിക്കുന്ന തോടുകൂടി രാജാവു മരിക്കയോ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന ദിവസത്തിൽ തങ്ങൾ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതിനു നിർബന്ധിതന്മാരാകയും അതിനെ ശരിയാകുവണ്ണം അവർ അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്യുന്നു; ഈമാതിരി ആളുകൾക്കു മലയാള പേർ 'ചാവർ' (ചാകുവാൻ തയ്യാറുള്ളവർ) എന്നാകുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞതിനു 'ബർബോസാ' 'പർക്കാസ്' എന്നീ പേർത്തുഗീസ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. (ഇതിനെ അനുകരിച്ച് മാപ്പിളമാരും, വള്ളുവനാട്ടു രാജാവിന്റെ കീർത്തിക്കായിട്ട് നായന്മാരോട്ചേർന്നു തിരുനാവായിൽ 'മഹാമഖം (മാമാങ്കം) എന്ന ഉത്സവത്തിനു പരസ്പരം യുദ്ധംചെയ്ത് മരിപ്പാനൊരുങ്ങുന്നു.)

(3) മദ്രാസ് സംസ്ഥാനം വക 1891-ലെ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എച്ച്. എ. സ്റ്റുവർട്ട് എന്നയാൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: 'നായന്മാർ ഒരു ദ്രാവിഡവർഗ്ഗമാണ്;

¹¹ അൽതബരി, അഫദ്ദുൽ ബലാസരി എന്നിവർ

പ്രാചീന മലയാളം

അവരിൽ പലഭിന്നങ്ങളായ പിരിവുകളും ഓരോ പിരിവുകൾക്കു പ്രത്യേക തൊഴിലുകളും കാണുന്നു; പുരാതന നായന്മാർ നിസ്സംശയമായും യുദ്ധോദ്യുക്തമായ ഒരു സംഘമായിട്ട് വിരുത്തിക്രമത്തിൽ വസ്തു അനുഭവിക്കയും വേണ്ടപ്പോൾ യുദ്ധം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കണം.

(4) 'മലബാർ ജില്ലാ ഗസറ്റീയർ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു. 'ഉണ്ടവം നോക്കിയാൽ, നായന്മാർ ഒരുവേള ദ്രാവിഡന്മാരായ കുടിപാർപ്പുകാരും മലബാറിനെ ആദ്യമായി ആക്രമിച്ചവരിൽ ചേർന്നവരും, ജേതാക്കളുടെ നിലയിൽ ഭരണകർത്താക്കളും ജന്മികളും ആയിത്തീർന്നവരും ആയിരിക്കണം.; ആര്യരക്തസമ്മിശ്രതയും, ദേശ്യമായ പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങളുംകൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാർക്കു മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ മറ്റുള്ള ദ്രാവിഡ വർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്ന് പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസം കാണപ്പെടുന്നു.

(5) ജാൺസ്റ്റണിന്റെ 'ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ രാജ്യം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മി. ലോഗൻ താഴെ പറയുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: "ഈ നാട്ടിലെ യോദ്ധാവ് തന്റെ ആയുധത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ അതിശയനീയമായ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നു. അവരൊക്കെ 'നായന്മാർ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മാതിരി പ്രഭുക്കന്മാരാണ്; ഏഴുവയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ 'കളരികളിൽ' അവരുടെ ആയുധാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നു. അവിടെ സമർത്ഥന്മാരായ 'ആശാന്മാർ' അവരുടെ ദേഹത്ത് എണ്ണയിട്ട് ഓരോ ചേർപ്പുകളെ മൂടുവാക്കുകയും പേശികളെ ഉടച്ചുചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുനിമിത്തം അവർക്കു ഗാത്രലാഘവവും ചുറുചുറുപ്പും സിദ്ധിക്കുന്നു. ദേഹത്തെ പല മാതിരിയിൽ വളയ്ക്കുന്നതിനും, മുമ്പും പിമ്പും ഉയർന്നും താഴ്ന്നും വേണ്ടവിധത്തിൽ അതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും

പ്രാചീന മലയാളം

അവർക്കും കഴിയും. അവരുടെ ഇമ്മാതിരി അഭ്യാസം അവർക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യജനകവും അമിമാനഹേതുകവും ആണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവരെ ആരും അതിശയിക്കയില്ലെന്നു അവർ ഉറപ്പായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

(6) ബംഗാളിൽനിന്നും അയയ്ക്കപ്പെട്ട് (1792-93) മലബാറിനെ സന്ദർശിച്ച കമ്മീഷണറും പിന്നീട് ബോംബെ ഗവർണ്ണറുമായ ജോണാതൻ ഡെങ്കൻ എന്നയാൾ മിക്കിൾ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ 'കമോയൻസ്' ഏഴാം പുസ്തകത്തിൽനിന്നും താഴെ കാണിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. (തർജ്ജിമ)

"കീഴ്ജാതികൾ വേലക്കാർക്കവിടെ പുലയരെന്നുപേർ
വാഴ്ചയ്ക്കു പ്രഭുക്കന്മാരഭിമാനികൾ നായകർ;
കരകൗശലവും പിന്നെക്കർഷകപ്പണിയാദിയിൽ
അതിപുഷ്പമവർക്കേറും വിരുതും പൊരുതുന്നതിൽ,
തെളിയും കരവാളത്തെച്ചുഴറ്റീട്ടു വലത്തിലും
എരിയും പരിശച്ചക്രമമർത്തിട്ടുപരത്തിലും."

ഈ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്തുത ഡെങ്കൻ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ വിമർശിക്കുന്നു: 'മേൽപറഞ്ഞ ശ്ലോകപാദങ്ങൾ വിശിഷ്യ ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു പാദങ്ങൾ നായരുടെ ഒരു നല്ല വർണ്ണനയാണ്. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ വഴിയാത്രക്കാർ ഒരു വടിയോ പിരമ്പോ വഹിച്ചു നടക്കാനുള്ളതുപോലെ അത്ര സാധാരണമായും സൗകര്യമായും നായന്മാർ വാളിനെ ഏന്തി എങ്ങു സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ വാൾപിടിയേ മുതുകിൽ തിരുകുന്നു. പിടി ഉടുപ്പിനടിയിൽ അരക്കെട്ടിൽ താഴ്ത്തിയിരിക്കും. മൂന്നുമേൽപോട്ടുർന്നു ഉരുഭുജങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കിടെ തട്ടി തെളുതെളെ തെളിഞ്ഞു കാണപ്പെടും."

പ്രാചീന മലയാളം

(7) സർ ഹെക്ടർ മൺറോ എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സേനാധിപൻ നായർയോദ്ധാക്കളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: "യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ പകൽസമയത്തു അവരെ പൊടിപോലും കാണുകയില്ല. അവർ മണൽക്കുന്നുകളുടേയും കുറ്റിച്ചെടികളുടേയും ഇടയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നുകളെയും. ഞങ്ങൾ കോട്ടയെ ആക്രമിക്കാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾമാത്രം അവർ കൂടിച്ചേർന്നു തേനീച്ചകൾ പോലെ കാണപ്പെടും. അവർ തങ്ങളുടെ തോക്കുകളെ ശരിയാകും വണ്ണം പിടിക്കുകയും നല്ലപോലെ ലാക്കുന്നോക്കി വെടിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." (ഈ ഭാഗം തലശ്ശേരിപ്പണ്ടികശാലയിലെ 1761-ാമാണ്ടു വക ഡയറിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു).

ഫ്രഞ്ചുഗവർണ്ണറായിരുന്ന എം. മാഹിഡിലാബോർഡനായി യും നായന്മാരുടെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി പലതും പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

(8) മദ്രാസ് മ്യൂദിയംസൂപ്രണ്ടായ മിസ്റ്റർ ഈ. തഴ്സ്റ്റൺ 'ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലെ ജാതികളും വർഗ്ഗങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നായന്മാരെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"അവർ പരന്നു പൊരുതുന്നതിന് ഏറ്റവും സമർത്ഥന്മാരായ യോദ്ധാക്കളായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഓരോ പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങളായിട്ട് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടി പിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാൽ വിദേശീയന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിനു അവർക്ക് നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീർന്നിരുന്നു."

(9) ഒന്നാമത്തെ കുലോത്തുംഗ പാണ്ഡ്യമഹാരാജാവിന്റെ (ക്രിസ്തുബ്ദം 1083-84) ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം കുടമലനാട് (പടിഞ്ഞാറെ മലമ്പ്രദേശം) ആക്രമിച്ചു ജയിച്ചു എന്നും അവിടെത്തെ യോദ്ധാക്കളായ ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാ

പ്രാചീന മലയാളം

രുടെ പൂർവ്വികന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രരക്ഷയ്ക്കായി ചെയ്ത സമരത്തിൽ ഒട്ടൊഴിയാതെ മരിച്ചു എന്നും കാണുന്നു.

(10) 'ഡുവാർട്ടു ബർബോസാ' എന്ന പാശ്ചാത്യനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതും 1866ൽ ഹാക്ലിയൂട്ട് സംഘത്താൽ തർജ്ജിമ ചെയ്യപ്പെട്ടതും ആയ 'കിഴക്കേ ആഫ്രിക്കയുടേയും മലബാറിന്റേയും സമുദ്രതീരവർണനം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 16-ാം ശതവർഷാരംഭത്തിലെ നായന്മാരുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് താഴെപ്പറയുന്ന വിവരം കാണുന്നു; നായന്മാർ നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാ രാകുന്നു; അവർക്കു യുദ്ധംചെയ്യുകമാത്രമേ തൊഴിൽ ഉള്ളൂ. അവർ വാൾ, വില്ല്, അമ്പ്, പരിശ, കുന്തം എന്നീ ആയുധങ്ങളെ പലപ്പോഴും ധരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവർ സമർത്ഥന്മാരും തങ്ങളുടെ പ്രഭാവത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ അഭിമാനിക്കുന്നവരും ആകുന്നു; ഈ നായന്മാർ എല്ലാവരും ഉൽകൃഷ്ടകുലജാതന്മാർ ആയിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്ന രാജാവിനാലോ പ്രഭുവിനാലോ ആയുധം കൊടുക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കണം. അതിനു ശേഷമേ ആയുധം ധരിക്കുന്നതിനും നായർസ്ഥാനത്തിനും അവർ അർഹന്മാരായി ഭവിക്കയുള്ളൂ. ശരിയായ ആയുധ പ്രയോഗത്തിനുകുന്നതായ പലമാതിരി അടവുകളും മുറകളും പഠിക്കുന്നതിനു സാധാരണയായി ഏഴുവയസ്സ് പ്രായമാകുമ്പോൾ അവർ വിദ്യാലയത്തിൽ അയയ്ക്കപ്പെടുന്നു; ഒന്നാമതായി നൃത്തം ചെയ്യുന്നതിനും പിന്നീട് ഒരോവിധത്തിൽ മരിയുന്നതിനും അവർ പഠിക്കുന്നു; അതിനായിട്ടു ബാല്യത്തിലെ അവരുടെ അവയവങ്ങളെ എപ്രകാരമെങ്കിലും വളയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം അവർ സ്വാധീനമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ നായന്മാർ പട്ടണത്തിനു വെളിയിലായി മറ്റു ജനസാമാന്യത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞ് വേണ്ടുന്ന ബന്തൊബസ്സുകളോടുകൂടിയ തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളിൽ പാർക്കുന്നു; എവിടെയെങ്കിലും പോകുമ്പോൾ മാർഗ്ഗം ഒഴിഞ്ഞു

പ്രാചീന മലയാളം

കൊടുക്കുന്നതിൻ്റെ അവർ കർഷകന്മാരോട് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു പറയുന്നു; അപ്രകാരംതന്നെ അനുസരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതല്ലെങ്കിൽ യാതൊരു ചോദ്യവും കൂടാതെ അവരെ നായന്മാർക്കു കൊല്ലാവുന്നതാകുന്നു. ഒരു കർഷകൻ നിർഭാവ്യവശാൽ ഒരു നായർസ്ത്രീയെ തൊട്ടുപോയാൽ അവളുടെ ബന്ധുക്കൾ ഉടൻതന്നെ അവളെ കൊല്ലുന്നു; അപ്രകാരം തന്നെ അവളെ തൊട്ടവനും അവന്റെ അഖില ബന്ധുക്കളും കൊലചെയ്യപ്പെടുന്നു; ഇതു കർഷകന്മാരുടെ രക്തം നായന്മാരിൽ കലർന്നുപോകാതിരിപ്പാനാണെന്നു അവർ പറയുന്നു. ഈ നായർസ്ത്രീകൾ വളരെ വൃത്തിയുള്ളവരും വേണ്ടും വണ്ണം വസ്ത്രധാരണമുള്ളവരും ആകുന്നു.'

(11) 18-ാം ശതവർഷത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട 'പൗരസ്ത്യഹിന്ദു ദേശങ്ങളുടെ നവീനചരിത്രം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹാമിൽടൺ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. 'പുരാതനകാലങ്ങളിൽ സാമൂതിരി 12 വർഷക്കാലമേ രാജ്യം ഭരിക്കാറു പതിവുള്ളൂ. ആ കാലവധിക്കു മുമ്പിൽ മരണം പ്രാപിക്കയാണെങ്കിൽ പരസ്യമായി അയാൾക്കു ആത്മഹത്തി ചെയ്യേണ്ടിവരികയില്ല. അതിനിടയായില്ലെങ്കിൽ ഒന്നാമതായി അയാൾ തന്റെ എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരേയും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഒരു സദ്യകൊടുക്കുകയും പിന്നീട് ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടു പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള തൂക്കുമരത്തിലേറി സകലരും കാൺകെ എത്രയും കൃത്യമായ വിധത്തിൽ തന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം; അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞ് ശവശരീരത്തെ എത്രയും ആഘോഷത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുകൂടി സൽക്കരിക്കുകയും പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റുംകൂടി ഒരുപുതിയ സാമൂതിരിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "(ഇത് പുരാതന നടപടി മാത്രം).

പ്രാചീന മലയാളം

---

(12) '1774-ലേയും, 1781-ലേയും വെസ്റ്റിൻഡ്യൻ കപ്പൽ യാത്രകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'സൊണ്ണറാറ്റ്' ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: നായന്മാർ യോദ്ധാക്കളാകുന്നു. ആയുധം ധരിച്ചു നടക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവരെ മറ്റുവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്. അവർ എത്രയും അഹംഭാവമുള്ളവരാണ്; അവരുടെ അടുത്തു ചേരുന്ന ചില പ്രത്യേക വർഗ്ഗങ്ങളെ കൊന്നുകളയുന്നതിനു അവർക്ക് അവകാശം ഉണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി പരാതിയും ഇല്ല.

(13) 'മലബാർനിയമവും നടവടിയും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മിസ്റ്റർ എൽ. മുർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: ആംഗല ഇന്ത്യൻ നിഘണ്ടുക്കളിൽ നിന്നും നായക്ക്, നായകൻ, നായർ ഇവ ഒരു ധാതുവിൽ നിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു അറിയാം.

(14) വിജയനഗരത്തിലെ നായക്കന്മാരോടും വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെട്ട ദേശങ്ങളിലെ 'നായക്കൻ' എന്നഭിധാനമുള്ള 'പോളിഗാർ' പ്രഭുക്കന്മാരോടും പശ്ചിമതീരത്തിലെ നായന്മാർക്കും സംബന്ധമുള്ളതായി സ്യുവൽ, സർ താമസ് മൺറോ ഇവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആണറബിൾ ജാൺലിൻഡ്സേയും ഇതിനെ പിൻതാങ്ങി എഴുതുന്നു (1783).

(15) തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "മധുരയിലെ ചില നാടുവാഴികൾ 'കർത്താ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ മുൻപിൽ വഹിച്ചിരുന്നു. മധുരയിലേയും തഞ്ചാവൂരിലേയും നായക്ക് രാജാക്കന്മാരുടെ അനതരാവകാശികൾ എന്നു ഗണിച്ചുവരുന്ന 'ബാലിജ'ന്മാർ 1901-ലെ ജനസംഖ്യ കണക്കിൽ ഈ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു."

പ്രാചീന മലയാളം

(16) 1901-ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെട്ട ഇൻഡ്യൻസെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ 'നയന്തീൻത് സെഞ്ചറി' എന്ന സഞ്ചികയിൽ മിസ്റ്റർ ജെ. ഡി. റീഡ് (ഇപ്പോൾ സർ ജോൺ) 1904-ൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "സെൻസസ് കമ്മീഷണർക്കു നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ താമസിക്കുന്നതിനു അവസരം ലഭിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, അദ്ദേഹം അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള സ്ത്രീബാഹുല്യത്തെക്കുറിച്ച് കുറ്റം പറകയില്ലായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീവർഗ്ഗം എത്ര ധാരാളമാണെങ്കിലും ക്രമത്തിലധികമാകാൻ തരമില്ലല്ലോ." ബുക്കാനൻവീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "മലയാളത്തിലെ ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാർക്കു വസ്ത്രധാരണം കുറഞ്ഞരീതിയിലാണ്; പക്ഷേ, അവർ അതിശയനീയമാകും വണ്ണം ശുചിയുള്ളവരാകുന്നു. നായർസ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളും മുടികളും ഓരോ സുഗന്ധവസ്തുക്കൾ തേച്ച് ശുചിയായി വയ്ക്കുന്നതിൽ എത്രയും ജാഗ്രതയുള്ളവരാകുന്നു. അവർ അഴുക്കു വസ്ത്രം ധരിക്കാറില്ല."

(17) മിസ്റ്റർ എഫ്. ഡബ്ലിയു. എല്ലിസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: ആദികാലം മുതൽ 18-ാം ശതവർഷത്തിന്റെ അവസാനകാലം വരെ, 'തറ' 'നാടു' ഈ ഏർപ്പാടുകൾ മൂലമായിട്ട് നായർ പ്രഭുക്കന്മാർ മലയാളദേശത്തെ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ ദുർഭരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചിരുന്നതിനാലാണ്, കോഴിക്കോട്, മുതലായ നഗരങ്ങൾ യൂറോപ്പീയാഗനമത്തോടുകൂടി വലിയ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളായി തീർന്നത്; നായന്മാർക്ക് പൊതുവേ ഓവർസീയറന്മാരുടേയും, ജമീന്ദാരികളുടേയും സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു."

(18) മിസ്റ്റർ ലോഗൻ താഴെ കാണുന്നവിധം എഴുതുന്നു: "മലബാറിൽ 'നാട്' ഏർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു; അതിൻപ്രകാരം ജന

പ്രാചീന മലയാളം

രക്ഷകസ്ഥാനം നായന്മാർക്കു സിദ്ധമായിരുന്നു. (ബ്രിട്ടീഷ് പ്രവേശനം വരെ) സംഘങ്ങളിൽ '600' പേർ വീതമുള്ള 'നാടു'കളും ഓരോ നാട്ടിലും '150' വീതം 'തറ'കളും ഓരോ തറയ്ക്കും '4' ൽ കുറയാതെ കുടുംബങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇത്രയും വിഭാഗങ്ങൾഅടങ്ങിയ ദേശത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരി സ്ഥാനം തന്നാട്ടുപ്രഭുവും അറുനൂറ്റിനധിപനും ആയ നായർക്കായിരുന്നു."

(19) കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനി വക കാര്യസ്ഥൻ, 1746 മേമാസം 28-ാം തീയതി തലശ്ശേരിപ്പണ്ടികശാല വക ഡയറിയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; "ഈ നായന്മാർ കോഴിക്കോട്ടു ജനസംഘത്തിന്റെ നായകന്മാരാകയാൽ ഇവർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാർലമെണ്ടു സാമാജികന്മാരുടെ നിലയിലാണു; ഇവർ രാജകല്പനയെ എല്ലാ കാര്യത്തിലും അനുസരിക്കുന്നില്ല. രാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാർ അന്യായകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഇവർ നിർഭയം അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നു." ഈ പാർലമെണ്ടു സഭ 'കൂട്ടം' എന്നു പേരായ സഭ ആയിരിക്കണം. ദക്ഷിണകർണ്ണാടകത്തിലെ 'കൂട്ടം' 1832-33-ൽ ബ്രിട്ടീഷുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് എത്രയും ഉപദ്രവകരമായി തീർന്നിരുന്നു.

(20)മലയാളദേശത്തെപ്പറ്റി നല്ലപരിചയം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന അഞ്ചരക്കണ്ടിയിലെ മിസ്റ്റർ മർഡാക്ക് ബ്രൗൺ എന്നയാൾക്കു യച്ച എഴുത്തിൽ രാജശക്തിയെക്കുറിക്കുന്നതായി ഫ്രാൻസിലും മറ്റും നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഫ്യൂഡൽസിസ്റ്റത്തിന്റെ രീതിയിലായിരുന്നു മലബാറിലെ നടപടി (ബ്രിട്ടീഷ് പ്രവേശനംവരെ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ സിസ്റ്റത്തിന് തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ്സ് കമ്മീഷണർ എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ അവർകളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ക്രിസ്റ്റബ്ദം 925-ൽ എഴുതപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ സിരിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ പ്രമാണത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ 'അറുനൂറുകളെപ്പറ്റി രണ്ടിടത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൊല്ലം 321-ലെ ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽ ഒരു വേണാട്ടുനൂറിനെ 'ക്ഷേത്രാധികാരി'കളുടെ നിലയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേണാട്ടിൽ ആകെ 18 അറുനൂറുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

(21) 'കർക്കടമാസത്തിൽ (ദേഹം തണുത്തിരിക്കുമ്പോൾ) ആണു നായർ യുവാക്കൾ കായികാഭ്യാസം പ്രത്യേകമായി ചെയ്യുന്നത്.

'പയോളിയിൽവെച്ച് ഒരു കളരിയിൽ കുറുപ്പു പഠിപ്പിക്കുന്നതും ശിഷ്യന്മാർ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, തട മുതലായവ പഠിക്കുന്നതും കണ്ട് ഞാൻ എത്രയും അതിശയിച്ചു. ' എന്നു മിസ്റ്റർ ഫാസ്റ്റ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (1845).

(22) നായന്മാരുടെ മതാനുഷ്ഠാനത്തെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ഫാസ്റ്റ് വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. 'ഗവർമേണ്ട് ജീവനം നിമിത്തം അസൗകര്യമുള്ളവർ ഒഴിച്ച് ഒരു നായരും കുളിച്ചു മുണ്ടുമാറാതെ ഭക്ഷണം കഴിക്കയില്ല. കുളിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദിനംപ്രതി ഒരുനേരം അമ്പലത്തിൽ തൊഴണമെന്നുള്ളതും ഒരു കണിശമായ നിയമമാണ്'.

'പലപ്പോഴും കുളി രണ്ടുതവണ ആയിരിക്കും. മുൻകാലങ്ങളിൽ അടുത്തുവരുന്ന (തീണ്ടുന്ന) പുലയനേയും മറ്റും വെട്ടിക്കളയുകയും ഇപ്പോൾ കാലഭേദം നിമിത്തം മാറി

പ്രാചീന മലയാളം

പൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനായി വഴിയാട്ടുകയും പതിവാൻ എന്ന് ബുക്കാനൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

(23) മുൻപ്രസ്താവിച്ച സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും മറ്റും നായന്മാരെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ഫാസ്റ്റ് വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

പാലക്കാട്ടിനടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരുമാതിരി മല്ലയുദ്ധം നടപ്പുണ്ട്. അതു റോമാക്കരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന രീതിക്കു സദൃശമായിരിക്കുന്നു. റോമാക്കാർക്കു ബി.സി. 30 മുതൽ മലബാറുമായിട്ടു സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. 'അലാറിക' എന്ന ഉത്തരദേശീയൻ റോമിലെ രോധം മതിയാക്കുന്നതിന് ആവശ്യപ്പെട്ട സംഗതികളിൽഒന്ന് 3000 റാത്തൽ നല്ല മുളകായിരുന്നു. (5-ാം ശതകവർഷം) ഇത് മലബാറിൽ നിന്നു തന്നെ റോമക്കാർക്കു കിട്ടിയിരിക്കണം.

പുരതാനശ്രീക്കുക്കരുടേയും റോമക്കരുടേയും ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പല കളികളും കായികാഭ്യാസങ്ങളും നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അവശിഷ്ടങ്ങളായിട്ട് അദ്യാപി കാണുന്നുണ്ട്. ഓണത്തിനു നായന്മാർ രണ്ടു കക്ഷികളായി നിന്നു മുന്നമടങ്ങിയ അസ്ത്രങ്ങൾ വർഷിച്ചു പലരും മുറിപ്പെട്ടു വീഴുന്നതിനേയും ഒരു പൊതുവായ ലക്ഷ്യത്തിൽ സാമർത്ഥ്യം പരീക്ഷിക്കുന്നതിനേയും മറ്റും പറ്റി പാളിനസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 8 - ശുഭ്രശബ്ദം

മലയാളബ്രാഹ്മണശബ്ദവും മലയാളശുഭ്രശബ്ദവും ആണ് ഇവിടുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾക്കു പ്രധാന ഹേതുകൾ. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെ ഒഴിക്കേണ്ടതാണെന്നു ആറാമദ്ധ്യായത്തിൽ സകാരണം വിവരിച്ചു. ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന (മലയാള) ശുഭ്രശബ്ദത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിന്തിക്കാം.

ബ്രാഹ്മണർ മലയാളി നായന്മാരെ "ശുഭ്രർ" എന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നു. ഇത് വെറും വ്യവഹാരത്തിൽ മാത്രമല്ല. നായന്മാരെപ്പറ്റി അവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ആഗമ വിസ്മൃതികൊണ്ടോ, അജ്ഞതയ്ക്കൊണ്ടോ ഇവർ അതിനെ മനഃപൂർവ്വം സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വ്യവഹാരം ഇങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ച് സഹജമായി ഇപ്പോൾ നായന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലും രേഖാപ്രമാണങ്ങളിലുംകൂടി ആവിധം പ്രയോഗിക്കുന്ന നടപ്പ് സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠതമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ നായന്മാരുടെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി "കേരള മാഹാത്മ്യം", "കേരളോൽപത്തി" മുതലായ പ്രമാണങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു നിരൂപണം നിഷ്പ്രയോജനമായി ഭവിക്കയില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതായി നായന്മാർക്കു ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ ശുഭ്രശബ്ദം ആദ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നതോ ഇടക്കാലത്തു വന്നുകൂടിയതോ എന്നു നമക്കു ആലോചിച്ചുനോക്കാം. "കേരളമാഹാത്മ്യ" ത്തിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ബ്രാഹ്മണർക്കു അനുഭവിപ്പാൻ ദേവസ്ത്രീകളെ തരണം' എന്നു ഭാർഗ്ഗവൻ സ്വർഗ്ഗത്തുചെന്ന് ദേവേന്ദ്രനോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ജയന്തന്റെ പുത്രി 'സുഭ്ര'യേയും ഗന്ധർവ്വന്റെ പുത്രി 'ശുഭ്ര'യേയും ഒരു

പ്രാചീന മലയാളം

രാക്ഷസസ്ത്രീയേയും ആററു കന്യകമാരോടുകൂടി കൊടുത്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ദാസികളേയും ദാസന്മാരേയും (വിദേശത്തു നിന്നും) കൊണ്ടുവന്നു.

ഈ സംഗതിയെ പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ അടിയിൽ വിവരിക്കുന്നു.

പ്രമാണം.	അർത്ഥം.
1 ദേവനാര്യശ്ച ദാതവ്യാഃ	ദേവസ്ത്രീകളെത്തരണം.
2 ജയന്തസ്യ സുതാം കാഞ്ചിൽ സുഭഗനാമ സുന്ദരീം ഷട്കന്യാ- സഹിതാം നാരീം	ജയന്തന്റെ പുത്രി സുഭഗ യെന്ന സ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും (കൊടുത്തു).
3 ദേവനാര്യഃ കില	(ഇവർ) ദേവസ്ത്രീകളാകുന്നു പോലും.
4 പുനഃ കാഞ്ചിച്ച നാരീന്തു ഗന്ധർവസ്യ സുതാം ശുഭാം ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരീം	പിന്നെ ഗന്ധർവന്റെ പുത്രി ശുഭയെന്ന സ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും (കൊടുത്തു).
5 പുനശ്ച രാക്ഷസീം തനീം ഷട്കന്യാസഹിതാം തദാ	അനന്തരം (ഒരു) രാക്ഷസ സ്ത്രീയേയും ആറുകന്യകമാ രേയും (കൊടുത്തു).

മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നിലും തന്നെ ശുഭ്രസംജ്ഞ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതിനാൽ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന സ്ത്രീകൾക്കു മുമ്പിൽ ഈ നാമം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഇരുത്തുന്ന സമയം ആ മൂന്നു വക സ്ത്രീകളെപ്പറ്റിയും മേൽപറഞ്ഞവിധം

പ്രാചീന മലയാളം

(ശുഭ്രശബ്ദം കൂടാതെ തന്നെ) ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തിനാൽ വഴിമധ്യേവച്ചും അവരിൽ ശുഭ്രശബ്ദം ചേർന്നില്ലെന്നു ഉള്ളതും നിശ്ചയം തന്നെ. ഇനിയും.

“ദാസീദാസാൻ കുടുംബകാൻ”

അർത്ഥം: ദാസികളേയും ദാസന്മാരേയും (വിദേശത്തിൽ നിന്നും) കൊണ്ടുവന്നു, എന്ന് “കേരളമാഹാത്മ്യ’ത്തിലും “ഭാർഗ്ഗവൻ പരദേശത്തുനിന്നു കാരയ്ക്കാട്ടു വെള്ളാളരെക്കൊണ്ടു വന്നു താമസിപ്പിച്ചു. അവരാണ് കിരിയത്തു നായന്മാർ’ എന്നു ‘കേരളോല്പത്തി’യിലും കാണുന്നു. ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ കാരയ്ക്കാട്ടു മുതൽ മലയാളംവരെ (ഉൽപ്പെടെ) യുള്ള ദേശങ്ങൾ തമിഴ്നാടാകയാൽ ‘വെള്ളാംപിള്ള’ മുതലായ തമിഴ് പേരുകളു ള്ലാതെ തമിഴിനോട് അല്പവും അടുപ്പമില്ലാത്തതും അന്യഭാഷ യിലുള്ളതുമായ ശുഭ്രശബ്ദം അവിടെയാകട്ടേ ഇവിടെയാകട്ടേ തനതായിട്ടുണ്ടായിരിപ്പനിടയില്ല.

ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതു ഈ നാമം ഇവിടെ വന്നശേഷം ഉടൻ തന്നെ ഉണ്ടായി പാരമ്പര്യമായി നടന്നുവരുന്നതോ അതല്ലാ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതോ എന്നാണ്.

മലയാളദേശത്തുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളിലാകട്ടെ ആധാര പ്രമാണങ്ങളിലാകട്ടെ യാതൊന്നിലുംതന്നെ ഈ ശുഭ്രസംജ്ഞ കാണുന്നില്ല. മലയാംപട്ടാളത്തിനെ ‘നായർപട്ടാളം’ എന്നല്ലാതെ “ശുഭ്രപട്ടാളം’ എന്നു പറയുന്നില്ല. ഒരു സ്ത്രീയോട് നിന്റെ ‘നായർ’ “എന്നല്ലതെ “ശുഭ്രൻ” എന്നു പറയുന്നില്ല. ‘പടനായർകുളങ്ങൾ’ “നായർകുളം’ ‘ഇരെ നായർകുളം’ (ഇരണാകുളം) ‘നായർവക പ്പടി’ ഇപ്രകാരം മലയാളത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ, വസ്തുക്കളുടെ ഇനം ഇതുകൽക്കെല്ലാം (ഉള്ളതിനൊക്കെ) നായർസംജ്ഞ കളല്ലാതെ ശുഭ്രസംജ്ഞ ഒന്നിലും ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

എന്നാൽ ഉദ്ദേശം 50 കൊല്ലങ്ങൾക്കകം നടപ്പായിട്ടുള്ള രജിസ്റ്റർ ആധാരങ്ങളിൽ (അതും തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രം) ഈ നാമം കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ശുഭദ്രാജം ഈ മലയാളത്തിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും അടുത്തകാലത്തു തുടങ്ങിയ താണെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇവിടുത്തെ ഭാഷകൊണ്ടു നോക്കിയാലും ഈ നാമം ഇവിടെ ഉള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. (വിവരണം വഴിയെ) കിരിയം മുതൽ താഴോട്ടുള്ള വകക്കാറെ ശുഭദ്രാജം കുറെക്കാലത്തിനിപ്പുറം പറഞ്ഞുവരികയും അവർ സാധാരണയായി അതിനെ വിസമ്മതിക്കതിരിക്കുകയും ചെയ്തുപോരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ഈ ശബ്ദം അവരുടെ സ്വന്തമാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. (സ്വന്തമാണെന്നു വരുന്നതല്ല). ഒരു വർഗ്ഗക്കാരെക്കുറിച്ച് മറ്റൊരു വർഗ്ഗക്കാർ സ്വച്ഛാനുസരണം പലപേരും പറയുന്നതു നടപ്പില്ലാത്തതല്ല. ആയത് ഇപ്പോഴത്തെ നമ്പൂരിമാർ മുതലായവരെക്കുറിച്ചും ഇല്ലെന്നില്ല. അപ്രകാരമുള്ള എല്ല പേരുകളും വകയിൽ ചേർത്തു ഗണിക്കുന്നത് കേവലം ഭാഷാത്മമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ.

വിശേഷിച്ചും 'നമ്പൂരി ഇങ്ങോട്ടു വരു' 'പട്ടരേ വരു' 'പോറ്റി വരു' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ "ശുഭദ്രാ വാ' എന്നു ഒരു നായരെ നോക്കി പറയുന്നില്ല. പറയുന്നതായാലും നമ്പൂരി, പട്ടർ ഇത്യാദി ഉപനാമം (വർഗ്ഗപ്പേർ അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥാനപ്പേർ) പോലെ ആ സ്ഥാനത്തെയു നായർ, പിള്ള, കർത്താ, കയ്മൾ, മേനവൻ മുതലായ സംജ്ഞകളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. മുൻ വിവരിച്ച സംഗതികളുടെ സാരംശത്തെപ്പറ്റി അല്പംപോലും ചിന്തിക്കാതെ രജിസ്റ്ററാധാരത്തിൽ ഒരുവനെഴുതി, രണ്ടു പേരെഴുതി, മൂന്ന്, നാല്, പത്തു, നൂറ്, എന്നിങ്ങനെ തെരുതെരെ

പ്രാചീന മലയാളം

അങ്ങോട്ട് 'ഗണ്ഡലികപ്രവാഹന്യായം'¹² പോലെ ഇത് സംഭവിച്ചു എന്നേ ഉള്ളൂ.

ഏകസ്യ കർമ്മ സംവീക്ഷ്യ കരോത്യന്യോപി ഗർഹിതം
ഗതാനുഗതികോ ലോകോ ന ലോകഃ പാരമാർത്ഥികഃ

അർത്ഥം: 'ഒരുത്തന്റെ നിന്ദനമായ പ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ട് അന്യനും അതുപോലെ ചെയ്തുപോകുന്നു. ഇതു മുൻപിൽ പോകുന്നവന്റെ പിന്നാലെ പലരും പോകുന്നതുപോലെയാണ്. ഒരവനും പരമാർത്ഥമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല."

ഇനി ശുദ്രശബ്ദം, ഏതുഭാഷയിലുള്ളതാണെന്നു നോക്കാം:

"ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവിട്ശുദ്രാശ്ചാതുർവർണ്യമിതി സ്മൃതം"
(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശുദ്രൻ ചാതുർ വർണ്യമാകുന്നു എന്നു സ്മരിക്കപ്പെട്ടു.

"ഹാ ഹാരേ ത്യാ ശുദ്ര'
(ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം.: കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ! ശുദ്രാ നിന്റെ .."

'ശൗദ്രം വർണ്ണമസൃജത്'
(ബൃഹദാരണ്യോപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം:"ശുദ്രജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു."

---

¹² ഗണ്ഡലിക (ഗണ്ഡരിക) - ആട്ടിൻനിര; ആടുകൾ ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റൊന്നായി പുഴയിൽ ഒഴുകിപ്പോകുന്നതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ന്യായമാണ് ഗണ്ഡലികാ പ്രവാഹന്യായം. (മുദ്രാഭാഷാഭാഷ്യത്തിൽ അവിടെ മുൻഗാമിയെ പിൻഗാമികൾ കണ്ണുമടച്ച് അനുസരിക്കുന്നതിനെ ഇത് കുറിക്കുന്നു).

പ്രാചീന മലയാളം

"ഹാ രേ ത്യാ ശൂദ്ര' - (സൂത്രഭാഷ്യം)

അർത്ഥം: കഷ്ടം! കഷ്ടം! കഷ്ടം: എടാ ശൂദ്രാ! നിന്റെ ..."

"ശൂദ്രാശ്ചാവരവർണ്ണാശ്ച വൃഷലാശ്ച ജഘന്യജാ'

(അമരകോശം)

അർത്ഥം. 'ശൂദ്രൻ, അവരവർണ്ണൻ, വൃഷലൻ, ജഘന്യജൻ ഇവ ശൂദ്രശബ്ദത്തിന്റെ പര്യായങ്ങൾ (ആകുന്നു);

മേൽകാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളും പര്യായങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കാണപ്പെടുന്നു. 'മലയാളം' തുടങ്ങി പന്ത്രണ്ടു പിരിവുകളുള്ള¹³ 'തമിഴ്' ഭാഷയിലെ ഇലക്കണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'അവരവരൂണൻ' 'വിരുഴലൻ' 'ചകന്നിയചൻ എന്നിങ്ങനെ തമിഴ് വാക്കുകളെല്ലാം കാണിച്ച് 'ചിതൈച്ചൊല്ലായിട്ട്' ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ശൂദ്രശബ്ദം സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളതുതന്നെ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാം.

(തമിഴ് ഭാഷയിൽ 'പെയർച്ചൊല്ല' (നാമശബ്ദം)" 'വിനൈച്ചൊല്ല' (ക്രിയശബ്ദം), 'ഇടൈച്ചൊല്ല' (ഏകദേശം അവ്യയം), 'തിസൈച്ചൊല്ല' (ദേശീയനാമം), 'വടൈച്ചൊല്ല' (ഇതരദേശഭാഷ, അതായത് സംസ്കൃതം), "ചിതൈച്ചൊല്ല (ന്യൂനനാമം) എന്നിങ്ങനെ പദങ്ങളെ പിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ വടൈച്ചൊല്ലെന്നതു തമിഴക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിലിരുന്നതുപോലെതന്നെ എഴുതാവുന്ന കരം, മരം ഇത്യാദി പദങ്ങളും, ചിതൈച്ചൊല്ലെന്നത്, തമിഴക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു ശരിയായിട്ടുച്ചരിക്കാൻ പാടില്ലാതെ 'ചിതച്ചു' (ന്യൂനപ്പെടുത്തി) ഉച്ചരിക്കുന്ന ഉട്ടണം (ഉഷ്ണം) പിരുകും (ഭൃംഗം) ഇത്യാദി പദങ്ങളുമാകുന്നു.

---

¹³ തമിഴ്, മലയാളം, തെലുങ്ക്, കന്നടം, തുളു, കുർദ്, തുദ, കോത, ഗോണ്ഡ്, കൊണ്ട്, രാജ്മഹൽ, ഒറാവൊൺ എന്നിവയാണിവ.

പ്രാചീന മലയാളം

ശുഭ്രാദിപദങ്ങൾ തമിഴ് ഭാഷയിൽ ചിതൈച്ചൊല്ലായിരിക്കുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളവതന്നെ എന്നു തെളിയുന്നു).

ഇനി ശുഭ്രശബ്ദം ഏതു ഭാഷയിൽ എത്തിനായിട്ടുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം മുൻകാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമാണംകൊണ്ട് അതു ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയിൽ നാലാമത്തെ വർണ്ണത്തിനു സംജ്ഞയാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഈ വർണ്ണത്തിന്റെ ലക്ഷണാദികളെ പ്രത്യേകം സൃഷ്ടമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതിനു പൊതുവായ ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ ഒരു വിവരണം അത്യാവശ്യമായി തോന്നുകയാൽ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ അതിനെറുവെടുന്നു.

അദ്ധ്യായം 9 - ചാതുർവർണ്യം

'ചാതുർവർണ്യം എന്നതു മുൻപറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ശസ്ത്രങ്ങൾക്കും ഒന്നായിട്ടുള്ള പേരാകുന്നു. ചതുർവർണ്ണം എന്നതു തന്നെ ചാതുർവർണ്യം 'സ്വാർത്ഥികഷ്യത്'¹⁴ എന്നുള്ള പ്രത്യയം കൊണ്ട് രൂപഭേദം സിദ്ധിച്ചതല്ലാതെ അതിനു വിശേഷിച്ച് അർത്ഥഭേദം ഇല്ല.

ചാതുർവർണ്യത്തിനെ രണ്ടായി പിരിക്കാം. അവയിൽ ഒന്ന് ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും മറ്റേതു കൃഷി പൂരണമതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായ വർണ്ണവിഭാഗം ശരിയില്ലാത്തതാണെന്നോ അതിൻപ്രകാരം ഇഹപരസുഖങ്ങൾ സാധിക്കയില്ലെന്നോ യാതൊരു വർഗ്ഗത്തിനു ഇതുമാതിരിയുള്ള ഏർപ്പാടിൽ പ്രതിബിംബഭാവത്തിൽ എങ്കിലും അകപ്പെടാതെ ലോകത്തു ജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്നോ പറവാൻ പാടില്ല; പറയുന്നുമില്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നടപ്പിലാക്കുന്ന ചാതുർവർണ്യനിയമം.

ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞ ഗുണകർമ്മവിഭാഗപ്രധാനമായ നിയമത്തിലുള്ളതല്ല. വിധിപ്രകാരമുള്ള ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി നാമങ്ങളെ മാത്രം വെച്ചുകൊണ്ട് ആ നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതമായും അതിന്റെ ശരിയായ സ്വരൂപത്തിന് മറവായും നാശകരമായും ഉള്ള രണ്ടാമത്തെ പിരിവിനെയാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത് ഒരിക്കലും ആദ്യം മഹാമാരാൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ചാതുർവർണ്യനിയമമല്ല എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഇതിനെ പാഷണ്ഡമതലോകായതമതമിശ്രമായ ദുർവ്യവസ്ഥ

¹⁴ വർണ്ണം എന്ന പദത്തിനോട് സ്വാർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന "ഷ്യത്" എന്ന പ്രത്യയം ചേരുമ്പോഴാണ് "ചാതുർവർണ്യം"ത്തിലെ വർണ്ണം എന്ന പദം ഉണ്ടാകുന്നത്.

പ്രാചീന മലയാളം

യെന്നോ കഷ്ടിപിഷ്ടി ചാതുർവർണ്യാഭാസമെന്നോ മറ്റോ വേണം പറവാൻ. പൂർവ്വനിയമം അമൃതം; ഇതു വിഷം. അതിനെ ആചരിക്കുന്നത് മാതാവിന്റെ മൂലയിൽ നിന്നും പാലുകുടിക്കുന്നതു പോലെ. ഇതിനെ ആചരിക്കുന്നത് മൂല ചേദിച്ചു രക്തപാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ. ഈ വാസ്തവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതാ നിമിത്തം ഇതു മഹാത്മാരുടെ നിയമമാകയാൽ ത്യാജ്യമല്ലെന്നുള്ള അന്ധവിശ്വാസജാഡ്യത്തിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്.

ഈ ചതുർവിധ വിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് മലയാളിനായർ വർഗ്ഗത്തിൽ ശുദ്രശബ്ദാരോപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ ആരോപണം അവർക്കു വലുതായ നാശത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു കാരണം ജനസമൂഹത്തിന് അതിമൂഢത, ധനനാശം, അലസത, ദാരിദ്ര്യം, മിത്രദ്വേഷം, കുടുംബകലഹം, സ്വജനദ്വേഷം, അപമര്യാദ, ദുരാചാരം, ഭൃത്യവൃത്തി, ധർമ്മഭയം, കർമ്മലോപം, അനാസ്തിക്യം ഇതുകൾ വർദ്ധിച്ചു നിലനിന്ന് ആകപ്പാടെ ഇവർ ദുരിതരൂപികളായി പരജനപരിഹാസത്തിനും ഇഹലോകപരലോകങ്ങളിൽ നരകാനുഭൂതിക്കും പാത്രീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ആപത്തിൽ ഇന്നും രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ ഉന്നാമതായിട്ടു സകലദോഷങ്ങൾക്കും ബീജമായ ഈ ദുർവ്യവസ്ഥയിൽ ഇന്ന് ഒഴിയണം. അപ്രകാരം ഒഴിയണമെങ്കിൽ ജനസമൂഹത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വേരുറച്ചുകിടക്കുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ നിശ്ശേഷം നശിക്കണം. അങ്ങനെ നശിക്കണമെങ്കിൽ ഋഷീശ്വരന്മാരാൽ സ്മൃതിമൂലം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ശരിയായ ചാതുർവർണ്യനിയമരീതികളേയും കെടുതലിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു മയക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുർവ്യവസ്ഥാ രീതികളേയും തൽക്കർത്താക്കന്മാരുടെ യോഗ്യതകളേയും ശരിയായിത്തന്നെ മുഴുവനും അറിയണം. ആയതു കഴിഞ്ഞുകിട്ടേ

പ്രാചീന മലയാളം

മറ്റുള്ള ഔഷധങ്ങൾ ഫലിക്കൂ. അതുകൊണ്ട് മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടുവക വ്യവസ്ഥകളേയും സംബന്ധിച്ച വേണ്ട വിവരങ്ങൾ പ്രമാണയുക്ത്യനുഭവസഹിതം കാണിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ആദ്യമായി ഗുണകർമ്മവിഭാഗപ്രധാനമായ മതത്തെ പറയാം. അതിലേക്ക് അനുകൂലമായി താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1. അതിന്റെ സാമാന്യനാമം
2. അതിന്റെ പ്രത്യേകനാമം
3. അതിന്റെ കർത്താവ്
4. അതിന്റെ ജനനകാലം
5. അതിന്റെ പ്രയോജനം
6. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം
7. അതിന്റെ അധികാരി
8. അതിന്റെ നടപ്പുമാറ്റം
9. അതിന്റെ താരതമ്യം
10. അതിന്റെ വ്യാപ്തി

1. സാമാന്യനാമം

സന്തതിഗോത്രജനനകുലാന്യഭിജനാനന്യായ

വംശോന്യവായസ്സന്താനോവർണ്ണാഃ സ്യൂർബ്രാഹ്മണാദയഃ

അമരകോശം

അർത്ഥം: "സന്തതി, ഗോത്രം, ജനനം, കുലം, അഭിജനം, അന്യായം, വംശം, അന്യവായം, സന്താനം ഈ ഒമ്പതു ശബ്ദങ്ങളും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി വർണ്ണങ്ങൾക്ക് സർവ്വ സാധാരണമായിട്ടുള്ള നാമങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകളിൽ വർണ്ണമെന്ന ശബ്ദം ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രജാതികൾക്ക് പൊതുവായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

വർണ്ണസ്തുത (വർണ്ണ എന്ന ധാതു സ്തുതി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വരും).

പ്രാചീന മലയാളം

വർണ്ണനേ "കപിലാരുണപീതകൃഷ്ണവർണ്ണൈഃ നിരുപ്യത ഇതി"

അർത്ഥം: കപിലനിറം (ഗോരോചനയുടെ നിറം പോലെ യുള്ള നിറം) അരുണം (പ്രകാശമില്ലാത്ത ചുവപ്പുനിറം) പീതം (മഞ്ഞൾ നിറം) കൃഷ്ണം (കറുപ്പുനിറം) ഈ വർണ്ണങ്ങൾ കൊണ്ട് സ്തോത്രം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

"കപിലാശ്ചാരുണാഃ പീതാഃ കൃഷ്ണാശ്ചേതി പൃഥക് പൃഥക്
ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാ വൈശ്യാ ശൂദ്രാശ്ചേതി വിവക്ഷിതാഃ
(വിഷ്ണുപുരാണം)

കപിലാഃ ബ്രാഹ്മണൻ; അരുണാഃ ക്ഷത്രിയൻ; പീതാഃ വൈശ്യർ; കൃഷ്ണാഃ ശൂദ്രർ.

കപിലാരുണപീതകൃഷ്ണവർണ്ണങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ബ്രാഹ്മണൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

2. പ്രത്യേകനാമം

"ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവിട്ശൂദ്രാ" സ്മൃതി

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യശൂദ്രർ

"ബ്രാഹ്മണം ക്ഷത്രിയം വൈശ്യം ശൂദ്രഞ്ച" സ്മൃതി

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും ശൂദ്രനും.

"ബ്രഹ്മവാ ഇദമഗ്ര ആസീത്" ബൃഹ. ഉപനിഷത്ത്

അർത്ഥം: ആദ്യം ബ്രഹ്മമെന്ന ഒരു ജാതി തന്നെ ഭവിച്ചു.

"അസൃജത ക്ഷത്രം" ബൃഹ. ഉപനിഷത്ത്

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: ക്ഷത്രത്തെ (ക്ഷത്രിയനെ സൃഷ്ടിച്ചു).

"വിശമസൃജത്" - ബൃഹ. ഉപനിഷത്ത്

അർത്ഥം: വൈശനെ സൃഷ്ടിച്ചു.

"ശൗദ്രം വർണ്ണമസൃജത്" - ബൃഹ. ഉപനിഷത്ത്

അർത്ഥം: ശൂദ്രജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇതിലടങ്ങിയ പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നതുകളാകുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

3. ജന്മഭൂമി

"സരസ്വതീദൃഷദത്യോർദേവനദ്യോര്യദന്തരം

തം ദേവനിർമ്മിതം ദേശം ബ്രഹ്മാവർത്തം പ്രവക്ഷ്യതേ."

മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: സരസ്വതിയെന്നും, ദൃഷദതിയെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ദേവനദികളുടെ മദ്ധ്യദേശം ദേവന്മാരാലേർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

"തസ്മിൻ ദേശേ യ ആചാരഃ പാരമ്പര്യക്രമാഗതഃ

വർണ്ണാനാം സാന്തരാത്മാനാം സ സദാചാരഃ ഉച്യതേ"

മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: ആ ദേശത്തിൽ എപ്പോഴും മഹാത്മാർ വസിക്കുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങൾക്കും സങ്കരജാതികൾക്കും ശിഷ്ടാചാരം അനാദിയായി അവിടത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

ഈ പ്രമാണം കൊണ്ട് ചാതുർവർണ്യം ഉണ്ടായത് ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽ നിന്നാണെന്ന് സിദ്ധിച്ചു.

4. കർത്താവ്

"കൃതവാൻ പ്രഭുഃ" - ഗായത്രിതന്ത്രം

അർത്ഥം: പ്രഭുവിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു.

"ചാതുർവർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം" - ഭഗവൽ ഗീത

അർത്ഥം: ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതുകൾ കൊണ്ട് ചാതുർവർണ്യനിയമത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത് സച്ചിദാത്മാവായ ഭഗവാനാണെന്ന് സിദ്ധമായി.

5. ജനനകാലം

"വർണ്ണശ്രമവിഭാഗശ്ച ത്രേതായാം കൃതവാൻ"

ഗായത്രിതന്ത്രം

അർത്ഥം: വർണ്ണശ്രമവിഭാഗത്തെ ത്രേതായുഗത്തിൽ ചെയ്തു എന്നതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ജനനകാലം ത്രേതായുഗത്തിലാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

6. പ്രയോജനം

"ലോകാനാന്തു വിവൃദ്ധ്യർത്ഥം" - മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: ലോകങ്ങളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി, എന്നതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ പ്രയോജനം ലോകവർദ്ധന(രക്ഷ)യാണെന്നു തെളിയുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

ഹിന്ദുമതാനുസാരികൾക്ക് ആദരണീയങ്ങളെന്നു സമ്മതമുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നവിധം മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു മുതൽ ആറ് വരെ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നു പ്രഭുവായിരുന്ന ഭഗവാൻ ഈ വർണ്ണാശ്രമവിഭാഗത്തെ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽവെച്ചു ലോകങ്ങളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കി എന്നു സ്പഷ്ടമായി.

ഈ നിയമം ലോകവർദ്ധനയ്ക്കായിട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ത്രേതായുഗത്തിനുമുമ്പ് കൃതയുഗത്തിലും ഈ വർദ്ധന അവശ്യം വേണ്ടതായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ.

"ആദൗ കൃതയുഗേ വർണ്ണോ നൂണാം ഹംസ ഇതി സ്മൃതഃ"
ഭാഗവതം

അർത്ഥം: ആദിയിൽ കൃതയുഗത്ത് മനുഷ്യർ എല്ലാവരും ഹംസന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു വർണ്ണം മാത്രമായിരുന്നു.

"ന വിശേഷോഽസ്തി വർണ്ണാനാം സർവ്വം ബ്രഹ്മമിദം ജഗദ്"
ഭാരതം

അർത്ഥം: ഹേ യുധിഷ്ഠിര! പണ്ടു ലോകം വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയായിരുന്നു.

"ഏകവർണ്ണമിദം പൂർവ്വം വിശ്വമാസീദ്യുധിഷ്ഠിര" - ഭാരതം

അർത്ഥം: ഹേ യുധിഷ്ഠിര! പണ്ടു ലോകം വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയായിരുന്നു.

"ബ്രഹ്മ വാ ഇദമഗ്ര ആസീദേകമേവ" ബൃഹ. ഉപനിഷത്ത്

ഈ പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം "ത്രേതായം കൃതവാൻ പ്രഭുഃ" എന്നതിനാലും കൃതയുഗത്തിൽ ഈ വിഭാഗം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കാണുന്നു. കൃതയുഗത്തിലും ലോകവൃത്തി ആവശ്യം

പ്രാചീന മലയാളം

മുള്ളതായിരുന്നിട്ടും ആ കാലത്ത് ഏർപ്പെടുത്താതിരിപ്പാനും ഭ്രാന്തവരെ താമസിപ്പാനും കാരണമെന്ത്?

"കൃതകൃത്യഃ പ്രജാ ജാത്യാ തസ്മാൽ കൃതയുഗം വിദുഃ"

ഭാഗവതം

അർത്ഥം: പ്രജകൾ ജനനാൽ തന്നെ കൃതകൃത്യന്മാരായിരിക്കയാൽ കൃതയുഗമെന്നു പറയപ്പെട്ടു.

"ചതുഷ്പാത്സകലോ ധർമ്മഃ സത്യം ചൈവ കൃതേ യുഗേ
നാധർമ്മേണാഗമഃ കശ്ചിന്മനുഷ്യാൻ പ്രതിവർത്തതേ."

മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: കൃതയുഗത്തിൽ ധർമ്മവും സത്യവും നാലു പാദമായിരുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യരെ അധർമ്മത്തിനാലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖം പീഡിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ കൃതയുഗത്തിൽ ധർമ്മം തികഞ്ഞു സംപൂർണ്ണമാകുംവണ്ണമുണ്ടായിരുന്നെന്നും, അതിനാൽ ജനങ്ങൾ വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയിൽ നിഷ്കളങ്കഹൃദയരും ഉപാസകരും ധർമ്മിഷ്ഠരുമായിരുന്നെന്നും, അതിനാൽ അവർക്ക് യാതൊരുപദ്രവങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നും, വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ അവരവർതന്നെ നിർബാധമായി പ്രയത്നം ചെയ്തു നിവർത്തിച്ചുപോന്നു എന്നും, ആയതുകൊണ്ട് അക്കാലത്ത് ഈ വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും വെളിവാക്കുന്നു. എന്നാൽ.

"ഭ്രാന്തായുഗേ ഭിന്നധിയോ" - ഭാഗവതം

അർത്ഥം: ഭ്രാന്തായുഗത്തിൽ (മനുഷ്യർ) വിപരീതബുദ്ധികളായി ഭവിച്ചു.

ഇതരേഷാഗമാദ്ധർമ്മഃ പാദശസ്തവരോപിതഃ

പ്രാചീന മലയാളം

ചൗരികാന്യതമായാഭിർദ്ധർമ്മത്വപൈതി പാദശഃ

മനുസ്മൃതി അ 1

അർത്ഥം: മറ്റു യുഗങ്ങളിൽ (ത്രേതായുഗം മുതലായ) മോഷണം, അസത്യം, വഞ്ചന ഈ കൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് ധനം, വിദ്യ മുതലായവ സമ്പാദിക്കുന്നിമിത്തം ധർമ്മം, സത്യം ഇവ ഓരോ പാദമായി കുറയുന്നു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ത്രേതായുഗം മുതൽക്ക് ധർമ്മം ക്രമേണ കുറഞ്ഞും അധർമ്മം വർദ്ധിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നും, ജനങ്ങളും അധർമ്മിഷ്ഠരായി ഭവിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ കാലം (ത്രേതായുഗം) മുതൽക്ക് ഈ വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടുവന്നു. ഇതാകുന്നു കൃത്യയുഗത്തിലേർപ്പെടാതിരിപ്പാനും ത്രേതവരെ താമസിപ്പാനും കാരണം.

7. അടിസ്ഥാനം

"ചാതുർവർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം ഗുണകർമ്മ വിഭാഗശഃ"

ഭഗവൽഗീത

അർത്ഥം: ഗുണകർമ്മവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

"ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി കർമ്മഭിർവർണ്ണതാം ഗതം"

ഭാരതം

അർത്ഥം: ബ്രഹ്മാവിനാൽ പണ്ട് (എല്ലാ മനുഷ്യരും) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. കർമ്മം കൊണ്ട് (പല) വർണ്ണങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു.

"കർമ്മക്രിയാവിശേഷേണ ചാതുർവർണ്യം പ്രതിഷ്ഠിതം"

ഗായത്രീതന്ത്രം

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: കർമ്മങ്ങളുടെ ഭേദഗതികൊണ്ട് ചാതുർവർണ്യം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിൽനിന്നു ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വ്യുത്തിഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചാണെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

8. ഇന്നിന്ന ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവനെ ഇന്ന വിഭാഗത്തിൽവെച്ചു എന്ന്

ബ്രഹ്മ വാ ഇദമഗ്ര ആസീദേകമേവ തദേകം സന്നപ്യഭവത ശ്രേയോ രൂപമത്യസുജത ക്ഷത്രം യാന്യേതാനി ദേവക്ഷത്രാണീന്ദ്രോവരുണഃ സോമോ രുദ്രഃ പർജ്ജന്യോ യമോ മൃത്യുരീശാന ഇതി. തസ്മാൽ ക്ഷത്രാൽ പരം നാസ്തി തസ്മാൽ ബ്രാഹ്മണഃ ക്ഷത്രീയമധസ്തോദുപാസ്തേ രാജസുയേ ക്ഷത്ര ഏവ തദ്യശോ ദധാതി സൈഷാ ക്ഷത്രസ്യ യോനിര്യദ് ബ്രഹ്മ തസ്മാദ്യദ്യപി രാജാ പരമതാം ഗച്ഛതി ബ്രഹ്മൈവാനത ഉപനിശ്രയതി സ്വാം യോനിം യ ഉ ഏനം ഹിനസ്തി സ്വാം സ യോനിമുച്ഛതി സ പാപീയാൻ ഭവതി യഥാ ശ്രേയാംസം ഹിംസിതാ. (ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്)

അർത്ഥം: "ആത്മൈവേദമഗ്ര ആസീൽ" എന്നുള്ളടത്ത് ആത്മശബ്ദം കൊണ്ട് വിവക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന സ്രഷ്ടൃബ്രഹ്മം യാതൊന്നോ (അഗ്നിയെ സൃഷ്ടിച്ചു) ബ്രാഹ്മണജാത്യഭിമാനമുള്ള ആദ്ധ്യാത്മകമായിരിക്കുന്ന അത് ഏകമാത്രമായിരുന്നു. പരിപാലനാദി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള "ക്ഷേത്ര"ത്തോടുകൂടാതെ കർമ്മത്തിനായിക്കൊണ്ടു മതിയായില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ ബ്രഹ്മകർത്തൃത്വ വിഭൂതിക്കായിട്ട് പ്രശസ്തരൂപമൊന്നു വിശേഷമായി സൃഷ്ടിച്ചു. അതായത് "ക്ഷത്രം" ഇന്ദ്രൻ, വരുണൻ, യമൻ, മൃത്യുരീശാനനെ ന്നിങ്ങനെ യാവചിലരുണ്ടോ അവർ ദേവ(ന്മാരിൽ) ക്ഷത്രീയന്മാർ.

പ്രാചീന മലയാളം

"സ നൈവപ്യഭവത്സവിശമസ്യജതിയാന്യേതാനി ദേവജാതാനി ഗണശഃ ആഖ്യായന്തേ വസവോ രുദ്രാ ആദിത്യാവിശ്വേദേവാ മരുത ഇതി." (ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണജാത്യഭിമാനമുള്ള ആ അഗ്നിപുരുഷൻ (മുൻപോൽ) ദ്രവ്യസമ്പാദ്യക്കാരനോടുകൂടാതെ കർമ്മത്തിനായി കൊണ്ട് മതിയാകാതെ (പോയി) വൈശ്വജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ ദേവവൈശ്വന്മാർ ഏവരെന്നാൽ വസുക്കൾ, രുദ്രന്മാർ, ആദിത്യന്മാർ, വിശ്വേദേവന്മാർ, മരുത്തുക്കൾ എന്നിങ്ങനെ വർഗ്ഗം വർഗ്ഗമായി പറയപ്പെടുന്നവർ തന്നെ.

"സ നൈവപ്യഭവത്സശൗദ്രം വർണ്ണമസ്യജത. പുഷണമിയം വൈ പുഷേയം ഹീദം സർവ്വം പുഷ്യതി യദിദം കിഞ്ച"

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്

അർത്ഥം: പിന്നീട് ഇവൻ (ആ അഗ്നിപുരുഷൻ) പരിചാരകനില്ലായ്മയാൽ കർമ്മത്തിന് ആകാതിരുന്ന് ശൂദ്രവർണ്ണം (ജാതി) സൃഷ്ടിച്ചു. പുഷാവ് ഈ ശൂദ്രവർണ്ണത്തിൽ ചേർന്നവനാകുന്നു. ഈ പൃഥിവിയാകട്ടെ പുഷാവായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈയുള്ള (ഭൂതജാലം) എല്ലാം പോഷിപ്പിക്കുന്നു.

"കാമഭോഗപ്രിയായസ്തീക്ഷ്ണാഃ ക്രോധനാഃ പ്രിയസാഹസാഃ
ത്യക്തസ്വധർമ്മരക്താംഗാഃ തേ ദിജാഃ ക്ഷത്രതാം ഗതാഃ"

അർത്ഥം: വിഷയസുഖത്തിൽ ഇച്ഛയോടുകൂടിയവരും സാഹസത്തിൽ പ്രിയമുള്ളവരും കോപിഷ്ഠന്മാരും ആയി സ്വധർമ്മങ്ങളെ വിട്ടു രജോഗുണത്തോടൊന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രീയന്മാരായി ഭവിച്ചു.

പ്രാചീന മലയാളം

ഗോഷു വൃത്തിം സമാധായ പീതാഃ കൃഷ്ണുപജീവിനഃ
സ്വധർമ്മാനനുതിഷ്ഠന്തി തേ ദിജാ വൈശ്യതാം ഗതാഃ

അർത്ഥം: പശുപാലനവും ഉഴവും തന്റെ വൃത്തിയായിട്ടു
വെച്ചുകൊണ്ടു രജോഗുണവും തമോഗുണവും ഉള്ളവരായി
സ്വധർമ്മത്തെ ത്യജിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണർ വൈശ്യരായി ഭവിച്ചു.

ഹിംസാനുത പ്രിയാ ലുണ്ണാഃ സർവ്വകർമ്മോപജീവിനഃ
കൃഷ്ണാഃ ശൗചപരിഭ്രഷ്ടാസ്തേ ദിജാഃ ശൂദ്രതാം ഗതാഃ

അർത്ഥം: കൊലയും കളവും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും
ലോഭികളും ഉപജീവനത്തിന് എന്ത് കർമ്മത്തേയും അനുഷ്ഠി
ക്കുവാൻ മടിയില്ലാത്തവരും തമോഗുണശീലരും ശൗചമില്ലാത്ത
വരും പരിഭ്രഷ്ടന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണർ ശൂദ്രരായി ഭവിച്ചു.

9. നടപ്പുമാറ്റം

ന വിശേഷോ?സ്തി വർണ്ണാനാം സർവ്വം ബ്രഹ്മമിദം ജഗത്
ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി കർമ്മണാ വർണ്ണതാം ഗതം ഭാരതം

അർത്ഥം: വർണ്ണഭേദമില്ല. ലോകം മുഴുവനും ബ്രഹ്മ
സംബന്ധമായത് ആകുന്നു. ബ്രഹ്മാവിനാൽ പൂർവ്വം സൃഷ്ടിക്ക
പ്പെട്ടു. അവനവന്റെ കർമ്മം നിമിത്തം വർണ്ണങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചു.

ശൂദ്രോ ബ്രാഹ്മണതാമേതി ബ്രാഹ്മണയൈതി ശൂദ്രതാം
ക്ഷത്രിയാജ്ജാതമേവന്തു വിദ്യാദൈവശ്യാത്തമൈവ ച
മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: ശൂദ്രരും ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണരും
ശൂദ്രരാകുന്നു. ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യപുത്രരും ഇപ്രകാരം തന്നെ
ആകുന്നു എന്ന് അറിയണം.

പ്രാചീന മലയാളം

ഈ വിഷയം ഭാരതത്തിലെ അനുശാസനപർവ്വത്തിൽ വിസ്താരമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു:

ഏഭിസ്തു കർമ്മഭിർദ്ദേവി ശുഭൈരോചരിതൈസ്തഥാ
ശുഭ്രോ ബ്രാഹ്മണതാം യാതി വൈശ്യഃ ക്ഷത്രിയതാം വ്രജേൽ

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവി! ഈ (മുൻചൊന്ന) കർമ്മങ്ങളാലും സദാചാരത്തിനാലും ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. വൈശ്യൻ ശുഭ്രനാകുന്നു.

ഏതൈഃ കർമ്മഫലൈർദ്ദേവി ന്യൂനജാതികുലോത്ഭവഃ
ശുഭ്രോപ്യാഗമസമ്പന്നോ ദ്വിജോ ഭവതി സംസ്കൃതഃ

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവി! താഴ്ന്ന ജാതിയിൽ താഴ്ന്ന കുലത്തിൽ ജനിച്ച ശുഭ്രനെ നൂവരികിലും അവൻ ഈ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലത്തിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനമുണ്ടായി പരിശുദ്ധനായി ദ്വിജനായി ഭവിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണോ വാപ്യസദ്വൃത്തിസ്തർവ്വസങ്കരഭോജനഃ
ബ്രാഹ്മണ്യം സമനുൽസുജ്യ ശുഭ്രോ ഭവതി താദൃശഃ

അർത്ഥം: അപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാലും ദുർമാർഗ്ഗിയായും സങ്കരഭോജിയായും ആകുന്നു എങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണത്വത്തോടു വേർപ്പെട്ട് ശുഭ്രനായി ഭവിക്കുന്നു.

കർമ്മഭിഃ ശുചിഭിർദ്ദേവി! ശുദ്ധാത്മാ വിജിതേന്ദ്രിയഃ
ശുഭ്രോഽപി ദ്വിജവൽസേവ്യഃ ഇതി ബ്രഹ്മാനുശാസനം

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവി! കർമ്മത്തിനാലും പരിശുദ്ധതയാലും പരിശുദ്ധാത്മാവായി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചവൻ ശുഭ്രനാകുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

യിരുന്നാലും ദിജനെന്നപോലെ സേവിക്കപ്പെടത്തക്കവനാകുന്നു എന്ന് ദൈവനിയമം.

സ്വഭാവം കർമ്മ ച ശുഭം യത്ര ശുഭദ്രോപി തിഷ്ഠതി
വിശിഷ്ടഃ സ ദിജാതേർ വൈ വിജേന്തേ ഇതി മേ മതിഃ

അർത്ഥം: യാതൊരു ശുഭദ്രന്റെ സ്വഭാവവും പ്രവൃത്തിയും പരിശുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ആ ശുഭദ്രൻ ദിജനേക്കാളും ഉത്തമൻ (വിശേഷവാൻ); ഇത് എന്റെ അഭിപ്രായമാകുന്നു.

ന യോനിർനാപി സംസ്കാരോ ന ശ്രൂതം ന ച സന്തതിഃ
കാരണാനി ദിജത്വസ്യ വൃത്തമേവ തു കാരണം

അർത്ഥം: ജനനം, മതാനുഷ്ഠാനം, ശാസ്ത്രപ്രയത്നം, കുലം ഇവ ദിജത്വം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു കാരണമാകയില്ല. അതിലേയ്ക്ക് ആചാരമേ കാരണം.

സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണോ ലോകേ വൃത്തേന ച വിധീയതേ
വൃത്തേ സ്ഥിതസ്തു ശുഭദ്രോപി ബ്രാഹ്മണത്വം നിയച്ഛതി

അർത്ഥം: ലോകവാസികളായ എല്ലാവരും ആചാരം കൊണ്ടു തന്നെ ബ്രാഹ്മണരാകാം. സർവ്വത്തിലിലിരിക്കുന്ന ശുഭദ്രനും ബ്രാഹ്മണത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മസ്വാഭാവഃ കല്യാണി! സമഃ സർവ്വത്ര മേ മതിഃ
നിർഗുണം നിർമ്മലം ബ്രഹ്മ യത്ര തിഷ്ഠതി സ ദിജഃ

അർത്ഥം: അല്ലയോ കല്യാണി! ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവം എല്ലായിടത്തും ഒന്നുപോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നിർഗുണവും നിർമ്മലവുമായ ബ്രഹ്മം ഏവനിലുണ്ടോ അവനേ ബ്രാഹ്മണൻ.

പ്രാചീന മലയാളം

ഏതത്തേ ഗുഹ്യമാഖ്യാതം യഥാ ശുഭ്രോ ഭവേദിജഃ
ബ്രാഹ്മണോ വാ ച്യുതോ ധർമ്മാൽ യഥാ ശുഭ്രത്വമാപ്നുതേ

അർത്ഥം: ശുഭ്രൻ എപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനാകാൻ കഴിയുമോ, ബ്രാഹ്മണൻ ധർമ്മനാശംകൊണ്ട് എപ്രകാരം ശുഭ്രനാകുന്നു അതിന്റെ രഹസ്യവിഷയങ്ങൾ നിനക്കായി പറയപ്പെട്ടു.

ഇതുപോലെ ഭാരത്തിൽ ഇനിയും പല സ്ഥലങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്.

സത്യം ദാനം ക്ഷമാശീലം അനുശംസ്യം തപോ ഘൃണാ
ദൃശ്യതേ യത്ര നാഗേന്ദ്ര! സ ബ്രാഹ്മണ ഇതി സ്മൃതഃ

അർത്ഥം: സത്യം, ദാനം, ക്ഷമ, സദാചാരം, ശാന്തത, തപസ്സ്, കരുണ ഇതുകൾ ആരിലിരിക്കുന്നു അല്ലയോ നാഗേന്ദ്ര! അവൻ തന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ.

ജിതേന്ദ്രിയോ ധർമ്മപരഃ സ്വാധ്യായനിരതഃ ശുചിഃ
കാമക്രോധയ വശേ യസ്യ തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദുഃ

അർത്ഥം: ഏവൻ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചവനോ, ധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നുവോ, വേദാധ്യയനത്തിൽ ഇച്ഛയുള്ളവനോ, പരിശുദ്ധനോ, ഏവൻ കാമക്രോധങ്ങൾ വശത്തായിരിക്കുന്നുവോ അവനെത്തന്നെ ദേവതകൾ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് അറിയുന്നു.

യസ്യ ചാത്മസമോ ലോകോ ധർമ്മജ്ഞസ്യ സമന്വിതഃ
സർവ്വധർമ്മേഷു ചരതസ്തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണോ വിദുഃ

അർത്ഥം: ഏവൻ ലോകരെ തന്നെപ്പോലെ നിരൂപിക്കുന്നു, ധർമ്മത്തിൽ ജ്ഞാനവും പ്രശസ്തചിത്തവും ഉള്ളവനോ, മേലും

പ്രാചീന മലയാളം

ഏവൻ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഇച്ഛയുള്ളവനായിരിക്കുന്നുവോ അവനെത്തന്നെ ദേവതകൾ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് അറിയുന്നു.

ഭാരതം ആരണ്യകപർവ്വം യക്ഷയുധിഷ്ഠിരസംവാദം എന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഇനിയും ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

യക്ഷ ഉവാച

രാജൻ! കുലേന വൃത്തേന സ്വാധ്യായന ശ്രുതേന വാ
ബ്രാഹ്മണ്യം കേന ഭവതി പ്രബ്രൂഹേത്യൽ സുനിശ്ചിതം

അർത്ഥം: അല്ലയോ രാജാവേ! ബ്രാഹ്മണത്വം, കുലത്തിനാലോ, നടത്തയാലോ, വേദശാസ്ത്രപഠനത്തിനാലോ ഏതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു? ഈ നിശ്ചയത്തെ നല്ലപോലെ പറഞ്ഞാലും.

യുധിഷ്ഠിര ഉവാച

ശൃണു യക്ഷ! കുലം താത! ന സ്വാധ്യായോ ന ച ശ്രുതം
കാരണം ഹി ദ്വിജത്വേ ച വൃത്തമേവ ന സംശയഃ

അർത്ഥം: അല്ലയോ യക്ഷ! അങ്ങു കേട്ടാലും, ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു കുലം വേദശാസ്ത്രപഠനം ഇതുകൾ കാരണങ്ങളാകയില്ല. സദാചാരം തന്നെയാകുന്നു ദ്വിജത്വകാരണം സംശയമില്ല.

ഇതുവരെ എടുത്തുകാണിച്ച പദ്യങ്ങളാൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന പിതാമാതൃക്കളിൽ ജനിച്ച ഒരുവനാകട്ടെ തന്നത്താണെ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നവനാകട്ടെ മറ്റൊരു പ്രവൃത്തിയാൽ വേറെ ജാതിയിലാകാമെന്നും ഇതിനാൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരൻ ഉയർന്ന ജാതിയിലും ഉയർന്നവൻ താഴ്ന്ന ജാതിയിലും വരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഇന്ന ജാതി എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പ്രവൃത്തിയും ഗുണവും തന്നെ മുഖ്യങ്ങളെന്നു തെളിയുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

10. താരതമ്യം (സ്ഥാനം) അതായത് ഉല്പത്തി

".....,മുഖബാഹുരുപാദതഃ" - മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: മുഖം, കൈ, തുട, പാദം ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന്.

ബ്രാഹ്മണോന്മുഖമാസീൽ. ബാഹു രാജന്യഃ കൃതഃ.

ഈരു തദസ്യ യദൈശ്യഃ. പദ്ഭ്യാം ശുദ്രോ അജായത

പുരുഷസൂക്തം

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണൻ ഇവന്റെ മുഖമാകുന്നു. രാജാവ് കൈ ആകുന്നു. വൈശ്യൻ തുടയാകുന്നു. പാദങ്ങളിൽ നിന്നു ശുദ്രൻ ജനിച്ചു.

ഈ പ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ട് ഒരു ശരീരത്തിൽ മുഖബാഹുരു പാദങ്ങളുടെ മുഖ്യോമുഖ്യതകൾ പോലെ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യശുദ്രരായ നാലു വർണ്ണങ്ങൾക്കും ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

സർവ്വവർണ്ണേഷു തുല്യാസു പത്നീഷ്വക്ഷതയോനിഷു

ആനൂലോമ്യേന സംഭൂതാ ജാത്യാ ഷൈന്യാസ്തയൈവ തേ

മനു. 10.5

അർത്ഥം:നാലു വർണ്ണങ്ങളിലും തന്റെ ജാതികളായും വ്യക്തിചാരദോഷമില്ലാത്തവളായും ഇരിക്കുന്ന ധർമ്മപതിയെ വിവാഹം ചെയ്ത വരന്റെ ബീജംകൊണ്ട് ആ ധർമ്മപതി പ്രസവിക്കുന്ന പുത്രന്മാർ അനൂലോമ്യമായി അതാതു ജാതികളെന്ന് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

അനാര്യമാര്യകർമ്മാണമാര്യഞ്ചാനാര്യകർമ്മിണം
ന പ്രധാര്യബ്രവീഭാതാ ന സമൗ നാസമാവിതി

മനു 10.72

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താലും ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണജാതിയായി ഭവിക്കുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ അവനു ബ്രാഹ്മണജാതി തൊഴിലിൽ അധികാരമില്ലല്ലോ. ശൂദ്രകൃത്യത്തെ ചെയ്താലും ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനായി ഭവിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഹീനകർമ്മത്തെ ചെയ്താലും അവന്റെ ജാതി ഉയർന്നതല്ലയോ. ഇപ്രകാരംതന്നെ ഈ വിഷയങ്ങളെ ബ്രഹ്മാവും നിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ബ്രാഹ്മാണാദി നാലു ശബ്ദങ്ങളും രൂപങ്ങളാണെന്നും ഗുണകർമ്മങ്ങൾ ആർക്ക് എങ്ങനെയിരുന്നാലും ബ്രാഹ്മണത്യാദികൾക്ക് അതുകൾ സംബന്ധമായി യാതൊരു ന്യൂനതയും വരികയില്ലെന്നും ആണ് ഇദാനീനനന്മാരുടെ (ബ്രാഹ്മണരുടെ) വാദം. എന്നാൽ ഇവരുടെ ഈ വാദത്തിന് ഈ രൂപമെന്നത് അടിസ്ഥാനമാകയാൽ ഈ രൂപത്തെയും ഇതിനടുത്തവയും അത്യാവശ്യങ്ങളും ആയ യോഗരൂപാദികളെയും പറ്റി ഒരു വിവരണം ഇവിടെ കാണിക്കാതിരുന്നാൽ ഇതിലുള്ള സംഗതി മുഴുവനും എല്ലാവർക്കും ധരിക്കുന്നതിന് എളുപ്പമില്ലാത്തതിനാൽ അതിലേക്കൊരുങ്ങുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വാക്കുകൾ, നാമം, ആഖ്യാതം, ഉപസർഗ്ഗം, നിപാതം എന്നിങ്ങനെ നാലു പ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ഇവയിൽ നാമം എന്നതു ജാതിശബ്ദം, ഗുണശബ്ദം, ക്രിയാശബ്ദം, സംജ്ഞാശബ്ദം എന്നു നാലു പ്രകാരമുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ശക്തം, ലക്ഷകം, വ്യഞ്ജകം എന്നു വേറെ മൂന്നു വിധത്തിലുണ്ട്.

പ്രാചീന മലയാളം

ഇതുകളിൽ ശക്തമെന്നതിനെ വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ശബ്ദശക്തിയുടെ ലക്ഷണത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

അസ്മാച്ഛബ്ദാദയമർത്ഥോ ബോധവ്യ
ഇതീശ്വരസങ്കേതശ്ശക്തിഃ

അർത്ഥം: "ഇന്ന ശബ്ദത്തിൽ നിന്ന് ഇന്ന അർത്ഥത്തെ ബോധിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന ഈശ്വരസങ്കേതം (നിയമം) ആകുന്നു ശക്തി" എന്നു ചിലരും

അർത്ഥസ്മൃത്യനുകൂലപദപദാർത്ഥസംബന്ധശ്ശക്തിഃ

അർത്ഥം: "ഒരു ശബ്ദത്തെ കേൾക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള അർത്ഥം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതിനുകാരണമായ പദപദാർത്ഥങ്ങളുടെ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമാകുന്നു ശക്തി" എന്നു വേറെ ചിലരും പറയുന്നു.

ഈ ശക്തിയാകട്ടെ സമുദായശക്തിയെന്നും അവയവശക്തിയെന്നും രണ്ടുവിധം പറയപ്പെടുന്നു. ഇതുകളിൽ സമുദായ ശക്തിയെ രൂഢി എന്നും അവയവശക്തിയെ യോഗം എന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ വഹിച്ച ശബ്ദവിശേഷമാകുന്നു മുൻ പറഞ്ഞ ശക്തം. ഈ ശക്തമാകട്ടെ രൂഢം, യോഗരൂഢം, യൗഗികം, യൗഗികരൂഢം എന്നിങ്ങനെ നാലു വിധം.

രൂഢൈവ്യവ അർത്ഥബോധകഃ രൂഢഃ

അർത്ഥം: രൂഢികൊണ്ട് അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതു രൂഢം.

പ്രാചീന മലയാളം

രൂഢലക്ഷണം: അവയവശക്തിനൈരപേക്ഷ്യണ സമുദായ ശക്തിമാത്രേണ ബുദ്ധ്യതേ തദ്രൂഢം.

അർത്ഥം: യാതൊന്നിൽ അവയവശക്തിയെ അപേക്ഷി ക്കാതെ സമുദായശക്തിയെ മാത്രം ബോധിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ പദം രൂഢം. ഉദാഹരണം: പൃഥ്വി, ജലം മുതലായവ.

യോഗരൂഢലക്ഷണം: യത്ര തു അവയവശക്തി വിഷയേ സമുദായശക്തിരപ്യസ്തി തദ്യോഗരൂഢം

അർത്ഥം: യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽ അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ പൊരുളിൽ സമുദായശക്തിയുമിരിക്കുന്നുവോ അതു യോഗരൂഢം. ഉദാഹരണം 1. പങ്കജം എന്ന പദം. പങ്കത്തിൽ (ചേരിൽ) നിന്നു ജനിച്ചതെന്നുള്ള അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ അർത്ഥത്തെ സമുദായശക്തികൊണ്ട് "താമരപ്പൂ" എന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നു. 2. ഷട്പദം എന്ന പദം. ഷട് ആറ്, പദം പാദങ്ങൾ. ആറുകാലുള്ളത് എന്ന് അവയവർത്ഥം. വണ്ട് എന്ന് സമുദായാർത്ഥം.

യൗഗികലക്ഷണം: യത്ര അവയവർത്ഥ ഏവ ബുദ്ധ്യതേ തദ്യൗഗികം.

അർത്ഥം: യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽ നിന്ന് അവയവർത്ഥം മാത്രം അറിയപ്പെടുന്നുവോ അതു യൗഗികം. ഉദാഹരണം: പാചകഃ എന്ന പദം തനത് ഒരു അവയവമായ പച് എന്ന ധാതുവിന്റെ അർത്ഥമായ പാകം ചെയ്തൽ എന്നതിനേയും അക് എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ അർത്ഥമായ കർത്താവിനേയും ചേർത്തു പാകംചെയ്യുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ ഈ പദം മറ്റു യാതൊരു അർത്ഥത്തേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

യൗഗികരൂഢലക്ഷണം: യത്ര തു യൗഗികാർത്ഥരൂഢ്യർഥ യോസ്സാതന്ത്ര്യബോധകസ്തദ്യൗഗികരൂഢം.

അർത്ഥം: യാതൊന്നിൽ യൗഗികാർത്ഥത്തിനും രൂഢ്യർത്ഥത്തിനും പരസ്പരസ്വാതന്ത്ര്യം (ഒന്നിനൊന്നു സഹായം കൂടാതെ) ബോധിപ്പിക്കുന്നുവോ അതു യൗഗികരൂഢം. ഉദാഹരണം: ഉത്ഭിദ് എന്ന പദം. ഉത്ഭേദിച്ചു (പിളർന്നു) കൊണ്ട് മേൽപോട്ട് പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന വൃക്ഷലതാദികളേയും അതിന്റെ സഹായം കൂടാതെ ഒരു യാഗത്തിനേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണ് രൂഢ്യാദിവിവരണം.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നാമതായി പറയപ്പെട്ട രൂഢവകുപ്പിൽ ചേർന്നവയാകുന്നു എന്നും അവയവാർത്ഥം ചിന്തിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നും ഗജതുരഗാദിശബ്ദങ്ങൾ പലവിധ മൃഗജാതികളെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാകുന്നതുപോലെ ബ്രാഹ്മണാദി ശബ്ദങ്ങളും പലവിധ മനുഷ്യജാതികളെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാകുന്നു എന്നും ഈ മനുഷ്യജാതിയിലുള്ള വകഭേദങ്ങളെ സ്രഷ്ടാവായ ഈശ്വരനും പരോക്ഷജ്ഞാന ശക്തരായ മഹർഷികൾക്കും മാത്രമേ അറിവാൻ കഴിയൂ എന്നും അതിനാൽ ഉത്തമഗുണങ്ങളെ ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് അധമവകുപ്പുകാർ ഉത്തമവകുപ്പിലും, അധമഗുണങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ട് ഉത്തമവകുപ്പുകാർ അധമവകുപ്പിലും ആകയില്ലെന്നും, അതാതു ജാതിയിലുള്ളവരുടെ പുത്രപൗത്രപരമ്പരകൾ മാത്രമേ അതാതു ജാതിയാകയുള്ളൂ എന്നും ആണ് ഇദാനീന്തബ്രാഹ്മണരുടെ വാദം.

ഇവരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തവും ഇതിന്നനുകൂലമായ സകലപ്രമാണങ്ങളും സർവ്വാബദ്ധമെന്ന് താഴെ കാണിക്കുന്നു.

പതഞ്ജലിയുടെ മഹാഭാഷ്യം രണ്ടാം ആഹ്നികത്തിൽ നവീനങ്ങളായേർപ്പെടുത്തുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ന്യായാനുസരണം

പ്രാചീന മലയാളം

കല്പിക്കണമെന്നു പറയുന്നു. മാഹേശ്വരസൂത്രം രണ്ടാം നിരൂക്തത്തിലും ശാകടായനവ്യാകരണത്തിലും "നാമങ്ങളെല്ലാം ധാതുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടായവ"യെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെയും, ധാതു, പ്രത്യയം ഇതുകളെക്കൊണ്ടു നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ആൾ, ആ ധാതുവിന്റെയും പ്രത്യയത്തിന്റെയും അർത്ഥത്തെ തൃജിച്ച് ശബ്ദമാത്രം കൊണ്ട് യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ നാമങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി എന്നു പറയുന്നത് അസംബന്ധമാകുന്നു. ഇക്കാലത്തും നിഘണ്ടുവാദികളുടെ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരായ ഭാനുദീക്ഷിതർ മുതലായവർ ഒരു ശബ്ദത്തെ എങ്കിലും അവയവാർത്ഥം കൂടാതെ വിട്ടുകളയുന്നില്ല. അതിനാൽ അസ്പഷ്ടകാരണകങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാതകാരണകങ്ങൾ ആയ നാമങ്ങളെ രൂപങ്ങളെന്നും അജ്ഞാതകാരണകങ്ങളെ യോഗരൂപങ്ങളെന്നും പറയുന്നതു തന്നെ യുക്തമായിരിക്കും. ആയതിനാൽ അവയവാർത്ഥമില്ലാതെ യാതൊരു ശബ്ദവുമില്ല. കാലാധിക്യം ഹേതുവായിട്ട് ചില ശബ്ദങ്ങളുടെ കാരണം അറിയാതെവന്നതിനാൽ അവയവാർത്ഥം സ്പഷ്ടമാകാതെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അതുകളെ രൂപങ്ങളെന്നു പറയുന്നു. അങ്ങനെ രൂപങ്ങൾ അജ്ഞാതകാരണകങ്ങൾ എന്നല്ലാതെ അഭാവകാരണകങ്ങൾ (അവയവാർത്ഥമില്ലാത്തവ) ആണെന്ന് ഒരിക്കലും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല.

ഇനി ഈ ബ്രാഹ്മണരുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണാദി ശബ്ദങ്ങൾ രൂപവകുപ്പിൽ ചേർന്നവയല്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ: ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉത്തമാംഗത്തിൽനിന്നും ജനിച്ചതുകൊണ്ടും ആദ്യമായുണ്ടായതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ (വേദത്തെ) ധരിച്ചതുകൊണ്ടും "ബ്രാഹ്മണൻ" - മനുസ്മൃതി.

പ്രാചീന മലയാളം

ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ (വേദത്തെ) പഠിക്കുന്നവനല്ലെങ്കിൽ അറിയുന്നവനാകകൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണൻ' - പാണിനീസൂത്രം 6.4.171.

ക്ഷത്രീയൻ: ക്ഷത്രത്തിങ്കൽ (ആപത്തിങ്കൽ, മുറിവിൽ) നിന്നും ത്രാണനം ചെയ്യുന്നവൻ (രക്ഷിക്കുന്നവൻ) "ക്ഷത്രം". ക്ഷത്രത്തിന്റെ സന്തതി "ക്ഷത്രീയൻ" പാണിനീസൂത്രം 41238. ഇനിയും ക്ഷത്രം എന്ന വാക്കിന്റെ പര്യായനാമമായ രാജ എന്ന വാക്കിന് ദൃഷ്ടന്മാരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു നീക്കി രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ അർത്ഥം കാണുന്നു. ഇതു കൂടാതെയും രാജസൻ, രാജപുത്രൻ, ക്ഷത്രീയൻ, ക്ഷത്രപുത്രൻ ഈ നാമങ്ങൾ സർവ്വാർത്ഥനാമങ്ങളായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ക്ഷത്രശബ്ദം സ്പഷ്ടകാരണകം തന്നെയെന്നും രൂഢവകുപ്പിൽ ചേർന്നതല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

വൈശ്യൻ: വൈശ്യൻ എന്ന വാക്ക് "വിശ്" എന്ന ധാതുവിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായതും തൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിച്ചവൻ എന്ന് അർത്ഥമുള്ളതായ "വിശ" എന്നൊരു നാമം (രൂപം) കൂടിയുള്ളതും ആകുന്നു.

നിഘണ്ടുവ്യാഖ്യാനം: പിന്നെയും ഇതിന്റെ പര്യായങ്ങൾ എല്ലാം ധനികൻ എന്നോ കച്ചവടക്കാരൻ എന്നോ ഉള്ള അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയും സ്പഷ്ടകാരണകങ്ങൾതന്നെയെന്നു തെളിയുന്നു.

ശുദ്രൻ: ഈ പദം "ശൂച് ശോകേ" എന്ന ധാതുവിൽ ഇന്നുണ്ടായതും ശോകിക്കുന്ന(ദുഃഖിക്കുന്ന)വൻ എന്നർത്ഥമുള്ളതും ആകുന്നു. (വ്യാസരുടെ വേദാന്തസൂത്രം). ഇതിനെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ടി സൂത്രഭാഷ്യവും നിഘണ്ടുവ്യാഖ്യാനവും താങ്ങിപ്പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ശുദ്രൻ മറ്റു മൂന്നുവകുപ്പുകാരുടെ

പ്രാചീന മലയാളം

(ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യരുടെ) ക്രിയകളെ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിയെ ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടുശോകിക്കുന്നവൻ അല്ലെങ്കിൽ ശോകിക്കുന്നവിയുമുള്ള താഴ്മയോടുകൂടിയവൻ ആണെന്നു കാരണം കൊണ്ടുവന്നതിനാൽ ഈ ശബ്ദവും സ്പഷ്ടകാരണകം തന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ അവയവാർത്ഥം ഇല്ലാത്തവയല്ലെന്നും തന്നിമിത്തം രൂപങ്ങളല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

11. ഈ നിയമത്തിൽപ്പെട്ട ഭൂമികൾ

സരസ്വതീദൃഷദത്യോർദ്ദേവനദ്യാര്യദന്തരം
തം ദേവനിർമ്മിതം ദേശം ബ്രഹ്മാവർത്തം പ്രചക്ഷതേ
മനുസ്മൃതി 2.17

അർത്ഥം: സരസ്വതിയെന്നും ദൃഷദതിയെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ദേവനദികളുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശം ദേവന്മാരാൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

കുരുക്ഷേത്രഞ്ച മത്സ്യായ പാഞ്ചാലാഃ ശൂരസേനകാഃ
ഏഷ ബ്രഹ്മർഷിദേശോ വൈ ബ്രഹ്മാവർത്താദനന്തരം
മനുസ്മൃതി 2.19

അർത്ഥം: കുരുക്ഷേത്രം, മത്സ്യദേശം, പാഞ്ചാലദേശം, ഉത്തരമധുര ഈ ദേശങ്ങൾ ബ്രഹ്മർഷികൾ വസിക്കുന്ന ദേശങ്ങളാകുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ ബ്രഹ്മാവർത്തദേശങ്ങളോളം ശ്ലാഘ്യങ്ങളല്ല.

ഹിമവദിന്ധ്യയോർമ്മദ്ധ്യം യൽ പ്രാഗിനശനാദപി
പ്രത്യഗേവ പ്രയോഗാച്ച മധ്യദേശഃ പ്രകീർത്തിതഃ
മനുസ്മൃതി 2.21

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: ഹിമവാൻ പർവ്വതത്തിനും വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിനും മധ്യമായി സരസ്വതി മറഞ്ഞ വിജനദേശത്തിനു കിഴക്കായും പ്രയാഗത്തു പടിഞ്ഞാറായും ഇരിക്കുന്ന പ്രദേശം മധ്യദേശമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ആസമുദ്രാന്തരം വൈ പൂർവ്വാദാസമുദ്രാന്തരം പശ്ചിമാൽ
തയോരേവാന്തരം ഗിരോരാദ്യവർത്തം വിദൂർബുധാഃ
മനുസ്മൃതി 2.22

അർത്ഥം: കിഴക്കേ സമുദ്രം തുടങ്ങി പടിഞ്ഞാറേ സമുദ്രം വരെയുള്ള മുൻപറഞ്ഞ പർവ്വതങ്ങളുടെ മധ്യപ്രദേശം മഹാമാർ അധിവസിക്കുന്ന ആദ്യാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

കൃഷ്ണസാരസ്തു ചരതി മൃഗോ യത്ര സ്വഭാവതഃ
സജ്ഞയോ യജ്ഞിയോ ദേശോ ശ്ലേഷ്ഠദേശസ്തുതഃ പരഃ
മനു. 2.23

അർത്ഥം: കൃഷ്ണസാരമെന്ന മാനാകളെ ഏതു സ്ഥലത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി സഞ്ചരിക്കുന്നോ ആ ദേശംതന്നെയാണ് യാഗം ചെയ്യുന്നതിനു യോഗ്യമായത് മറ്റു ദേശങ്ങൾ അശുഭങ്ങളായ ശ്ലേഷ്ഠദേശങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ ജനന ഭൂമിയായ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി നിമിത്തം അവിടം തപോനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു മതിയാകാതായാൽ ആ ജനങ്ങൾ അടുത്തുള്ള വിജനപ്രദേശങ്ങളിൽ വന്നു ഹിതമാകുവണ്ണം താമസിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശത്തിനു ബ്രഹ്മർഷിദേശമെന്ന സംജ്ഞ സിദ്ധിച്ചു. ഈ സ്ഥലം ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെ അടുത്തു തെക്കുകിഴക്കായിട്ടാകുന്നു. ഇതിന്റെ വടക്കേഅറ്റം ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെ അടുത്ത പൂർവ്വദക്ഷിണഭാഗം

പ്രാചീന മലയാളം

ത്തുള്ള ഹസ്തിനപുരം മുതലായതിനെ ഒരു കാലത്ത് അന്തർഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുരുക്ഷേത്രവും മധ്യത്തിൽ പാഞ്ചാലദേശവും ശൂരസേനകവും (അതായതു മധുര അല്ലെങ്കിൽ മുട്രായം) ദക്ഷിണത്തിൽ മത്സ്യദേശവും ആകുന്നു. ദാർലാപ്പൂരിന്റെ പടിഞ്ഞാറും ജെയിപ്പൂരിന് 40 മൈൽ വടക്കുമുള്ള വിരാടം (ബൈറ്റ്) എന്ന പ്രദേശം ഒരു കാലത്ത് ഇതിന്റെ പ്രധാനസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലവും ജനനിബിഡമായ പ്ലോൾ ഗുഷികൾ കോസലം മുതലായ മധ്യദേശങ്ങളിൽ വന്നു താമസിച്ചു. ഏകദേശം മധ്യകാലത്തുണ്ടായതുകൊണ്ടും പൂർവ്വപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള ഭൂമിയുടെ ഏകദേശം മധ്യാന്തരത്തിലാകകൊണ്ടും അടുത്തു പറയപ്പെട്ട ബ്രഹ്മർഷിദേശം ഉൾപ്പെടെ കോസലം മുതലായവയ്ക്കു മധ്യദേശം എന്നു സംജ്ഞ ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഇതിന്റെ പശ്ചിമാവധി (58) കുരുക്ഷേത്രവും, പൂർവ്വാവധി പ്രയാഗയും, ദക്ഷിണോത്തരാവധികൾ വിന്ധ്യാഹിമാലയ പർവ്വതങ്ങളുമാകുന്നു. ഇവിടെയും ഗംഗാനദിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ ആദ്യം ഗുഷികൾ വന്നു താമസിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് മറ്റുള്ളവരും അവിടെവന്നു നിറഞ്ഞതെന്നും അതിനാൽ ഗുഷികൾ ഗംഗയുടെ ദക്ഷിണതീരത്തിൽ വസിക്കാനാരംഭിച്ചു എന്നും, ഗുഷികൾ താന്താങ്ങൾതന്നെ ധ്യാനാദികൾക്കു വിജനപ്രദേശങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നവരാകകൊണ്ടും വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ (ബാലകാണ്ഡം) വിശ്വാമിത്രൻ മുതലായ ഗുഷികളുടെ ആശ്രമങ്ങൾ ദക്ഷിണതീരത്തിലും അയോദ്ധ്യ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ ഉത്തരതീരത്തിലും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ കാലക്രമേണ പൂർവ്വപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങളുടേയും ഹിമാലയവിന്ധ്യപർവ്വതങ്ങളുടേയും അന്തരാളഭൂമി ആസകലം ജനങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലമായിട്ടു ഭവിച്ചു. ഈ സ്ഥലത്തു മുഴുവനും വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെ അവധിയിൽപ്പെട്ടവർക്ക് ആര്യന്മാരെന്നും മറ്റുള്ളവർക്ക് ശ്ലേഷ്മന്മാരെന്നും പേരിട്ടു വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. ആര്യൻ എന്ന വാക്കിന് (ഋഗതഃ ഗത്യർത്ഥാനാം ജ്ഞാനാർത്ഥാനാം) അറിവുള്ളവൻ എന്നും ശ്ലേഷ്മശബ്ദത്തിന് (ശ്ലേഷ്മ അപശബ്ദേ) നല്ലവണ്ണം സംഭാഷണം ചെയ്യാനറിയാത്തവൻ എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. ആര്യന്മാർ വർത്തിച്ചതുകൊണ്ട് ഈ സ്ഥലത്തിന് ആര്യാവർത്തമെന്നും മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്ക് ശ്ലേഷ്മദേശങ്ങൾ എന്നും പേർ കിട്ടി.

ഇതിൽ നിന്നു ചാതുർവർണ്യനിയമത്തിന്റെ അവധിയിലുൾപ്പെട്ട ഭൂമികൾ, പൂർവ്വപത്മിമസമുദ്രങ്ങൾക്കും വിന്ധ്യഹിമാലയ പർവ്വതങ്ങൾക്കും അന്തരാളഭൂമിയായ ആര്യാവർത്തമാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളാൽ ജഗന്നിയന്താവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലിരുന്നു ത്രേതായുഗത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ വർദ്ധനയ്ക്കായിട്ട് ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒരു ശരീരത്തിൽ മുഖം, ബാഹു, ഉരൂ, പാദം ഇതുകളുടെ താരതമ്യക്രമത്തിനു വർണ്ണമെന്നു സാമാന്യനാമത്തോടും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരെന്ന പ്രത്യേകനാമത്തോടുംകൂടിയ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥാപനയെ ബ്രഹ്മാവർത്തം തുടങ്ങി ആര്യാവർത്തം മുഴുവനിലേയ്ക്കുമുള്ള നിയമമായിട്ട് ഏർപ്പെടുത്തി എന്നു വ്യക്തമായി.

ഈ മലയാളദേശമാകട്ടെ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെയും ആര്യാവർത്തത്തിന്റെയും അതിർത്തിയിലുൾപ്പെട്ടതല്ലെന്നും അതിനാൽ ഇവിടെ ചാതുർവർണ്യനിയമം ആ കാലങ്ങളിൽ നടപ്പിലായിരുന്നില്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ അതിർത്തിക്കുപുറമേയുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളേയും ശ്ലേഷ്മദേശ

പ്രാചീന മലയാളം

ങ്ങങ്ങളെന്നും എല്ലാ ആളുകളെയും ശ്ലേഷ്മന്മാരെന്നും ഒരുപോലെ കരുതിപ്പോന്നിരുന്ന ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മലയാളിനായന്മാരെ ശ്ലേഷ്മസ്ഥാനത്തിലുപരിയായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ അക്കാലത്തെ നായന്മാരുടെ ബഹുമാന്യത്വ് ഒരു മതിയായ തെളിവാകുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കവേ ഈ മലയാളി നായന്മാരിൽ ശുദ്രശബ്ദാരോപണം ചെയ്യാൻ, പ്രമാണ യുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ ത്യാജ്യമായി തള്ളിയ പരമ്പരാവകാശം കൊണ്ടുപോലും ആർക്കും അർഹതയില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും വർണ്ണവ്യത്യാസം പ്രകൃത്യനുസരണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു സമുദായത്തിനും മറ്റൊന്നിന്റെ മേൽ ജാതിശ്രേഷ്ഠത ഭാഷാവികുവാൻ അർഹതയില്ലെന്നുള്ളതിനു മേൽകാണിച്ചവ കൂടാതെ താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികളും ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു.

"ഋഗ്വേദം ജാതം വൈശ്യവർണ്ണതാമാഹുഃ, യജുർവ്വേദം ക്ഷത്രിയസ്യാഹുർ യോനിഃ; സാമവേദോ ബ്രാഹ്മണാനാം പ്രസൂതിഃ" - തൈത്തിരീയബ്രാഹ്മണം

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണന്റെ ജന്മം സാമവേദത്തിൽ നിന്നും, ക്ഷത്രിയന്റെ ജന്മം യജുർവ്വേദത്തിൽനിന്നും, വൈശ്യന്റെ ജന്മം ഋഗ്വേദത്തിൽ നിന്നും ആകുന്നു. ശൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ശിവന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും ചാതുർവർണ്യമുണ്ടായി എന്നും വൈഷ്ണവശാസ്ത്രത്തിൽ വിഷ്ണുവിന്റെ അവയവങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നും ശാക്തേയത്തിൽ ശക്തി(ദേവി)യുടെ അവയവങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നും കാണുന്നു; ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിനുള്ള കാരണം ലോകവ്യഭി മാത്രമാകുന്നു. അതനുസരിച്ച് എല്ലായിടത്തും എക്കാലത്തും പലമാതിരി

പ്രാചീന മലയാളം

സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽനിന്നും മുമ്പിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക). പുരോഹിതപ്പെരുമയുടെ ദോഷഫലങ്ങളെ ഒഴിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ കർമ്മഭൂമിയിൽത്തന്നെയും പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥം ശരിയായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വെളിവാകുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി താഴെപ്പറയുന്ന ബ്രാഹ്മണലക്ഷണം നോക്കുക.

"അഗ്നിഹോത്രവ്രതപരാൻ സ്വാധ്യായനിരതാൻ ശുചീൻ
ഉപവാസരതാൻ ദാന്താംസ്താൻ ദേവാ ബ്രാഹ്മണാൻ വിദുഃ
ക്ഷാന്തം ദാന്തം മിതക്രോധം ജിതാത്മാനം ജിതേന്ദ്രിയം
തമേവ ബ്രാഹ്മണം മന്വേ ശേഷാ ശുദ്രാ ഇതി സ്മൃതാഃ
.....

ന ജാതിഃ പുജ്യതേ രാജൻ ഗുണാഃ കല്യാണകാരകാഃ
ചണ്ഡാലമപി വൃത്തസ്ഥം തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദുഃ
ഗൗതമസംഹിത

ഇനിയും, ബ്രാഹ്മണവർണ്ണം മനുഷ്യരിൽ മാത്രമല്ലാ ദേവന്മാരിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു മുൻകാണിച്ച ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷദ് ഭാഷ്യം തെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഓരോ ജന്തുക്കളെയും സാധനങ്ങളേയും പറ്റി പറയുന്നിടത്തൊക്കെ ഈ മാതിരി വർണ്ണവ്യത്യാസം പണ്ടുപണ്ടു വ്യവസ്ഥാപിതവും ആകുന്നു. ഉദാഹരണമായി ആന, സർപ്പം മുതലായ ജന്തുക്കളിലും, രാഗം, സ്വരം മുതലായവയിലും ചാതുർവർണ്യം യോജിപ്പിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥവിസ്തരമേന്താലും ഈവക സംഗതികൾ വായനക്കാർക്ക് ദൃഷ്ടപ്രാപമല്ലായ്കയാലും ഇവിടെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നില്ല.

പ്രാചീന മലയാളം

ഇപ്രകാരം ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ നിലനില്പ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഗുണകർമ്മവിഭാഗം കാരണമാകയാൽ അതിലിരിക്കുന്നതിന് അതാതുവർണ്ണങ്ങളിലേയ്ക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവൻ മാത്രമേ യോഗ്യനാവൂ എന്നും അല്ലാത്തവൻ വർണ്ണത്തിലെ പിതൃമാതൃക്കളിൽനിന്ന് ജനിച്ചവനായാലും ആ വർണ്ണങ്ങളിലിരിക്കാൻ യോഗ്യനാകയില്ലെന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു വർണ്ണത്തിൽ ജനിച്ചവനിൽ ആ വർണ്ണത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളില്ലാതിരിക്കയും മറ്റുവർണ്ണങ്ങളിലേയ്ക്കു തക്കതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്താൽ യഥായോഗ്യം മാറ്റിവയ്ക്കാമെന്നും അപ്രകാരം ഇന്നുവരെ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും ഇങ്ങനെ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ മറ്റേതുവിധമായാലും ഈ നിയമത്തിന് അടിസ്ഥാനമില്ലാതായിപ്പോകുമെന്നതുകൊണ്ട് കാലാന്തരത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ സകല ഏർപ്പാടുകളും നശിച്ചു വർണ്ണസാംകര്യം സംഭവിച്ചുപോകുമെന്നും ചാതുർവർണ്യനിയമത്തിനുമുമ്പ് എങ്ങനെ ഇരുന്നുവോ അപ്രകാരം തന്നെ (കാലഭേദമൊഴിച്ച്) ആയിത്തീരും സിദ്ധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ നടപ്പുമുറ ഇതിന് അനുകൂലമായിട്ടാകുന്നു. അതിനെയാകുന്നു (മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട) രണ്ടാമത്തെ പിരിവായ കുക്ഷിപുരണമതമെന്നു പറയുന്നത്. അതിന്റെ സ്വഭാവദികളെ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

**അദ്ധ്യായം 10 - ചാതുർവർണ്യാഭാസവും
ബ്രാഹ്മണമതവും**

ശുദ്രായാം ബ്രാഹ്മണാജ്ഞാതഃ ശ്രേയസാ ചേൽ പ്രജായതേ
അശ്രേയാംഘോഷ്യസീം ജാതിം ഗച്ഛത്യാസപ്തമാദ്യുഗാൽ

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണൻ വിവാഹം ചെയ്ത ശുദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച കന്യക ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ട് അവൾക്കും പുത്രികൾ ജനിച്ചു അവരും അപ്രകാരം തന്നെ ഏഴു തലമുറവരെ ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടു വന്നാൽ ഏഴാമതു തലമുറയിൽ ജനിച്ചവർ ബ്രാഹ്മണജാതി യായിത്തീരുന്നു.

ശുദ്രോ ബ്രാഹ്മണതാമേതി ബ്രാഹ്മണശ്ചൈതി ശുദ്രതാം
ക്ഷത്രിയാജ്ഞാതമേവന്തു വിദ്യാ ദ്വൈശ്യാത്തമൈവ ച
മനുസ്മൃതി

അർത്ഥം: മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം സ്ത്രീസന്തതി വഴിയിൽ ശുദ്ര കുലത്തിൽ ഏഴാമത്തെ തലമുറയിൽ ബ്രാഹ്മണനു ജനിച്ചവൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. ആ ശുദ്രസ്ത്രീയിൽതന്നെ ബ്രാഹ്മണനു ജനിച്ച പുരുഷസന്തതി ശുദ്രത്വത്തെ പ്രാപിക്കും. ക്ഷത്രിയനു ശുദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സ്ത്രീസന്തതി ക്ഷത്രിയനെ തന്നെ തുടർന്ന് വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ അഞ്ചാമതു തലമുറയിൽ ക്ഷത്രിയത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. വൈശ്യനു ശുദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സ്ത്രീസന്തതി മൂന്നു തലമുറവരെ വൈശ്യനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടു വന്നാൽ വൈശ്യത്വത്തേയും പ്രാപിക്കും.

ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ഉള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്ത് അവരിൽനിന്ന് ജനിച്ച പുത്രപൗത്രപരമ്പര

പ്രാചീന മലയാളം

കളായി വരുന്നവർ മാത്രമാണ് ബ്രാഹ്മണജാതികൾ എന്നു കാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം, വർഗ്ഗവർദ്ധനയ്ക്കു ജാതി ഇന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാകയാൽ അതിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തെന്നു നോക്കാം. മനുഷ്യരിലുള്ള ഗുണകർമ്മ വിഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ, ബ്രാഹ്മണന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താൽ ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനാവുകയോ ശൂദ്രന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനാവുകയോ ചെയ്തയില്ലെന്നു കാണുന്നസ്ഥിതിക്കും ഏതുജാതിയിലും ഏതു കർമ്മവും വ്യവസ്ഥ കൂടാതെ കാണാമെന്നുള്ളതിനാലും അതിനെ ജാതിലക്ഷണമായി സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. ഗുണകർമ്മ വിഭാഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചാൽ ജാതി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്നതായി പറയുന്നത് രൂഢ(വാദ)ത്തെയാണ്. ഇത് തീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്ന് മുന്വിൽ തന്നെ സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി, "കപിലാരുണപീതകൃഷ്ണാ"ദികളായ വർണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജാതിനിർണ്ണയം ചെയ്യാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അവ പരസ്പരവിരുദ്ധമായും വ്യവസ്ഥയില്ലാതെയും കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതിലേയ്ക്ക് തീരെ ഉപകരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ ജാതി അനുസരിച്ചു ദമ്പതികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഉള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല.

ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ഒഴിച്ച് മറ്റു യാതൊന്നും ജാതിവിഭാഗത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി വന്നുകൂടാ എന്നും പാരമ്പര്യത്തിന് അതിലേയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനമാക്കി കല്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ഉള്ളതിലേയ്ക്ക് ചില പ്രമാണങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. ഭാരതം അനുശാസനപർവ്വം

അതോ ബ്രാഹ്മണതാം യാതോ വിശ്വാമിത്രോ മഹാതപാഃ
ക്ഷത്രിയഃ സോപ്യഥ തഥാ ബ്രഹ്മവംശസ്യ കാരകഃ

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: മഹാതപസ്വിയായ വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷത്രിയനായിരുന്നിട്ടും പിന്നീട് ബ്രാഹ്മണനായി. അല്ലാതെയും ബ്രാഹ്മണവംശത്തിനു കാരണമായി.

2. വിഷ്ണുപുരാണം 4.10

പ്രതിരഥാൽ കണ്വസ്തസ്യാപി മേധാതിമിർയ്യാതഃ കണ്വായനദിജഃ ബഭൂവുഃ

അർത്ഥം: ക്ഷത്രിയനായ പ്രതിരഥന്റെ പുത്രൻ കണ്വൻ. കണ്വന്റെ പുത്രൻ മേധാതിമി. മേധാതിമിയിൽനിന്ന് കണ്വായന ബ്രാഹ്മണർ സകലരും ഉണ്ടായി.

പുത്രഃ പ്രതിരഥസ്യാസീൽ കണ്വഃ സമഭവന്നുപഃ
മേധാതിമിഃ സുതസ്തസ്യ യസ്മാൽ കണ്വോഭവദ്ദിജഃ

അർത്ഥം: കണ്വൻ പ്രതിരഥന്റെ പുത്രൻ. മേധാതിമി അവന്റെ പുത്രൻ. അവനിൽ നിന്ന് കണ്വായനബ്രാഹ്മണർ ഭവിച്ചു.

മഹാവീര്യാദുരൂക്ഷയോ നാമ പുത്രോഭൂൽ. തസ്യ ത്രയ്യാരുണപുഷ്കരിണൗ കപിശ്ച പുത്രത്രയമഭൂൽ തച്ച ത്രിതയമപി പശ്യാൽ വിപ്രതാമുപജഗാമ.

അർത്ഥം: മഹാവീര്യനെ ക്ഷത്രിയൻ ഉരൂക്ഷയനെ പുത്രൻ ഭവിച്ചു. അവനു ത്രയ്യാരുണൻ, പുഷ്കരൻ, കപി ഇങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മൂന്നുപേരും പിന്നീട് ബ്രാഹ്മണരായി ഭവിച്ചു.

3. ഭാരതം ഹരിവംശം അദ്ധ്യായം 32

ദിവുദാസസ്യ ദായാദൗ ബ്രഹ്മർഷിർമ്മിത്രയുർന്നുപഃ

പ്രാചീന മലയാളം

മൈത്രായണസ്തസ്മൈമൈത്രേയാസ്തു തതഃ സ്മൃതാഃ

അർത്ഥം: ദിവസദാസനെന്നവന്റെ പുത്രൻ മിത്രയു എന്ന രാജാവ് ബ്രഹ്മർഷിയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ മൈത്രായണൻ. മൈത്രായണന്റെ പുത്രൻ സോമൻ. സോമനിൽ നിന്ന് മൈത്രേയബ്രാഹ്മണരുമുണ്ടായി.

കേവലം ക്ഷത്രിയർ മാത്രമേ ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുള്ളൂ എന്നു പറവാൻ പാടില്ലാ. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരും ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുണ്ട്. സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ ചേർന്ന സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം കാണുന്നു:

അബ്രാഹ്മണ്യേ തദാ ദേശേ കൈവർത്താൻ പ്രേക്ഷ്യ ഭാർഗ്ഗവഃ
ഹിത്യാ തദ്ബളിശം കണ്ഠോ യജ്ഞസൂത്രമകല്പയത്

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണരഹിതരായ ആ ദേശത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവൻ മുക്കുവന്മാരെ കണ്ട്, അവരുടെ ചൂണ്ടയെ ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞിട്ട് കയറിനെ പൂണുനൂലായി ധരിപ്പിച്ചു.

മേലും ഇപ്രകാരം ഒരു ജാതിയിൽനിന്നു വേറൊരു ജാതി കർമ്മം നിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്നതുകൂടാതെ ഒരു വംശത്തിൽതന്നെ കർമ്മകാരണത്താൽ ബ്രാഹ്മണാദിയായ നാലു ജാതികളും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു കാണുന്നു. ഇതിനും അനേകപ്രമാണങ്ങൾ ഭാരതം, വിഷ്ണുപുരാണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ട്.

4. വിഷ്ണുപുരാണം, അംശം 4, അദ്ധ്യായം 1

കുരുഷാൽ കാരുഷാ ക്ഷത്രിയാ ബഭൂവുഃ

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: (ബ്രാഹ്മണനായ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരാളായ) കരുഷ്ണനിൽ നിന്ന് ഏറ്റവും ബലമുള്ള കാരുഷ്ണന്മാരെ ക്ഷത്രിയരുണ്ടായി.

നാഭാഗോ നേദിഷ്ടപുത്രസ്തു വൈശ്യതാമഗാത്

അർത്ഥം: ആ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ മറ്റൊരു പുത്രൻ നേദിഷ്ടൻ. അവന്റെ പുത്രനായ നാഭാഗൻ വൈശ്യനായി ഭവിച്ചു.

പൃഷ്ഠഡസ്തു ഗുരുഗോവധാൽ ശുദ്രതാമഗമൽ

അർത്ഥം: ആ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വേറൊരു പുത്രനായ പൃഷ്ഠഡൻ എന്നവൻ ഗുരുവിന്റെ പശുവിനെ കൊന്നതിനാൽ ശുദ്രനായി ഭവിച്ചു.

5. വിഷ്ണുപുരാണം അംശം 4, അദ്ധ്യായം 8

ശകാലേശഗൃത്സമദാസ്ത്രയോസ്യാഭവൻ

ഗൃത്സമദസ്യ ശൗനകശ്ചാതുർവർണ്യപ്രവർത്തയിതാ

അർത്ഥം: (സുനഹോത്രനു) കാശൻ, ലേശൻ, ഗൃസ്തമദൻ ഇങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ. ഗൃത്സമദന്റെ പുത്രനായ ശൗനകനിൽ നിന്ന് നാലു ജാതികളുണ്ടായി.

ഹരിവംശത്തിൽ ഈ ലേശൻ എന്നുള്ള നാമത്തെ ശലൻ എന്നും ശൗനകൻ എന്ന നാമത്തെ ശുനകൻ എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

സുനഹോത്രസ്യ ദായാദസ്ത്രയഃ പരമധർമ്മികാഃ

കാശഃ ശലശ്ച ദാവേതൗ തഥാ ഗൃത്സമദഃ പ്രഭുഃ

പ്രാചീന മലയാളം

അർത്ഥം: സുനഹോത്രനു കാശൻ, ശലൻ, ഗൃത്സമദൻ എന്നു മഹാധർമ്മിഷ്ടന്മാരായ മൂന്നു പുത്രരുണ്ടായിരുന്നു.

പുത്രോ ഗൃത്സമദസ്യാപി ശുനകോ യസ്യ ശൗനകാഃ
ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാശ്ചൈവ വൈശ്യാഃ ശുദ്രാസ്തഥൈവ ച

അർത്ഥം: ഗൃത്സമദന്റെ പുത്രൻ ശുനകൻ. അവന്റെ പുത്രന്മാരായ ശൗനകന്മാർ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശുദ്രരും ആയിട്ടു ഭവിച്ചു.

ഭാർഗ്ഗസ്യ ഭാർഗ്ഗഭൂമിരത്യാതുർവർണ്യപ്രവൃത്തിഃ

അർത്ഥം: ഭാർഗ്ഗന്റെ പുത്രൻ ഭാർഗ്ഗഭൂമിഃ. ഭാർഗ്ഗഭൂമിയിൽനിന്നു നാലു വർണ്ണങ്ങളുമുണ്ടായി.

6. ഭാരതം ഹരിവംശം അദ്ധ്യായം 32

ഏതേഷാംഗിരസഃ പുത്രാ ജാതാ വംശേഥ ഭാർഗ്ഗവേ
ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാഃ വൈശ്യാഃ ശുദ്രാശ്ച ഭരതർഷഭ

അർത്ഥം: ഭൃഗുവംശത്തോടുചേർന്ന അംഗിരസ്സിന്റെ പുത്രന്മാർ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശുദ്രരായി ഭവിച്ചു.

7. ഭാരതം ഹരിവംശം, അദ്ധ്യായം 11

നാഭാഗാരിഷ്ടപുത്രൗ വൈശ്യൗ ബ്രാഹ്മണതാം ഗതൗ

അർത്ഥം: നാഭാഗാരിഷ്ടപുത്രന്മാരായ രണ്ടു വൈശ്യന്മാർക്കു ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിച്ചു.

വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പൗത്രനായിരുന്ന് വൈശ്യനായിഭവിച്ച നാഭാഗൻ എന്നവൻ ഹരിവംശമെന്ന പ്രമാണത്തിൽ നാഭാഗാരിഷ്ടൻ എന്ന സംജ്ഞയാൽ പറയപ്പെടുന്നു. നേദിഷ്ടന്റെ പുത്രൻ

പ്രാചീന മലയാളം

നായ ഈ നാഭാഗൻ അല്ലെങ്കിൽ നാഭാഗാരിഷ്ടൻ എന്നവൻ നീച കർമ്മത്താൽ വൈശ്യനായി ഭവിച്ചതുപോലെതന്നെ വൈശ്യന്മാരായി ഭവിച്ചു. ഇതിനാൽ ഒരു വംശക്കാർ ഒരു കാലത്തു നീച കർമ്മത്താൽ നീചജാതികളായി ഭവിച്ചു എങ്കിലും മറുപടിയും ആ വംശക്കാർ തന്നെ ഉത്തമകർമ്മത്താൽ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരാകാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുവരെ എടുത്തുകാണിച്ച ശാബ്ദ പ്രമാണങ്ങളാൽ പൂർവ്വികന്മാർ നിയമിച്ച ജാതിക്കു കാരണം കർമ്മമല്ലാതെ ജന്മമെന്നു വരുന്നില്ല എന്നുള്ളതു നിഷ്പക്ഷ പാതികളായ എല്ലാപേർക്കും നിശ്ചയമാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇനി ഇതിലേയ്ക്ക് വേദത്തിൽനിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

8. കൗഷീതകിബ്രാഹ്മണം

മാദ്ധ്യമാഃ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത. തദ്ധാപി കവഷോ മദ്ധ്യേ നിഷസാദ. തം ഹേമ ഉപോദുർദ്ദാസ്യോ വൈ താം പുത്രോസി. ന വയം തയാ സഹ ഭക്ഷയിഷ്യാമ ഇതി. സ ഹ ക്രൂദ്ധഃ പ്രദവത്സരസ്വതീമേതേന സുഷേതന തുഷ്ടാവ. തം ഹേമമന്വേയായ ത ഉഹേ മേ നിരാഗാ ഇവ മേനിരേ തം ഹാനാപ്യത്യോചുഃ. ഋഷേ! നമസ്തേ അസ്തു. മാനോ ഹിംസീസ്ത്വം. വൈ നഃ ശ്രേഷ്ഠോസി യം ത്വേയമന്വേതീതി. തം ഹ യജ്ഞപയാംചക്രസ്തസ്യ ഹ ക്രോധം വിനിന്യുഃ. (സ ഏഷ കവഷസൈഷ മഹിമാ സുക്തസ്യ ചാനുവേദിതാ)" (കൗ. ബ്രാ. 12.3)

അർത്ഥം: നടുവ(മാദ്ധ്യമ)രെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന (ആശ്വലായനസൂക്തം 2.4) ഗൃത്സമദ, വിശ്വാമിത്ര, വാമദേവ, അത്രി, ഭരദ്വാജ, വസിഷ്ഠ മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്ത് (ഒരിക്കൽ) ഒരു സത്രം നടത്തി. അവരുടെ ഇടയിൽ അപ്പോൾ കവഷൻ

പ്രാചീന മലയാളം

കയറി ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഇവർ "നീ അടിമപ്പെൺപിള്ള (ദാസീപുത്രൻ) ആകുന്നു" എന്നിങ്ങനെ ശകാരിച്ചു. അദ്ദേഹം കോപിച്ചു സരസ്വതിയെ മേൽപറഞ്ഞ (പ്രദേവത്രേതി) സൂക്തം കൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവി അദ്ദേഹത്തെ ചൂഴ്ന്നു (കൂടി) വരികയാൽ അവർ, അദ്ദേഹം നിഷ്കന്മഷണെന്നുവെച്ച് അടുത്തുചെന്ന് "അല്ലയോ ഋഷേ! മന്ത്രദൃഷ്ടാവേ! അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം. ഞങ്ങൾക്കു ദ്രോഹം ചെയ്യരുതേ! യാതൊരു അങ്ങ ഈ ദേവി അനുഗ്രഹിച്ചുവന്നുവോ അതിനാൽ അങ്ങു ഞങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നു" എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞ് അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപമടക്കി. (ഈ സൂക്തത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ (കണ്ടുപിടിച്ച) ആളെന്നതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമ). കൗഷീതകീബ്രാഹ്മണത്തിൽ കാണിച്ചതുപോലെ ഐതരേയ ബ്രാഹ്മണത്തിലും ദാസീപുത്രനായ ഈ കവഷന്റെ കഥയുണ്ട്.

9. കൗഷീതകീ ബ്രാഹ്മണം ദിതീയ പഞ്ചികാ, തൃതീയാദ്ധ്യായഃ

"ഋഷയോ വൈ സതസ്വത്യാം സത്രമാസത്. തേ കവഷമൈ ലുഷം സോദാദനയൻദാസ്യഃ പുത്രഃ കിതവോ അബ്രാഹ്മണഃ കഥം നോ മധ്യേ അദീക്ഷിഷ്യേതി. തം ബഹിർദ്ധന്വോദവഹന ത്രൈനം പിപാസാ ഹന്തു, സരസ്വത്യാ ഉദകം മാ പാദിതി. സ ബഹുർദ്ധന്വോ ദുഹ്ളഃ പിപാസയാ വിത്ത ഏതദപോ നപ്ത്രിയമപശ്യത്, പ്രദേവത്രോ ബ്രഹ്മണേ ഗാതുരേതിതി."

അർത്ഥം: (പ്രസിദ്ധിപ്പെറ്റ) ഋഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുള്ള ഒരു സത്രം ആരംഭിച്ചതിൽ നിന്നും ഇലുഷപുത്രനായ കവഷനെ ദാസീപുത്രനും ധൂർത്തനും അബ്രാഹ്മണനു(ശുദ്രനു)മായ ഇവൻ എങ്ങനെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇരുന്ന് യജ്ഞകൃത്യമർഹിക്കും" എന്നുപറഞ്ഞു പുറംതള്ളി, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഉഷരഭൂമിയിലാക്കി സരസ്വതിയിലെ വെള്ളം കൂടിക്കാതെ (ദാഹം ഇവനെ

പ്രാചീന മലയാളം

കൊല്ലട്ടെ) മരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ (നിർജ്ജല) മരുഭൂമിയിലാക്കപ്പെട്ട് ദാഹംകൊണ്ട് വലഞ്ഞപ്പോൾ "ആപോനപ്ത്രിയം" എന്ന മന്ത്രത്തെ ദർശിച്ച് (കണ്ടുപിടിച്ചു).

10. വേദത്തിൽ 'കക്ഷീവാൻ' എന്നു ബഹുമാന്യനായ ശുദ്രസ്ത്രീപുത്രന്റെ കഥപറയുന്നുണ്ട്.

"സോമപാസ്സരണം കൃണുഹി ബ്രഹ്മണസ്സതേ കക്ഷീവന്തം യ ഔശിജഃ"

അർത്ഥം: അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണസ്സതേ ! ഈ സോമപാനം എന്നെ യാവനൊരുത്തനോ "ഉശിക്" എന്നവളുടെ പുത്രൻ ആ കക്ഷീവാനെപ്പോലെ പ്രകാശമുള്ളവനാക്കിചെയ്താലും.

ശുദ്രനു വിദ്യയും വേദാഭ്യയനം മുതലായവയ്ക്കും അധികാരമില്ലെന്നാണ് ബ്രാഹ്മണരുടെ വാദം. ഇതിലെയ്തായിട്ട് വേദവേദാംഗങ്ങളിലുള്ള പല പ്രമാണങ്ങൾക്കും അവർ പൂർവ്വപക്ഷം ചെയ്തു കൃത്രിമാർത്ഥങ്ങൾ കല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവർക്കു ഒട്ടുവളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിന് ഇടയാക്കിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോഴും മുഴുവൻ സ്ഥിരപ്പെടാതെ കിടക്കുന്നതും ആയ ഒരു വിഷയമാണ് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ ജാനശ്രുത്യപാഖ്യാനം. അതിന്റെ സംഗതിസാരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

'ജാനശ്രുതി' അല്ലെങ്കിൽ "പൗത്രായണൻ" എന്ന പ്രഭു തന്റെ മാളികയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ മൂന്നു ഹംസങ്ങൾ അവിടെ പറന്നുപറ്റി. അതിൽ ഒരുവൻ 'ഈ ജാനശ്രുതി തന്നെ മഹാകേമൻ' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് മറ്റൊരുവൻ 'ഹെ! എന്തു പറഞ്ഞു! വിദ്യാവിഹീനനായ ഇവനാണോ കേമൻ? വണ്ടിയോടുകൂടിയ 'രയിക്'നെ കേമനെന്ന് പറയണം' എന്ന് അപഹസിച്ച്. ഈ അനാദരവാക്യം കേട്ട് ജാനശ്രുതി തന്റെ

പ്രാചീന മലയാളം

കുറവുതീർപ്പാൻ ഏതാനും സ്വർണ്ണവും പശുക്കളും മറ്റുംകൊണ്ട് രയികന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് തനിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. 'കഷ്ടം' കഷ്ടം! എടാ! ശൂദ്രാ! നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ' എന്നു അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ജാനശ്രുതി തിരിച്ചുവന്നു തന്റെ പുത്രിയും സുന്ദരിയും ആയ ഒരു കന്യകയേയും ആയിരം പശുക്കളേയും ഏതാനും രഥത്തേയും മറ്റുംകൊണ്ട് രയികന്റെ അടുക്കൽ വീണ്ടും ചെന്നു. അവയെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ജാനശ്രുതിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യയേ ഉപദേശിച്ചു.' ഇതിന്റെ മൂലം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

11. സാമവേദം ഛാന്ദോഗ്യ ഉപനിഷത്തു് (4-ാം പ്രപാഠം, സംവർഗ്ഗവിദ്യ, ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം)

1. തദ്ദൂഹ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ ഷട്ശതാനി ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം തദാദയ പ്രതിചക്രമേ തംഹാഭ്യുവാദ.

2. രയികോമാനി ഷട്ശതാനി ഗവാമയം നിഷ്കോയമശ്വതരീരഥോനുമ ഏതാം ഭഗവോ ദേവതാംശാധിയാം ദേവതാമുപാസ്മ ഇതി.

3. തമുഹപരഃ പ്രഗ്യുവാചാഹ ഹാരേ ത്വാ ശൂദ്ര തവൈവ സഹ ഗോഭിരസ്തിതി തദ്ദൂഹ പുനരേവ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ സഹസ്രം ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം ദൂഹിതരം തദാദയ പ്രതിചക്രമേ.

4. തം ഹാഭ്യുവാദ രയികോദം സഹസ്രം ഗവാമയം നിഷ്കോയമശ്വതരീരഥ ഇയം ജായായം ഗ്രമോ യസ്മിന്നാസ്സേന്നേവമാഭഗവഃ ശാധിതി.

പ്രാചീന മലയാളം

5. തസ്യ ഹ മുഖമപോദ്ഗൃഹ്ണന്നുവാചാജഹാരോഃ ശൂദ്രാനേനൈവ മുഖോ നാലാപയിഷ്യമാ ഇതി തേ ഹൈതേ രയിക പർണ്ണാനാമഹാവൃക്ഷേഷു യത്രാസ്ഥാ ഉവാസ തസ്മൈ ഹോവാച.

12. ബ്രഹ്മസൂത്രവും ശാങ്കരഭാഷ്യവും.

മേൽ കാണിച്ച വേദഭാഗത്തിലെ ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് കൃതിമാർത്ഥം ചെയ്ത സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളും അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു. (ഭാഷ്യങ്ങൾക്കും, അനുബന്ധം 2 നോക്കുക).

സൂത്രം: ശുഗന്ധ്യ തദനാദരശ്രവണാത്തദാദ്രവണാൽ സൂച്യതേ ഹി. 34.

ഭാഷ്യർത്ഥം: മനുഷ്യർക്കു വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചും വച്ച് ഏതുപ്രകാരം ദേവന്മാർക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടുവോ അപ്രകാരം ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു ശങ്കയെ നിവൃത്തിക്കാനാണ് ഈ അധികരണം ആരംഭിക്കപ്പെടുന്നത്.

ശൂദ്രനു വിദ്യയിലധികാരമുണ്ട്. ശൂദ്രനു യാഗത്തിൽ അധികാരമില്ലെന്നു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ വിദ്യയിലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതായി കേൾക്കുന്നില്ല. ശൂദ്രന് (അനഗ്നിത്വം) യാഗാഗ്നിയുടെ ഇല്ലായ്മയുണ്ട്. ഈ 'അനഗ്നിത്വം' തനിക്കു കർമ്മങ്ങളിൽ അധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനു കാരണമാകുമെന്നല്ലാതെ അത് വിദ്യാധികാരനിഷേധത്തിനും കാരണമാകുന്നില്ല. ആവഹനീയാദിയായ യാഗാഗ്നിയില്ലാത്തവനു വിദ്യയെ ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നുമില്ല. വിദ്യയിൽ ശൂദ്രാധികാരത്തെ പ്രബലീകരിക്കുന്നതിന് സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ജാനശ്രുതിയായിരിക്കുന്ന പൗത്രായണൻ. വേദശ്രവണത്തിനു ഇച്ഛിച്ചപ്പോൾ

പ്രാചീന മലയാളം

രയികന്റെ സംബോധനവാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശുഭ്ര ശബ്ദം പരാമർശകമായിരിക്കുന്നു. അതായത് 'കഷ്ടം കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശുഭ്രാ. നീന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെ ഭവിക്കട്ടെ' എന്നാണ്. വിദൂരാദികൾ ശുഭ്രയോനിയിൽ ജനിച്ചവരായിരുന്നിട്ടും വിശിഷ്ടവിജ്ഞാനസമത്തിയുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ശുഭ്രനു വിദ്യാധികാരമുണ്ടെങ്കിൽ നാമിപ്രകാരം പറയുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ശുഭ്രന് വേദാധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യയിലുമധികാരമില്ല. വേദം പഠിച്ചവനു മാത്രമേ വേദാർത്ഥങ്ങളിലുമധികാരമുണ്ടാവൂ. ശുഭ്രനു വേദാദ്ധ്യയനമില്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനു ഉപനയനസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാലെ വിധിയുള്ളൂ. ഉപനയനമോ (ദീജാദികൾ) ബ്രഹ്മക്ഷത്രവൈശ്യന്മാർക്കു മാത്രമേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. (സാമർത്ഥ്യം) ശക്തിയില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ വിദ്യയിൽ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ളതുമാത്രം അധികാരകാരണമായി തീരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയകാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയകാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം വിദ്യാധികാരത്തിനു മതിയാവുന്നുമില്ല. ശുഭ്രനു വേദാദ്ധ്യയനം നിഷിദ്ധമാകയാൽ തത്സംബന്ധിനിയായ ശക്തിയും നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ? ന്യായത്തിനു സാധാരണതമുള്ളതാകയാൽ ഏതു ന്യായത്താൽ ശുഭ്രനു യാഗത്തിലുമധികാരമില്ലയോ? അതുതന്നെ വിദ്യയുമധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ശുഭ്രശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടുകയാൽ ശുഭ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കയാണെങ്കിൽ ന്യായവിരുദ്ധമാകയാൽ അതും കാരണമാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ന്യായവചനത്തിനു ലിംഗദർശനം ദ്യോതകമാകുന്നു. ഇവിടെ ന്യായമുണ്ടാകുന്നുമില്ല. ഈ ശുഭ്രശബ്ദം സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ഇരിക്കാൻ ആ വിദ്യയൊന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന ശുഭ്രനെ മാത്രമേ

പ്രാചീന മലയാളം

അധികരിക്കുന്നുള്ളു. 'സംവർഗ്ഗവിദ്യ' അർത്ഥവാദഘട്ടത്തിലാകയാൽ ഈ ശുദ്രശബ്ദം തനിക്കു മറ്റുള്ള വിദ്യകളിൽ ഒരിടത്തും അധികാരമുണ്ടാകുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഈ ശുദ്രശബ്ദം അധികാരവിഷയത്തിൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കു എന്നുള്ളതെങ്ങനെയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം: 'എടാ, വിദ്യാഹീനനായിരുന്നിട്ടും (ഒരുത്തനെ) ഈ ജാനശ്രുതിയെ വണ്ടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന റൈകനോടു സദ്യശനാക്കിപ്പറയുന്നോ" എന്ന ഹംസവാക്യത്താൽ തന്റെ അനാദരത്തെ ശ്രുതാവനായിരിക്കുന്ന അജാനശ്രുതിയെന്ന പൗത്രായണനു ദുഃഖമുണ്ടായി. ഇതിനെ ഋഷിയായിരിക്കുന്ന റൈകൻ ശുദ്രശബ്ദംകൊണ്ട് സൂചിപ്പിച്ചത്. ജാതിശുദ്രന് വിദ്യാധികാരമില്ലാകയാൽ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. തനിക്ക് (ശുക)ശോകമുണ്ടായെന്നു ശുദ്രശബ്ദംകൊണ്ട് സൂചിക്കപ്പെടുന്നത് (എങ്ങനെയെന്നാൽ) ശുക്കിന്റെ ആദ്രവണം ഹേതുവായിട്ടും, ശുക്കിനെ അഭിദ്രവിക്കയാലും, ശുക്കിനാൽ അഭിദ്രവിക്കപ്പെട്ടെന്ന്, ശുക്കോടൊക്കൂടി റൈകനെ അഭിദ്രവിച്ചെന്നും, ശുദ്രശബ്ദത്തിനു അവയവാർത്ഥമുള്ളതാകയാലും രൂപാർത്ഥമില്ലാഴികയാലുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ അർത്ഥം ഈ ജാനശ്രുത്യപാഖ്യാനത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുമുണ്ട്.

സൂത്രം: ക്ഷത്രിയത്വഗതേശ്വാരത്ര ചൈത്രതഥേന ലിംഗാൽ. 35.

ഭാഷാർത്ഥം: ഇതുഹേതുവായിട്ടും ജാനശ്രുതി ജാതിശുദ്രനല്ല. യാതൊന്നിന്റെ കാരണം പ്രകരണത്തെ നിരൂപിക്കയാൽ സ്പടമാകുന്നു എങ്ങനെയെന്നാൽ ഈ ജാനശ്രുതിക്ക് സംവർഗ്ഗ വിദ്യയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ചൈത്രരഥനായി അഭിപ്രതാരിയായിരിക്കുന്ന ഭൃതിയനോടുള്ള മസഭിവ്യവഹാരം (കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറക) എന്നതു ഹേതുവാൽ ക്ഷത്രിയത്വം ബോധ്യപ്പെടുന്നു. സംവർഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷ

പ്രാചീന മലയാളം

ത്തിലാണു ചൈത്രമിയായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രതാരിയെന്ന ക്ഷത്രിയൻ കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നത്. അതായത് അനന്തരം സുതനാൽ പരിവിഷ്ടമാണന്മാരായി (വിളംബരപ്പെടുന്നവരായി) ശൗനകനായിരിക്കുന്ന കാക്ഷസേനിയേയും ബ്രഹ്മചാരി ഭിക്ഷിച്ചു എന്നാണ്. അഭിപ്രതാരി തനിക്കു കാപേയയോഗം ഹേതുവായിട്ട് (ചൈത്രമിത്വ) ചിത്രമന്റെ വംശത്തിലുള്ളവനാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ "ഇതുകൊണ്ടാണ് ചൈത്രമനു 'ഇതുകൊണ്ടാണ് ചൈത്രമനെ കാപേയന്മാർ യജിപ്പിച്ചത്.'" എന്ന വേദവാക്യത്താൽ ചൈത്രമനു കാപേയയോഗമുണ്ടെന്നും അറിയപ്പെട്ടു. തുല്യവംശന്മാർക്കു മിക്കവാറും തുല്യവംശന്മാർ മാത്രമേ യാജകന്മാരാകുന്നുള്ളൂ. അതു ഹേതുവായിട്ട്, ചൈത്രമിനെനു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ക്ഷത്രപതിയുണ്ടായി എന്നും വേദവാക്യത്തിൽ ക്ഷത്രപതിയെന്നു ബോധിക്കയാൽ ചൈത്രമിനു ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ക്ഷത്രിയനായിരിക്കുന്ന ആ അഭിപ്രതാരിയോടുകൂടി ജാനശ്രുതിക്കു തുല്യയായിരിക്കുന്ന വിദ്യവിഷയത്തിൽ സകീർത്തനം ഭവിക്കയാൽ തനിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു സൂചിക്കുന്നു. തുല്യന്മാരെ മാത്രമേ മിക്കവാറുംകൂട്ടിച്ചേർത്തു പറയുള്ളൂ. സുതനെ അയയ്ക്കുക മുതലായ ഐശ്വര്യോഗമിരിക്കയാലും ജാനശ്രുതിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ജാതിശൂദ്രന് വിദ്യാധികാരമില്ല.

സൂത്രം: സംസ്കാരപരാമർശാത്തദഭാവാഭിലാപാച്ച. 36.

ഭാഷ്യാർത്ഥം. ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രനു വിദ്യയ്ക്കു അധികാരമില്ല.

എന്തെന്നാൽ വിദ്യാപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപനയനാദിയാരി ക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. 'അവനെ ഉപനയിപ്പിച്ചു

പ്രാചീന മലയാളം

ഭഗവാനെ!" പഠിപ്പിക്കേണേ" എന്നു പറഞ്ഞും കൊണ്ടു ഉപസാദിച്ചു എന്നും വേദപാരഗന്മാരായും സുഗുണബ്രഹ്മ നിഷ്കന്മാരായുമുള്ള ഭരദജാദികൾ ബ്രഹ്മത്തെ തിരിഞ്ഞ് ഈ പിപ്പിലാദൻ എല്ലാം പറയുമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവർ കയ്യിൽ ചമതയും വച്ചുകൊണ്ട് ഭഗവാനായിരിക്കുന്ന പിപ്പിലാദനെ പ്രാപിച്ചു എന്നും "അവരെ ഉപനയിപ്പിക്കാതെ" എന്നും കേൾക്കുവാൻ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനു ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കുകയാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനു ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കപ്പെട്ടതായി തന്നെയിരിക്കുന്നു. "ശുദ്രൻ നാലമാത്തെ വർണ്ണവും ഏക ജാതിയും" എന്ന് സമരിച്ചിരിക്കയാലും ശുദ്രകൾ പാപം അല്ലവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവനു സംസ്കാരം ആവശ്യമില്ലെന്നു പറയുകയാലും ശുദ്രനു സംസ്കാരമില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

സൂത്രം: തദ്ഭാവനിർദ്ധാരണേ ച പ്രവൃത്തേഃ 37.

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശുദ്രനു വിദ്യയിലധികാരമില്ല. എന്തെന്നാൽ സത്യവചനത്താൽ താൻ ശുദ്രനല്ലെന്നു ഉറപ്പാക്കിയതിന്റെ ശേഷമേ ജാബാലനെ ഗൗതമൻ ഉപനയിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനെ വിവേചിച്ചു പറയുന്നതിനു ബ്രാഹ്മണനല്ലാത്തവൻ യോഗ്യനാകുന്നില്ല. അല്ലയോ സൗമ്യ! നീ ചെന്ന് ചമതയെക്കൊണ്ടുവാ, നിന്നെ ഉപനയിപ്പിക്കാം. നീ സത്യത്തിൽ തെറ്റിയില്ല എന്ന വേദവാക്യം (ലിംഗ) കാരണമാകുന്നു.

സൂത്രം: ശ്രവണാദ്ധ്യയനാർത്ഥപ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേഷു. 38

ഭാഷ്യാർത്ഥം. ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശുദ്രനു വിദ്യയിൽ അധികാരമില്ല. എന്തെന്നാൽ സ്മൃതിപ്രമാണത്താൽ ശുദ്രന് ശ്രവണത്തിനും അദ്ധ്യയനത്തിനും പ്രതിഷേധം കാണുകയാൽ, വേദശ്രവണപ്രതിഷേധവും വേദാദ്ധ്യയനപ്രതിഷേധവും സ്മരി

പ്രാചീന മലയാളം

ക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രവണപ്രതിഷേധം പ്രയപ്പെട്ടത് എങ്ങനെയെന്നാൽ, "ഇവൻ വേദത്തെ കേൾക്കുകയാൽ ഈയവും മെഴുകുമുരുകിയൊഴിച്ച് ഇവന്റെ ചെവികളെ നിറയ്ക്കുക" എന്നും "പദ്യ ഹവേത്യാദി" വാക്യത്താൽ ശുദ്രസമീപത്തിൽവെച്ചു അധ്യയനം ചെയ്യരുതെന്നു കേൾക്കുകയാൽ സമീപത്തിൽവെച്ചു പോലും വിധിയല്ലാത്ത വേദാധ്യയനം തനിക്ക് അശേഷം പാടില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. 'അത്രയുംമല്ലാ ശുദ്രൻ വേദമുച്ചരിച്ചാൽ നാക്കു കണ്ടിക്കണമെന്നും, ധരിച്ചാൽ ശരീരത്തെ വെട്ടിപ്പിളർക്കണമെന്നുമിരിക്കയാൽ, വേദാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനും തദനുഷ്ഠാനത്തിനും പാടില്ലെന്നു സിദ്ധമാകുന്നു. "ശുദ്രനു ജ്ഞാനത്തെ കൊടുക്കരുതെന്നും" അധ്യയനം, യാഗം, ദാനം, ഇതുകൾ ദിജാദികൾക്കാണെന്നും വേദപ്രമാണവും കാണുന്നു. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട സംസ്കാരപ്രാപ്തിയാൽ വിദൂരൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ തുടങ്ങിയ ശുദ്രക്കു ജ്ഞാനോല്പത്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിനു ഐകാന്തികഫലത്വമുള്ളതിനാലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ ചാതുർവർണ്ണങ്ങളെ ശ്രവിപ്പിക്കണമെന്ന ഹേതുവാലും അവർക്കു ഫലപ്രാപ്തിയെ പ്രതിബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആകയാൽ വേദപൂർവ്വകമായിരിക്കുന്ന വിദ്യാധികാരം ശുദ്രന് വിഹിതമല്ലെന്നിരിക്കുന്നു."

ജാനശ്രുതി രയികന്റെ അടുക്കൽചെന്ന് ഉപദേശം വേണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും രയികൻ "കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശുദ്രനായ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരികയില്ല; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീതന്നെ എടുത്തോ" എന്നു ഉപേക്ഷിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തു. ശുദ്രനു വിദ്യാധികാരമില്ല, അവനെ യാതൊന്നു പഠിപ്പിച്ചുപോകരുത് എന്നുള്ള നിയമം പ്രബലമായി നടന്നുവരുന്ന കാലത്താകയാൽ, ഈ വാക്കുകേട്ടുകടുമ്പോൾ," ഓഹോ എന്നെ രയികൻ ശുദ്രനെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരം

പ്രാചീന മലയാളം

പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചത്. എന്നു ജാനശ്ശുതിക്കു നല്ലതിൻവണ്ണം മനസ്സിലായിരിക്കും. താൻ ശുദ്രനല്ലയിരുന്നു എങ്കിൽ (പെട്ടെന്നു) "അയ്യോ ഞാൻ ശുദ്രനല്ലെ, ഇന്ന ജാതിക്കാരനാണെ" എന്നു ഉടൻ പറയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം യാതൊന്നു ചെയ്യാത്തതു കൊണ്ടു ജാനശ്ശുതി ജാതിശുദ്രനാണെന്നും തന്നിമിത്തം ശുദ്രശബ്ദത്തിനു അവയവാർത്ഥമില്ലെന്നും വരുന്നു.

അല്ലാതെയും ഈ ജാനശ്ശുത്യുപാഖ്യാനം കേട്ടാൽ സാധാരണ വിദ്വാന്മാർപോലും ഈ ശുദ്രശബ്ദത്തിനു ജാതി ശുദ്രതയെത്തന്നെ അർത്ഥമായി ഗ്രഹിപ്പാതെ ഇടയുള്ളൂ. അങ്ങനെയെന്നെ ധരിച്ചുചിരിക്കുമെന്നു കരുതിയാണ് സുത്രഭാഷ്യകാരന്മാർ ആയതിനെ മറയ്ക്കുന്നതിനു മനഃപൂർവ്വം പൂർവ്വപക്ഷം ചെയ്തു നിഷേധിച്ചും വച്ചു വേറെ പ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധാന്തിച്ചു വളരെ ഒക്കെ ബദ്ധപ്പെട്ടു പരാക്രമങ്ങളെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഇതിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം ഒരു സിദ്ധാന്തം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജാനശ്ശുതിക്കു എല്ലാപേരും ജാതിശുദ്രതയെത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചുകളയുമെന്നു ഭാഷ്യകർത്താവും നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നു; ജാനശ്ശുതി രയികന്റെ വാക്കു കേട്ടു കൂടുമ്പോൾ അതിന്റെ സാധാരണ അർത്ഥമായ ജാതിശുദ്രതയെത്തന്നെയാണ് മനസ്സിലാക്കിയതു എന്നും ഇതുകൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അതല്ല, രയികൻ ആന്തരമായിക്കരുതിയ അവയവാർത്ഥത്തെ താൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരുന്നു മിണ്ടാതെ പോയതെങ്കിൽ "വിദ്യാവിഹീനനായ ഒരുവനെ" എന്നു പറഞ്ഞതികേട്ടു വ്യസനിച്ചു അതിനെ പരിഹരിപ്പാൻ നോക്കിയ ജാനശ്ശുതിക്കു രയികന്റെ മനോഗതത്തേയും ശുദ്രശബ്ദത്തിന് അസാദാരണമായി കൊണ്ടുവന്ന അവയവാർത്ഥത്തേയും അറിയുന്നതിനു തക്കതായ പരോക്ഷജ്ഞാനവും ശബ്ദാർത്ഥ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യ

പ്രാചീന മലയാളം

വും ഉണ്ടായിരിപ്പാനും ഇടയില്ല. ആയതിനാൽ അതും ചേരുകയില്ല. ഈ ന്യായങ്ങളാൽ ജാനശ്രുതി ജാതിശുദ്രനെന്നും അവയവാർത്ഥം വ്യഥാകല്പിതമെന്നും തെളിയുന്നു.

പിന്നെയും, അവയവാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ജാനശ്രുതി ജാതിശുദ്രനല്ല, ക്ഷത്രിയനാണെന്നും, അപ്പോൾ വേദാഭ്യയനത്തിനു അനർഹനല്ലെന്നും വരണം. ആ സ്ഥിതിക്ക് നേരെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാതെ "കഷ്ടം കഷ്ടം" എന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചത് ഉചിതമായോ? അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടി വ്യസനിച്ചു വരുന്നവനു ഉപദേശിക്കരുതെന്നു വല്ല നിഷേധവുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടാണെങ്കിൽ അതു പ്രമാണവിരുദ്ധമാകുന്നു. ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടാലല്ലാതെ വിട്ടുപോകാത്തതും ആദ്യം ഉപദേശിക്കാതെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ കാരണമെന്നു കാണപ്പെടുന്നതുമായ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കവേതന്നെ രണ്ടാമതു ഉപദേശിച്ചുചിരിക്കുന്നു; ഇപ്രകാരം വരുന്നവൻ ആകുന്നു ഉപദേശിക്കപ്പെടാൻ പാത്രമെന്നുള്ളത്, 'വിദ്യായാം വ്യസനം' മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും അനുസരണമായുചിരിക്കുന്നു.

ജാനശ്രുതിയുടെ പരിപാകതയെ പരീക്ഷിപ്പാനായിരുന്നു എങ്കിൽ മുമ്പിൽക്കൂട്ടി പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ട് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രയികനു പരീക്ഷ വേണ്ടല്ലോ. വേണമെന്നു

വരുന്നപക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ട് അറിയുന്ന ആളല്ലെന്നും അപ്പോൾ ശുശ്രൂഷാബദം അവയവാർത്ഥമല്ലെന്നും വരും.

ജാനശ്രുതിക്ക് അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിശ്രദ്ധ മതിയാകാതെയാൽ ആയതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനായിരുന്നു എങ്കിൽ വളരെക്കാലം താമസിപ്പിക്കയും ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കയുംചെയ്തു സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞ് പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

പ്രാചീന മലയാളം

പരീക്ഷിക്കാനാണെങ്കിലും അപ്രകാരംതന്നെ "ദാദശാബ്ദന്തു ശുശ്രൂഷാം" എന്നല്ലയോ പ്രമാണം പറയുന്നത്. ഇവിടെ അതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടില്ല. നേരെ മറിച്ച് 'ഇയം ജായാ അയം ഗ്രാമോ' എന്നിരിക്കയാൽ "ഗുരുവോ ബഹവസ്സന്തി ശിഷ്യവിത്താ പഹാരകാഃ"¹⁵ എന്നപോലെ പരീക്ഷിപ്പാൻ നോക്കിയത് കൂടുതൽ ദക്ഷിണയെക്കരുതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേറെവിധം പറയുന്നതിനു യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല.

താൻ ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ രണ്ടാമതു ഉപദേശിക്കേണ്ടതായി വരും. അപ്പോൾ അടുത്ത ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പോലും അറിയുന്നതിനുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം തനിക്ക് ഇല്ലെന്നു വന്നുപോകും; ആയതു ശരിയുമല്ല എന്നോർത്തു ക്ഷമിച്ചു കളയാതെ ഉപേക്ഷിച്ചതിനെ നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാപേരേയും പോലെ മാസദ്യഷ്ടികൊണ്ട് പുറമേ അപ്പോൾ കണ്ടപ്രകാരം അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ രയികൻ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനം കൊണ്ട് അറിയുകയോ ആയതിനെ വെളിക്കു സൂചിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് രണ്ടാമതു ഉപദേശിക്കയും വേണ്ടെന്നു തള്ളിയേച്ചു കൂടുതലായി കിട്ടിയപ്പോൾ മടങ്ങി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ എന്തായാലും ദ്രവ്യലാഭത്തിനുതക്കപോലെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നല്ലാതെ തന്റെ വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും വ്യവസ്ഥകേടു സംഭവിക്കരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിനു മൂലവും ന്യായവുമായ ഒരഭിമാനം രയികനു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കാണുന്നതിനാൽ ഈ ശുദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥമല്ലെന്നും ജാനശ്രുതി ജാതി ശുദ്രൻ തന്നെ എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

---

¹⁵ ശിഷ്യന്റെ ധനത്തെ അപഹരിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാർ അനേകം പേരുണ്ട് എന്നർത്ഥം.

പ്രാചീന മലയാളം

മേൽകാണിച്ച സൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ ഒരുദാഹരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ജാനശ്രുത്യപാഖ്യാനംപോലെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രമാണമായി പറയപ്പെടുന്നതും ആയ ജാബാലന്റെ കഥയെപ്പറ്റി സ്വല്പം ചിന്തിക്കാം:

ജാബാലകഥാസാരം.: 'ജാബാലൻ ഗൗതമന്റെ അടുത്ത് അധ്യയനത്തിനു ചെന്നു. ഗൗതമൻ അവന്റെ പേരിൽ ശുദ്രശങ്കയുണ്ടായി. ജാബാലനെക്കൊണ്ട് താൻ ശുദ്രനല്ലെന്നു സത്യംചെയ്യിച്ച ശേഷമേ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുള്ളൂ'.

ഇതിനെയും ശുദ്രൻ വിദ്യയ്ക്കു പണ്ടുപണ്ടേ അനർഹനാണെന്നുള്ളതിന് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നുണ്ട്.

ശുദ്രൻ വിദ്യയ്ക്കു അനർഹനെന്നും അതിനാൽ അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നും മുമ്പിനാലെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് ജാബാലൻ ചെന്നത് അഭ്യസിപ്പാനുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കൊണ്ട്, ശുദ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചതിനാൽ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കുറിച്ച് ശുദ്രശങ്കയുണ്ടായിരുന്നെന്നും തന്നിമിത്തം ഇവൻ നമ്മെ കബളിപ്പിച്ച് വിദ്യാമോഷണത്തിനായി വന്നിരിക്കയാണെന്നുള്ള സംശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ജനിച്ചിരുന്നു എന്നും നിശ്ചയംതന്നെ: പിന്നെ ശുദ്രൻ അന്യതവാക്കാണെന്നു പ്രമാണവും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെ അവിശ്വാസിയെന്നു തെളിയുന്ന ജാബാലന്റെ വാക്കിനെ ഗൗതമൻ വിശ്വസിക്കയും സന്ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുകയും ചെയ്തില്ല. ഗൗതമൻ ജാബാലന്റെ ജാതിനിർണ്ണയം ചെയ്തേ കഴിയൂ എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ജാബാലനെ നല്ലപരിചയമുള്ളവരായ ബ്രാഹ്മണരോട് ആരോടെങ്കിലും അദ്ദേഹം പരമാർത്ഥം ചോദിച്ചറിയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്തതായി കാണുന്നുമില്ല. ഉപനയിപ്പിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും

പ്രാചീന മലയാളം

ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് ഗൗതമൻ മനഃപൂർവ്വമായിട്ടു ശുഭ്രനെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നോ പഠിപ്പിച്ചാൽ തനിക്കും പഠിച്ചാൽ അവനും ദോഷമുണ്ടെന്നോ ശുഭ്രനെല്ലെന്ന് വരികിലേ പഠിപ്പിക്കാവൂ എന്നോ ഉള്ള അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ആരായാലും എന്തു ജാതിയായാലും ശരി, ശ്രദ്ധയുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

സമാധാനം: എന്നാൽ സത്യം ചെയ്യിച്ചതെന്തിന്?

നിഷേധം: അതുപറയാം ശുഭ്രനു ബ്രഹ്മണശുശ്രൂഷ ഒഴിച്ച് മറ്റൊരു നന്മയ്ക്കും അധികാരമില്ലെന്നും, ആരും ഒന്നും പഠിപ്പിച്ചു പോകരുതെന്നും, അവനവന്റെ ഇച്ഛപോലെ ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവയെ അനാദിപ്രമാണാനുസരണം നടത്തുന്നതിനു ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്ന അക്കാലത്തെ പ്രബലന്മാരോട്, ഞാൻ സത്യം ചെയ്യിച്ചതിൽപിന്നീടെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുള്ളൂ എന്നുള്ള സമാധാനം പറഞ്ഞ് സമ്മതപ്പെടുത്തുന്നതിലേയ്ക്കായിട്ടുമാത്രമായിരുന്നു.

ഇനി മേൽക്കാണിച്ച ഭാഗങ്ങളെത്തുടർന്നു, ഉപനയനാദികൊണ്ട് ബ്രഹ്മവീദ്യയ്ക്കു അർഹത സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും, സാധനചതുഷ്ടയസമ്പന്നനാണ് അതിലേയ്ക്കു അർഹനെന്നുമുള്ളതിനു ശ്രീവേദാന്തസൂത്രഭാഷ്യം ഒന്നാം അദ്ധ്യായം, ഒന്നാം പാദം, ഒന്നാം അധികരണം, ഒന്നാം സൂത്രഭാഗത്തെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ” ഇതി സൂത്രം. ഭാഷ്യം തത്ര അഥ ശബ്ദം ആനന്താര്യർത്ഥഃ പരിഗൃഹ്യതേ നാധികാരർത്ഥഃ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസായാ അനധികാര്യത്വാൽ മംഗളസ്യ ച വാക്യാർത്ഥേ സമന്വയഭാവാൽ അർത്ഥാന്തരപ്രയുക്ത ഏവ ഹി അഥ ശബ്ദഃ ശൂന്യാ മംഗളപ്രയോജനോ ഭവതി. പൂർവ്വപ്രകൃതാ

പ്രാചീന മലയാളം

പേക്ഷായാച ഫലതഃ ആനന്തര്യോ വ്യതിരേകാൽ. സതി ച ആനന്തര്യാർത്ഥത്വേ യഥാ ധർമ്മജിജ്ഞാസോ പൂർവ്വവൃത്തം വേദാഭ്യയനം നിയമേനോപേക്ഷതേ ഏവം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാപി യൽ പൂർവ്വവൃത്തം നിയമേനോപേക്ഷതേ തദക്തവ്യം. സ്വാഭ്യായാനന്തര്യന്തു സമാനം. നന്നിഹ കർമ്മാവബോധാനന്തര്യം വിശേഷഃ ന ധർമ്മജിജ്ഞാസായഃ പ്രാഗപ്യധീത വേദാനന്തര്യം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപപത്തേഃ. യഥാ ച ഹൃദയാദ്യവദാനാനാമാനന്തര്യനിയമഃ ക്രമസ്യ വിവക്ഷിതത്വാൽ ന തഥേ ഹക്രമോ വിവക്ഷിതഃ ശേഷശേഷിത്വേ അധികൃതാ ധികാരേ വാ പ്രമാണാഭാവാൽ ധർമ്മബ്രഹ്മജിജ്ഞാസയോഃ ഫലജിജ്ഞാസാഭേദാച്ച. അഭ്യുദയഫലം ധർമ്മജ്ഞാനം തച്ചാനുഷ്ഠാനോപേക്ഷം നിശ്രേയസഫലന്തു ബ്രഹ്മവിജ്ഞാനം, ന ചാനുഷ്ഠാനാന്തരോപേക്ഷം. ഭവ്യശ്ച ധർമ്മോ ജിജ്ഞാസ്യോ ന ജ്ഞാനകലേന്ധി പുരുഷവ്യാപാര തന്ത്രത്വാൽ ഇഹ തു ഭൂതം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ്യം നിത്യനിർവൃത്തത്വാൽ ന പുരുഷ വ്യാപാര തന്ത്രം. ചോദനാപ്രവൃത്തി ഭേദാച്ച. യാഹി ചോദനാ ധർമ്മസ്യ ലക്ഷണം സാ സ്വവിഷയേ നിയുജ്ഞാനൈവ പുരുഷമവബോധയതി. ബ്രഹ്മചോദനാതു പുരുഷമവബോധ യത്യേവ കേവലം അവബോധസ്യചോദനാജന്യത്വാൽ ന പുരുഷോവബോധേ നിയുജ്യതേ യഥാ ക്ഷാർഥ സന്നികർഷേണാർത്ഥാവബോധേ തദൽ, തസ്മാൽ കിമപി വക്തവ്യം യദനന്തരം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപദിശ്യത ഇതി, ഉച്യതേ, നിത്യാനിത്യവസ്തു വിവേകഃ ഇഹാമുത്രാർത്ഥഭോഗ വിരാഗഃ ശമദമാദി സാധന സമ്പൽ മുമുക്ഷുത്വഞ്ച. തേഷു, ഹി സത്സു പ്രാഗപി ധർമ്മ ജിജ്ഞാസായാ ഊർദ്ധ്വഞ്ച ശക്യതേ ബ്രഹ്മ ജിജ്ഞാസിതും ജ്ഞാതുമ്ബ. തസ്മാദഥശബ്ദേന യഥോക്ത സാധനസമ്പത്യാനന്തര്യമുപദിശ്യതേ.

പ്രാചീന മലയാളം

ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ വർണ്ണ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നും അതിലേയ്ക്കു പാരമ്പര്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പറയുന്നതു പിശകാണെന്നും ആദ്യകാലം മുതൽക്കു പാരമ്പര്യഭിന്നമായും അനുലോമ പ്രതിലോമഗതികളായും വർണ്ണഭേദങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മുന്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ഇതിലേയ്ക്കു വേറൊരുദാഹരണമായി ബ്രാഹ്മണ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പൊതു വിവരണവും പുത്രപൗത്രപരമ്പരയാ ബ്രാഹ്മണരെന്നഭിമാനിച്ച് പരിഷ്കാര പ്രാപ്തിക്കു ബാധകളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവരിൽ ചിലരുടെ ഉൽപത്തികളും ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. ഇവർക്കു വർണ്ണവ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ചും വർഗ്ഗസാധാരണമായും എന്തുമാത്രം ബഹുമാന്യത സാമുദായികമായി സംഭവിക്കാമെന്നു വായനക്കാർ തന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

സ്നാനപുരാണാന്തർഗ്ഗത സാഹ്യദ്രിഖണ്ഡോത്തരാർദ്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സാരം:

ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണോല്പത്തി (സ്നാനമഹാദേവസംവാദം) ബ്രാഹ്മണർ പ്രധാനമായി രണ്ടുവിധമുണ്ട്. (1) പഞ്ചദ്രാവിഡർ (2) പഞ്ചഗൗഡർ.

പഞ്ചദ്രാവിഡർ: (1) ദ്രാവിഡന്മാർ (2) തൈലാംഗന്മാർ (3) കർണാടർ (4) മദ്ധ്യദേശഗന്മാർ 5) ഗുർജരന്മാർ.

പഞ്ചഗൗഡന്മാർ: (1) ഗൗഡർ, (2) സാരസ്വതർ, (3) കാന്യകുബ്ജർ (4) ഉൽകലർ (5) മൈഥിലർ; അഥവാ (1) ത്രിഹോത്രന്മാർ (2) അഗ്നിവൈശ്യന്മാർ, (3) കാന്യകുബ്ജർ (4) കനോജയർ (5) മൈത്രായണർ.

ബ്രാഹ്മണരുടെ പൊതു അവകാശങ്ങൾ:

പ്രാചീന മലയാളം

1) ബ്രഹ്മഗായത്രി, (2) വേദകർമ്മം. (3) അദ്ധ്യയനാദ്ധ്യോപനാദിഷ്ടകർമ്മം (4) ഭൃംജ്യത്വം (5) ഭോജനീയത്വം (6) വിവാഹം (ശാഖയ്ക്കും ഗോത്രത്തിനും ഒത്ത്).

ബ്രാഹ്മണരുടെ ആചാരങ്ങൾ (ദേശദോഷങ്ങൾ)

1. ഗുർജരദേശത്ത് തോലിൽ ആക്കിയ വെള്ളം (ചർമ്മാബ്ധി) സ്വീകരിക്കുക (ഉപയോഗിക്കുക) (2) ദക്ഷിണദേശത്ത് ദാസീഗമനം (3) കർണാടദേശത്ത് പല്ലുതേലില്ലായ്മ (4) കാശ്മീരദേശത്ത് അലക്കുജോലി ചെയ്യുക (5) തൈലംഗദേശത്ത് ഗോവാഹനം (6) ദ്രാവിഡദേശത്ത് പഴഞ്ചൊറു ഭക്ഷണം; ഗുർജരസ്ത്രീകൾ മേൽക്കച്ചയില്ലാത്തവരും (കച്ചഹീനാ) വിധവകൾ റൗക്കയുള്ളവരും ആകുന്നു; ത്രിഹോത്രന്മാരും കനോജയന്മാരും മത്സ്യമാംസം തിന്നുന്നവരും കാന്യകുബ്ജർ ഭ്രാതൃഗാമികളും ആകുന്നു."

അനന്തരം ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണോല്പത്തിയാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രധാനവിവരങ്ങൾ അവതരികയിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.

13. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സാരം:

കരാശ്രമബ്രാഹ്മണോൽപത്തി: കരാശ്രമദേശം¹⁶, വേദവതിക്കു വടക്കും, കോയനാസംഗമത്തിനു തെക്കുമായി ദശയോജനവിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്ഥിതി:

---

¹⁶ ഇതിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന കരാടകം ഇന്ന് പശ്ചിമ മഹാരാഷ്ട്രയിലെ കോലാപ്പൂരിൽ നിന്ന് 50 കി. മീ. അകലെയുള്ള കരാഡ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലമാണ്.

പ്രാചീന മലയാളം

ഖരസ്യാവ്യസ്ഥിയോഗേന രേത ക്ഷിപ്തം വിഭാവകം
തേന തേഷാം സമുത്പത്തിർജാതാവൈപാപ കർമ്മിണാം.”

കരാശ്രൂബ്രഹ്മണരുടെ മാതൃകാദേവിക്കു വർഷംതോറും ലക്ഷണമൊത്ത ബ്രാഹ്മണപുരുഷനെ ബലി കൊടുക്കാറുണ്ട് (ഇപ്രകാരം) ബ്രഹ്മഹത്തികൊണ്ട് ഇവർ നശിക്കുന്നു. ഇവരെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കണം. ഇവരുള്ളേടം തൊട്ട് മൂന്നു യോജനദൂരം വായു ദുഷിച്ചുപോകുന്നു; ഇവർ സർവ്വകർമ്മധർമ്മബഹിഷ്കൃതന്മാരാകുന്നു. ഇതിൽ ചിലർ ഇരുപദനാമധാരകന്മാരാകുന്നു.

കൊങ്കണദേശം: സഹ്യന്റെ മുകളിൽ നാലും നൂറും യോജന വിസ്താരത്തിൽ ഈ ദേശം കിടക്കുന്നു. കൊങ്കണത്തിലുള്ളവർ പാദമാത്രഗായത്രിയുള്ളവരാണ്. കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ (പദ്യ യോഃ ബ്രാഹ്മണാ ഖലു) പാദപാരഗനാമധാരകന്മാർ ആകുന്നു. ഇവരെ സകല കർമ്മങ്ങളിലും വർജ്ജിക്കണം.

14. ടിയിൽ അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.:

ഗൗഡന്മാർ: ഇവരിൽ ഗോവിന്ദപുരവാസികളായ ബ്രാഹ്മണർ മദ്യമാസം അശിക്കുന്നവരാകുന്നു. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള സമുദ്രതീരവാസികളായ സാരസ്വതന്മാർ മത്സ്യം ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണ്. ഇവർ പത്തുവിധം: 1) ശുദ്ധർ 2) അശുദ്ധർ 3) സിദ്ധർ 4) കാപൗൺഡ്രർ 5) ഭീതചാരി 6) ശ്രേണി 7) കൗശികർ 8) നർവ്വർ 9) ബന്ധികർ 10) ലജ്ജകർ. വാരാഹത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഗജഭക്ഷകരായിരുന്നു. ജഗന്നാഥത്തുള്ളവർ മദ്യമാംസങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കും. ഉത്തരഭാഗത്തും മാംസഭക്ഷണമുണ്ട്. നർമ്മദയ്ക്കു തെക്കുള്ളവർ മരുമകളെ വിവാഹംചെയ്യും. (സ്ത്രീകളിൽ നാഗരഖണ്ഡവും, ലിംഗപുരാണവും നോക്കുക.

പ്രാചീന മലയാളം

ഈ വിവരണം വിസ്തരഭയത്താൽ തൽക്കാലം നിറുത്തി വയ്ക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശനവും മറ്റും അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചുകൊള്ളാം.

കേരളാചാരങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതായും കേരളവാസികൾക്കു സർവ്വോപരിയായ ഒരു പ്രമാണമായും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് കേരളമാഹാത്മ്യം. ഇതിൽ കേരളീയർക്കായി ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള മതവും ആചാരങ്ങളും അത്യന്തം പാപഗർഭവും ലജ്ജാവഹവുമാണെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ അറിവാൻകൊണ്ടു വായനക്കാർ 3-ാം അനുബന്ധം നോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. (അവിടെയും അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.)

ഈ കേരളത്തിൽ വളരെ പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന സദാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും സത്യതല്പരതയെക്കുറിച്ചും മറ്റും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാങ്കരസ്മൃതി, സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം മുതലായ സംസ്കൃതപ്രമാണങ്ങൾ ഇവയെ വേണ്ടവിധം സാധൂകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ജനസമുദായത്തിനു ഇത്ര കഠിനമായ ഒരു പതിവ് എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു. ഇതിനെ അവർ സ്വയം വരുത്തിക്കൊണ്ടതോ അതോ വിദേശീയന്മാർ അവർക്കായി ചമച്ചുവെച്ചതോ? എന്നിങ്ങനെ നിരൂപിക്കാൻപക്ഷത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിനുമുൻപിൻ അനേകം തവണ പ്രസ്താവിച്ചവിധം സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമികളും ആയ ഒരു കൂട്ടം ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനം നിമിത്തമാണ് കേരളീയരായ സാധൂക്കൾക്കു ഈ നരകാനുഭൂതിക്കിടവന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. പാരമ്പര്യമായ ധർമ്മതൽപരതയുള്ള ഒരു സമുദായത്തിലോ സ്ഥാപനത്തിലോ സംസർഗ്ഗദോഷം

പ്രാചീന മലയാളം

കൊണ്ടും കാലഭേദത്താലും ഓരോ ദുരാചാരങ്ങൾ വന്നു കൂട്ടുന്നതിനു ലോകചരിത്രത്തിൽ വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. മേലും പുരാണകാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ആര്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദുരിതരൂപികളായ വംശക്കാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതായി മേൽക്കാണിച്ച പുരാണഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ കേരളത്തിൽ വന്നുകൂടിയ ബ്രാഹ്മണർ ഇപ്രകാരമുള്ള പാപികളോ അതോ അവർ മദ്ധ്യപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള ചില സൽബ്രാഹ്മണരോ എന്നു ഇനി തീരുമാനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കായി അന്യവർഗ്ഗക്കാരായ മലയാളികളുടെ സദാചാരധർമ്മതൽപരതയ്ക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതും ആര്യന്മാരാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട തും ആയ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം മുതലായവയും നാരദവ്യാസ വചനങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. (സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡഭാഗത്തിനു 4-ാം അനുബന്ധം നോക്കുക). ആര്യഭടീയസംഹിത 11-ാം അദ്ധ്യായത്തിലും മേൽ പറഞ്ഞ വചനങ്ങളിലും ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ താഴെചേർത്തു കൊള്ളുന്നു.

ശൗനകഃ-

"ശൃണു വിപ്ര! ദിജശ്രേഷ്ഠാ ഭൃഷ്ടാസ്തേ പര്യടൻ ഭൂവി
ആക്ഷിപ്താ(അലബ്ധാ)ഹാരനിലയാ
ജശ്മുസ്തേ ദക്ഷിണാം ദിശം.
യാത്രാസ്തേ ഭഗവാൻ സാക്ഷാൽ കുന്ദയോനിർമ്മുനീശ്വരഃ
യത്ര ദക്ഷിണകന്യാഖ്യം കുമാരീക്ഷേത്ര (തീർത്ഥ)മുത്തമം.
യത്രാഖിലഗുണാഽധ്യാ ഭൂസ്ത്രിവേണീവ വിരാജതേ
പത്മിമാബ്ധിതടാത്സഹ്യപര്യന്തം ദിജപുംഗവ!
ഈശ്വരരാധനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ
ജനാ യത്ര ദാനശൂരാഃ സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ
യോഗിനോ യൽ ഗുഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ

പ്രാചീന മലയാളം

നായാകാഖ്യാ യത്ര ശുഭ്ര(ാ)രാജാനഃ സന്തി സർവദാ
തത്രോഗത്യ ഛലാദാസം ചക്രൂഃ ക്വചന ക്വചന
സേവാരതഃ കേചിദന്യേ പ്രഭുലണ്യോപജീവികഃ (നഃ)
കൃത്യാഭിചാരമപരേ ജഗൃഹൂർദ്ധനസമ്പദഃ
മിഥഃ കലഹമുൽക്ഷിപ്യ തത്ര പൂജ്യാഃ പരേഭവൻ
രാജേണാപവരകേ സ്ഥിത്യാപ്യന്യേ ധനമുപാദദുഃ
ശ്വാവൃത്യാപ്യപജീവന്തി ഭാസുരാ അപി ഭൂസുരാഃ
കിം ന കുർവന്തി വിഭ്രഷ്ടാ രാമശാപഹതാശ്ച തേ."

(ആര്യഭടീയസംഹിത അ. 11)

അർത്ഥം: ഭ്രഷ്ടന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭക്ഷണവും ഇരിപ്പിടവും മില്ലാത്തവരായിട്ട് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ് ഒടുവിൽ യാതൊരിടത്തു പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രംമുതൽ സഹ്യൻവരെ ഗുണാവ്യയായിരിക്കുന്ന ഭൂമി ത്രിവേണിയെന്നപോലെ ശോഭിക്കുന്നോ, യാതൊരു ദിക്കിൽ അഗസ്ത്യഭഗവാൻ വസിക്കുന്നോ, എവിടെ ദക്ഷിണകന്യാ കുമാരീക്ഷേത്രമിരിക്കുന്നോ, എവിടത്തുകാർ ഭക്തിയുള്ള സാധുക്കളോ, യാതൊരിടത്തുള്ളവർ ദാനശൂരന്മാരായും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളായും ഇരിക്കുന്നോ, എവിടെയുള്ള ഗൃഹകളിൽ പെട്ടികളിൽ രത്നദീപങ്ങളെന്നപോലെ യോഗികൾ ശോഭിക്കുന്നോ, സർവസ്വവും ദാനംചെയ്യുന്ന നായകരെന്ന ശുഭ്രരാജാക്കളെവിടെയോ (അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന) ആ ദക്ഷിണ ദിക്കിനെ നോക്കിത്തരിച്ചു. അവരിൽ ചിലർ ചിലടത്തു സൂത്രത്തിൽ (കേറി) പാർത്തു പ്രഭുവിങ്കൽനിന്നു കിട്ടിയതുകൊണ്ടുപജീവനം കഴിച്ചു. ചിലർ സേവിച്ചുനിന്നു. ക്ഷുദ്രംചെയ്തു ചിലർ ധനസമ്പത്തുക്കളുണ്ടാക്കി. ചിലർ തമ്മിൽതല്ലിച്ചു ധനം കൈക്കലാക്കി. അടുക്കളവേല ചെയ്തു ചിലർ ധനം നേടി. ഹീനവൃത്തിയെടുത്തും ചില ബ്രാഹ്മണർ കാലംകഴിക്കുന്നു. രാമശാപമേറ്റു കെട്ടവരൊന്നു ചെയ്തയില്ലതന്നെ.

പ്രാചീന മലയാളം

(ശതാനീകൻ ചോദിച്ചതിനു ഉത്തരമായിട്ടു മേൽപറഞ്ഞവ സ്തന്ദൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു.)

നാരദവചനം:

"ശ്രുതിസ്മൃതിപഥഭ്രഷ്ടാശ്ശിഷ്ടാചാരപരാങ്മുഖാഃ
തേമീ പാഷണ്ഡിനസ്സാക്ഷാൽ ശിശ്നോദരപരായണാഃ

വ്യാസവചനം:

"സന്ധ്യാത്രയവിഹീനാശ്ച ഗായത്രീഭക്തവർജ്ജിതാഃ
ദൈവഭക്തിവിഹീനാശ്ച പാഷണ്ഡമതഗാമിനഃ
അഗ്നിഹോത്രാദി സൽകർമ്മസ്വധാസ്വാഹാവിവർജ്ജിതാഃ
മൂലപ്രകൃതിരവ്യക്താം നൈവ ജാനന്തി കർഹിച്ചിൽ
തപ്തമുദ്രാജിതാഃ കേചിൽ കാമാചാരരതാഃ പരേ
കാപാലികാഃ കൗളികാശ്ച ബൗദ്ധാജൈനാസ്തഥാപരേ
പണ്ഡിതാ അപി തേ സർവേ ദുരാചാരപ്രവർത്തകാഃ
കുംഭീപാകം പുനസ്സർവേ യാസ്യന്തി നിജകർമ്മഭിഃ

ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ വിവരിക്കുന്നവിധമുള്ള മനുഷ്യർ കേരളമാഹാത്മ്യാദികളിലെ നിന്ദ്യമായ മതം നിർമ്മിച്ചതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. അതു നിമിത്തമുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുപോയവർക്കു തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമോശത്തിനെ ഓർത്തു പശ്ചാത്തപിക്കയേ ഇനി നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മേലാൽ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യങ്ങളെ ശരിയായനുഷ്ഠിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ദുര്യശസ്തർ ഒടുങ്ങുകയും പൂർവമഹിമ പ്രകാശിക്കയും ചെയ്യുമെന്ന് സമാശ്വസിക്കാം.

അനുബന്ധം 1

"കൃഷ്ണതീരേ തു ഗത്യാഥ ചചാര ഭൃഗുനന്ദനഃ
 തത്രാസ്തേ ബ്രാഹ്മണഃ കൃഷിർ വേദവിൽഭിരലംകൃതഃ
 ഷട്കർമ്മനിരതോ നിത്യമാചാര്യസ്തൽ പുരേ സുധീഃ
 അതിദാരിദ്ര്യസംയുക്തോഽതിദാക്ഷിണ്യവാൻ ദിജഃ,
 ബ്രാഹ്മണാനാം കുലശ്രേഷ്ഠോ യോഗാഭ്യാസവിശാരദഃ
 തസ്യ ദാരാ പതിവൃതാ ഭർത്തൃശുശ്രൂഷണേ രതാ
 തയോരഷ്ടസുപുത്രാശ്ച ചതുരാ ബ്രഹ്മചാരിണഃ
 വേദാഭ്യയനസമ്പന്നാഃ നിത്യവേദപരായണാഃ
 തേഷാം ജ്യേഷ്ഠസുതശ്രേഷ്ഠഃ സത്യസന്ധോ ജിതേന്ദ്രിയഃ
 ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമം ധൃതാ ബ്രഹ്മതേജോബലാധികഃ
 ചതുർവേദവിദാം നിത്യം കല്പയാമാസ കർമ്മാഃ
 കാശ്യപസ്യ ഗൃഹേ രമ്യേ യോഗ്യസ്യ ശുഭമന്ദിരേ
 ഗത്യാശു സുമഹാത്മാനം ബ്രാഹ്മണം ബ്രഹ്മവർച്ചസം
 സാഷ്ടാംഗം സംപ്രണമ്യാഥ അഭിവാദ്യ സ്ഥിതഃ പ്രഭുഃ
 ആഗതം നരശാർദൂലം ദൃഷ്ട്വാ ദിജവരോത്തമഃ
 ഉത്തായ ശ്രീഘ്രമാദായ അർഘ്യപാദ്യാദികം തതഃ
 യഥാവൽ പുജയാമാസ രാജാനം വാക്യമബ്രവീൽ
 മഹാരാജ മഹാപ്രാജ്ഞ അത്രാഗമനകാരണം
 ദരിദ്രോഹം മഹാഭാഗ മദ്ഗൃഹാഗമനം വൃഥാ
 മഹാദാരിദ്ര്യസംയുക്തേ പീഡിതസ്സുകുടുംബകൈഃ
 അസ്മിൻഗൃഹേ കിമർത്ഥം ത്വമാഗതോസി വദ പ്രഭോ
 ഗച്ഛ ശ്രീഘ്രം യഥാപൂർവ്വം ദരിദ്രഃ കിം കരോമ്യഹം
 മദ്ഗൃഹാമ്മനസാവാചാ ന സ്മരത്വം ജനേശ്വര
 ഇത്യുക്തോ ഭാർഗ്ഗവോ വിപ്രമുവാച ദിജസത്തമം
 മദാക്യം ശൃണതാം ബ്രഹ്മൻ മധുസൂദനപൂജക
 മമരാജ്യേ സമാഗത്യ സ്ഥീയതാം ദേവതാദിഭിഃ

പ്രാചീന മലയാളം

നാശയിഷ്യാമി ദാരിദ്രം ദദാമ്യേശ്വര്യകേരകം
 ബ്രഹ്മപീഠഭിഷേകച്ഛ്യാമി ബ്രാഹ്മണാനം വിധായക
 ബ്രഹ്മചര്യശ്രമം ഗത്വാ തവ പുത്രസ്തു കേരളേ
 അഖിലാനാം ദിജാതീനാം ക്ഷേത്രാണം ഗുരുരേവ സഃ
 മമാപി മദിധേയാനാം യോഗാചാര്യോ ന സംശയഃ
 യോഗപട്ടഞ്ച ദാസ്യാമി യോഗപീഠേ നിവേശ്യതാം
 യോഗമുദ്രാം ദദാമ്യസ്യ സത്യമേവ വദാമ്യഹം
 ഭാർഗ്ഗവേണൈവമുക്തസ്തു ദിജാതീനാം ഗുരുസ്തദാ
 അഷ്ടപുത്രൈസ്തദാദൈവ്യ പ്രയാണമകരോദ്ദിജഃ
 ആഗതാ കേരളേ സംജ്ഞേ വൃഷാദ്രീപുരസംജ്ഞികേ
 തേഷാം ജ്യേഷ്ഠസുതസ്തസ്മിൻ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ
 യോഗപീഠേ നിവേശ്യഥ യോഗപട്ടഞ്ച ദത്തവാൻ
 സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച ഗുരുഭൂതോസ്തു തത്പാതഃ
 ബ്രഹ്മചര്യശ്രമം നിത്യം സർവേഷാം വിധിരേവ ഹി
 മന്ത്രാണാഞ്ച തു തന്ത്രാണാം യോഗാചാര്യോ ന സംശയഃ”
(കേ.മാ. അ. 11)

"മദ്ധ്യാർജ്ജുന മഹാവിപ്രോ ബ്രാഹ്മണാനാം ഗുരുസ്തദാ
 ഋദേദാനാമുപാദ്ധ്യായോ .....
 തം ബ്രാഹ്മണം സമാനീയ പ്രതിഷ്ഠാമകരോൽ പ്രഭുഃ
 യജുർവ്വേദായ വിപ്രം തം പ്രതിഷ്ഠാപ്യ ഗൃഹേ ശുഭേ
 സാമവേദായ വിപ്രം തം നിവേശ്യ ച ശുഭേ ഗൃഹേ
 .....പുനർഗൃഹ്ണൻ യഥാ പുരാ
 ശതാധികൃത്വം വിപ്രംശ്ച ആനയാമാസ ഭാർഗ്ഗവഃ
 .....
 കാശ്യപസ്യ തു ഗോത്രാംശ്ച ഭരദജസ്യ ഗോത്രകാ
 ദിജോത്തമാൻ .....
 ..... ഭാർഗ്ഗവഃ പുനർഗൃത്വാ യഥാ പുരാ

പ്രാചീന മലയാളം

ശാലീവാഹപുരേ കേചിൽ ബ്രാഹ്മണാസ്സകുടുംബിനഃ
.....നിത്യം വേദപരായണാഃ
നിത്യോപവാസിനഃ കേചിൽ ആനയാമാസ താൻ ദിജാൻ
(കേ.മാ. അ. 12)

.....പുനശ്ച മധുരാപുരീം
പ്രവേശ്യ കാശ്യപാൻ ഗോത്രാൻ തദിജാനീയ ഭാർഗ്ഗവഃ
.....

..... ബ്രാഹ്മണാനാമധീശ്വരാഃ
ഗോദാവരീം പുനർഗൃത്വാ വായുമാർഗ്ഗേണ ഭാർഗ്ഗവഃ
ധനുർവേദവിദാൻ വിപ്രാൻ ഗദാഭ്യാസം ദദർശ ഹ
പഞ്ചവിപ്രാൻ സമാനീയ കുടുംബൈശ്ച സമന്വിതാൻ
പുനർ ദിജോത്തമാൻ ശ്രേഷ്ഠാനാനയാമാസ ഭാർഗ്ഗവഃ
.....

ചതുഃഷഷ്ടിതമാൻ ഗ്രാമാൻ പ്രതിഷ്ഠാപ്യ ദിജോത്തമാൻ.
(കേ.മാ.അ. 14).

അനുബന്ധം 2

സൂത്രം 34

ഭാഷ്യം: യഥാ മനുഷ്യാധികാര നിയമമപോദ്യ ദേവാദീനാമപി വിദ്യാസ്വധികാര ഉക്തസ്തഥൈവ ദ്വിജാത്യധികാരനിയമാപവാദേന ശൂദ്രസ്യാപ്യധികാരസ്ത്യാദിത്യേതാമാശങ്കാം നിവർത്തതിതുമിദമധികരണമാരഭ്യതേ.

തത്ര ശൂദ്രസ്യാപ്യധികാരഃ സ്യാദിതി താവൽ പ്രാപ്തം അർത്ഥിത്വസാമർത്ഥ്യയോസ്സംഭവാൽ 'തസ്മാച്ഛൂദ്രോ യജേണ നാവക്ലപ്ത' ഇതിവൽ; ശൂദ്രോ വിദ്യായാമനവക്ലപ്ത ഇതി ച നിഷേധാശ്രവണാൽ. യച്ച, കർമ്മസ്വനധികാരകാരണം ശൂദ്രസ്യാനഗ്നിത്വം, ന തദ്വിദ്യാസ്വധികാരസ്യാപവാദകം ലിംഗം. നഹ്യാവഹനീയദിരഹിതേന വിദ്യാ വേദിത്യം ന ശക്യതേ. ഭവതി ച ലിംഗം ശൂദ്രാധികാരസ്യാപോദ്ബലകം, സംവർഗ്ഗവിദ്യായാം ഹി ജാനശ്രുതിം പൗത്രായണം ശൂശ്രൂഷും ശൂദ്രശബ്ദേന പരാമ്യശതി.

“ഹ ഹ ഹ! രേ! ത്യാ ശൂദ്ര! തവൈവ സഹഗോഭിരസ്തു” ഇതി. വിദൂരപ്രഭൃതയശ്ച ശൂദ്രയോനിപ്രഭവാ അപി വിശിഷ്ടവിജ്ഞാന സംപന്നാഃ സ്മര്യന്തേ തസ്മാദധികൃയന്തേ ശൂദ്രോ വിദ്യാസ്വിത്യേവം പ്രാപ്തേ ബ്രൂമഃ,

ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ വേദാഭ്യയനാഭാവാൽ. അധീതവേദോ ഹി വിദിതവേദാർത്ഥോ വേദാർത്ഥേഷധികൃയതേ. ന ച ശൂദ്രസ്യ വേദാഭ്യയനമസ്തി ഉപനയനപൂർവ്വകത്വാൽ വേദഭ്യയനസ്യ ഉപനയനസ്യ ച വർണ്ണത്രയവിഷയത്വാൽ, യത്പാർത്ഥിത്വം ന തദസതി സാമർത്ഥ്യധികാരകാരണം ഭവതി, സാമർത്ഥ്യമപി

പ്രാചീന മലയാളം

ന ലൗകികം കേവലം അധികാരകാരണം ഭവതി. ശാസ്ത്രീയേർത്ഥേ ശാസ്ത്രീയസ്യ സാമർത്ഥ്യ സാപേക്ഷിതത്വാൽ, ശാസ്ത്രീയസ്യ ച സാമർത്ഥ്യസ്യാദ്ധ്യയനനിരാകരണേന നിരാകൃതത്വാൽ, യച്ചേദം ശുദ്രോ യജ്ഞേനവക്ലപ്ത ഇതി തന്ത്യായപൂർവ്വകത്വാദിദ്വായമപ്യനവക്ലപ്തത്വം ദ്യോതയതി; ന്ത്യായസ്യ സാധാരണത്വാൽ; യൽ പുനസ്സംവർഗ്ഗവിദ്യായാം ശുദ്ര ശബ്ദശ്രവണം ലിംഗം മന്യസേ ന തല്ല്യംഗം ന്ത്യായഭാവം, ന്ത്യായോക്തേർ ഹി ലിംഗദർശനം ദ്യോതകം ഭവതി, ന ചാത്ര ന്ത്യായോക്തൃ, കാമഞ്ചായം ശുദ്രശബ്ദസ്സംവർഗ്ഗവിദ്യായാമേ വൈകന്യം ശുദ്രമധികുദ്യാൽ, തദിഷയത്വാൽ, ന സർവാസ്യ വിദ്യാസു, അർത്ഥവാദസ്ഥത്വാൽ, നതു ക്ഷിപ്രപ്യയം ശുദ്രമധി കർത്തുമുത്സഹതേ, ശക്യതേ ചായം ശുദ്രശബ്ദാധികൃത വിഷയേ യോജയിതും കഥമിത്യുച്യതേ കംവര ഏനമേതത്സന്തം സയുഗ്മാനമിവ ദൈകമാത്ഥേത്യസ്മാദ്ധംസവാക്യാദാത്ഥനോ- നാദരം ശ്രുതവതോ ജാനശ്രുതേഃ പൗത്രായണസ്യ ശുഗുത്പേദേ, താമ്യഷീരൈകഃ ശുദ്രശബ്ദേനാനേന സുചയാം ബഭുവാത്ഥനഃ പരോക്ഷജ്ഞാനസ്യ ഖ്യാപനായേതി ഗമ്യതേ. ജാതിശുദ്രസ്യാനധികാരാൽ. കഥം പുനഃ ശുദ്രശബ്ദേന ശുഗുത്പന്നാ സുച്യത ഇത്യുച്യതേ? തദാ ദ്രവണാദ് ശുചമഭിദ്രാവ; ശുചവാഭിദ്രാവേ, ശുചവാ ദൈകമഭി ദ്രാവേതി ശുദ്രാവയവാർത്ഥസംഭവാൽ, രൂഢാർത്ഥസ്യ അസംഭവാൽ. ദൃശ്യതേ ചായമർത്ഥോസ്യാമാഖ്യായി കായാം.

ഭാഷ്യം: ഇതഞ്ച ന ജാതിശുദ്രോ ജാനശ്രുതി യൽകാരണം പ്രകരണനിരൂപണേന, ക്ഷത്രിയത്വമന്യോത്തരത്ര ചൈത്രരഥേ നാഭിപ്രതാരിണാ ക്ഷത്രിയേണ സമഭിദ്യാഹാരാൽ ലിംഗാൽ ഗമ്യതേ. ഉത്തരത്ര ഹി സംവർഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷേ, ചൈത്ര രഥിരഭിപ്രതാരി ക്ഷത്രിയസ്സംകീർത്ത്യതേ. "അഥ ഹ ശൗനകഞ്ച

പ്രാചീന മലയാളം

കാപേയമഭിപ്രതാരിണഞ്ച കാക്ഷസേനിം സുതേന പരിവിഷ്യ
മാണൗ ബ്രഹ്മചാരിബിഭിക്ഷേ ഇതി. ചൈത്രരഥിത്വഞ്ചാഭി
പ്രതാരിണഃ കാപേയയോഗാദവഗന്തവ്യം. കാപേയയോഗോ ഹി
ചൈത്രരഥസ്യാവഗതഃ ഏതേനവൈ ചൈത്രരഥം കാപേയാ
അയാജയൻ, ഇതി. സമാനാനയാനാഞ്ച പ്രായേണ
സമാനാനയാ യാജകാ ഭവന്തി. 'തസ്മാച്ചൈത്രരഥിർന്നാമൈക
ക്ഷത്രപതിരജായത" ഇതി ച ക്ഷത്രയേണാഭിപ്രതാരിണാ സഹ
സമാനായാം വിദ്യായാം സങ്കീർത്തനം ജാനശ്രുതേരപി
ക്ഷത്രിയത്വം സൂചയതി. സമാനാനാമേവ ഹി പ്രായേണ
സമഭിദ്യാഹാരാഭവന്തി, ക്ഷത്തൃപ്രേക്ഷണാദൈശ്വര്യയോഗാച്ച
ജാനശ്രുതേഃ ക്ഷത്രിയതാവഗതിഃ അതോ ന ജാതി
ശൂദ്രസ്യാധികാരഃ

സൂത്രം 36

ഭാഷ്യം: ഇതഞ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ, യദിദ്യാ
പ്രദേശേഷുപനയനാദയഃ സംസ്കാരാഃ പരാമ്യശൃതേ. "തം
ഹോപനിന്ദേ", "അധീഹി ഭഗവ ഇതി ഹോപസസാദ",
"ബ്രഹ്മപരാ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠാപരം ബ്രഹ്മാനേഷമാണാ ഏഷ ഹ
വൈ തത്സർവ്വം വക്ഷ്യതീ"തി. "തേഹ സമിത്പാണയോ
ഭഗവന്തം പിപ്ലാദമുപസന്നാഃ ഇതി ച. "താൻ ഹാനുപന
യൈവേ"ത്യപി പ്രദർശിതൈവോപനയനപ്രാപ്തിർഭവതി.
ശൂദ്രസ്യ ച സംസ്കാരാഭാവോഭിലപ്യതേ "ശൂദ്രഞ്ച തൂർത്ഥോ
വർണ്ണ ഏകജാതി" രിത്യേകജാതിത്വസ്മരണാൽ. "ന ശൂദ്രേ
പാതകം കിഞ്ചന ച സംസ്കാരമർഹതീ"ത്യാദിഭിഷു.

സൂത്രം 37

ഭാഷ്യം. ഇതഞ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ യത്സത്യവചനേന
ശൂദ്രത്വാഭാവേ നിർദ്ധാരിതേ ജാബാലം ഗൗതമ ഉപനേതുമനു

പ്രാചീന മലയാളം

ശാസനം ച പ്രവവൃതേ. "നൈതദബ്രാഹ്മണോ വിവക്തു മർഹതി

“സമീധം സോമയാഹരോപതാനേഷ്യേ ന സത്യാദഗാഃ” ഇതി ശ്രുതിലിംഗാൽ.

സൂത്രം 38

ഭാഷ്യം: ഇതഞ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ യദസ്യ സ്മൃതേഃ ശ്രവണാദ്ധ്യയനാർത്ഥപ്രതിഷേധോ ഭവതി. വേദശ്രവണ പ്രതിഷേധോ വേദാധ്യയനപ്രതിഷേധഃ തദർത്ഥജ്ഞാനാനുഷ്ഠാനയോജ്യ പ്രതിഷേധഃ ശൂദ്രസ്യ സ്മൃതേ, ശ്രവണ പ്രതിഷേധസ്താവൽ. "അഥാസ്യ വേദമുപശൃണ്വതസ്ത്രപുജതുഭ്യാം ശ്രോത്രപ്രതിപുരണം" ഇതി "പദ്യഹവാ ഏതൽ ശ്മശാനം യച്ഛൂദ്രസ്തസ്മാച്ഛൂദ്രസമീപേനാഭ്യേതവ്യ"മിതിച. അത ഏവാദ്ധ്യയനപ്രതിഷേധോ യസ്യ ഹി സമീപേപി നാഭ്യേതവ്യം ഭവതി സ കഥമ ശ്രുതമധീത, ഭവതി, ച വേദോച്ചാരണ ജിഹ്വാച്ഛേദോ ധാരണേ ശരീരഭേദ ഇത. അത ഏവ ച തദർത്ഥജ്ഞാനാനുഷ്ഠാനയോഃ പ്രതിഷേധോ ഭവതി "ന ശൂദ്രായ മതിം ദദ്യാ"ദിതി. "ദിജാതീനാമദ്ധ്യയനമിജ്യാദാന"മിതിച. യേഷാം പുനഃ പൂർവ്വകൃതസംസ്കാരവശാദിദുരധർമ്മവ്യാധപ്രഭൃതീനാം ജ്ഞാനോത്പത്തിസ്തേഷാം ന ശക്യതേ ഫലപ്രാപ്തിഃ പ്രതിബദ്ധ്യം ജ്ഞാനസൈകാന്തികഫലത്വാൽ. "ശ്രാവയേച്ച തുരോ വർണ്ണാനി"തി ചേതിഹാസപുരാണാധിഗമേ ചാതുർ വർണ്ണ്യാധികാര സ്മരണാൽ. വേദപൂർവ്വകസ്തു നാസ്ത്യാധികാരഃ ശൂദ്രാണാമിതി സ്ഥിതം.

അനുബന്ധം 3

"അഥ രാമോ മഹാതേജഃ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമാഗതഃ
 ചതുഃഷഷ്ടിതമാൻ ഗ്രാമാൻ ബ്രാഹ്മണാനുകൃമബ്രവീൽ
 ഇന്ദ്രലോകേ ച ഗത്യാഹമാഗച്ഛാമി ദിജോത്തമാഃ
 അനുജ്ഞാപ്യ ദിജാൻ സർവ്വാനിന്ദ്രലോകം ജഗാമ ഹ
 ഭാർഗ്ഗവാഗമനം ദൃഷ്ട്വാ ദേവേന്ദ്രസ്തരിതോത്ഥിതഃ
 അർഹ്യപാദ്യം സമാദായ പൂജയിത്യാഥ ഭാർഗ്ഗവം
 അനർഹ്യമാസനം ദത്വാ മന്ദമന്ദമുവാച ഹ
 ഭൃഗുനന്ദന തതത്വജ്ഞ കിമാഗമനകാരണം.
 വക്തുമർഹസി രാജർഷേ മികപേക്ഷാസ്തി ഭാർഗ്ഗവ
 ദേവേന്ദ്രഭൈവമുക്തസ്തു ഭാർഗ്ഗവോ വാക്യമബ്രവീൽ
 ശൃണു ദേവപതേ തത്വം മൽകാര്യഞ്ച വദാമ്യഹം
 മൽഭൃമൗ നിത്യവാസീനാം ബ്രാഹ്മണാനാം തപസിനാം
 രത്യർത്ഥം ദേവനാര്യഞ്ച ദാതവ്യാ ദേവവല്ലഭ
 ഭാർഗ്ഗവേഭൈവമുക്തഞ്ച ദേവേന്ദ്രഃ പ്രദദൗ തദാ
 ബ്രാഹ്മണാനാം ച രത്യർത്ഥം ഭാർഗ്ഗവായ സുകന്യകാഃ
 ശശാങ്കവദനാ നാര്യസ്ത്രയഃ കന്യാസ്തുശോഭനാഃ
 നവയൗവനസമ്പന്നാ രതിശാസ്ത്രവിചക്ഷണാഃ
 ജയന്തസ്യ സുതാം കാഞ്ചിൽ സുഭഗാ നാമ സുന്ദരീം
 ഷക്ക്കന്യാസഹിതാനാരീം ഭാർഗ്ഗവായ ദദൗ തദാ
 പുനഃ കാഞ്ചിച്ച നാരീം തു ഗന്ധർവ്വസ്യ സുതാം ശുഭാം
 ഷക്ക്കന്യാസഹിതം തനീം ദേവേന്ദ്രോ ഭാർഗ്ഗവായ ച
 പുനഞ്ച രാക്ഷസീം തനീം ഷക്ക്കന്യാസഹിതാം തദാ
 ഭാർഗ്ഗവപ്രതിഗൃഹ്യാഥ പ്രഹൃഷ്ടോഭൂദിശാവതേഃ
 അഷ്ടാദശാഭിഃ കന്യാഭിഃ സഹനാരീസ്ത്രയശ്ശുഭാഃ
 പ്രതിഗൃഹ്യ തദാ രാമഃ പ്രയാണമകരോത്തദാ

പ്രാചീന മലയാളം

പ്രസ്ഥാനമകരോത്തത്ര ഭാർഗ്ഗവോ ഹൃഷ്ടമാനസഃ
തായു സർവാസ്സമാനീയ സ്വസ്ഥാനം ഗതവാൻ നൃപഃ
വൃഷാദ്രീപുരമാഗത്യ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ
സംസ്ഥിതാൻ ബ്രാഹ്മണാൻ സർവ്വാനഭിവാദ്യാഥ ഭാർഗ്ഗവഃ
ഉവാച വാക്യം വാക്യജ്ഞഃ യോഗാചാര്യം ഗുരുഞ്ച വൈ
സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച മയാ നീതാ ദിവിസ്ഥിതാഃ
യൗവനാഽശ്യാ സുന്ദര്യോ രത്യർത്ഥം നിത്യമേവ ച
ഗൃഹസ്ഥാനാം ദേവതാഭിഃ സുന്ദരീഭിർഭിജോത്തമാഃ
രത്യർത്ഥഞ്ച ശയിഷ്യന്തു സന്തത്യർത്ഥഞ്ച നിത്യശഃ
ഷക്ക്കന്യാസഹിതാം രാമോ ദേവനാരീന്നിവേശ്യ ച
വൃഷാദ്രീപുരമദ്ധ്യേ ച ക്രീഡാർത്ഥം ഷക്ഗൃഹാൻ തഥാ
കല്പയിത്വഥാ രാമഞ്ച ബ്രാഹ്മണാനം സുഖായ ച
ജ്യേഷ്ഠപുത്രം വിനാ സർവ്വേ ബ്രാഹ്മണാ ദിജസത്തമാഃ
സുഭഗാഭിഞ്ച കന്യാഭീരതിം കുർവന്തു നിത്യശഃ
മമദേശേ ച ശുഭ്രഞ്ച മാസ്തു ദൃഷ്ടാശ്ച സന്തതം
ക്രീഡയന്തു സുരാസ്സർവ്വേ ദിവി ദേവാ യഥാ തഥാ
തയാ സാകം ദിജാ നിത്യം ചതാരോ വാത്രയശ്ച വാ
ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച സർവ്വേഷാം സംഗദോഷോ ന വിദ്യതേ.
ദേവനാര്യഃ കില ത്വസ്മാൽ ക്രീഡാഹശ്ച ദിനേദിനേ
പരസ്ത്രീസംഗദോഷാനി മമദേശേ ന കിഞ്ചന
ദിജസ്ത്രീയോജനാസ്സർവ്വേ ക്രീഡായാമ ദിജോത്തമാഃ
ഉപരിക്രീഡാസുരതാനാചരന്തു സ്ത്രീയസ്സദാ
നാരീണാഞ്ച തു സർവ്വാസാം സ്തനവസ്ത്രാണി മാസ്തിഹ
യഥേഷ്ടാശ്ച ദിജൈസ്സാകം കീഡയദ്ധാം ദിനേ ദിനേ
തിഷ്ഠന്തു ദേവനാര്യശ്ച മൽഭൂമൗ കേരളേ സദാ
അംഗീകൃത്യ ദിജാസ്സർവ്വേ താഭിസ്സാകം സുഖം സ്ഥിതാഃ
.....
ഷക്ക്കന്യാസഹിതാം നാരീം ഗന്ധർവ്വസ്യ കുലോത്ഭവാം

പ്രാചീന മലയാളം

ലക്ഷ്മീപുര്യം നിവേശ്യാമ തത്ര തത്ര ച ഭാർഗ്ഗവഃ
ക്രീഡാർത്ഥം ബ്രാഹ്മണാസ്സർവ്വേ അംഗീകുർവന്തു നിത്യശഃ
താദിസ്സുന്ദരനാരീഭീഃ ക്രീഡയന്തു ദിജോത്തമാഃ
സമാന്താനാം ദിജാതീനാമന്യദേശേ നിവാസിനാം
ബ്രാഹ്മണാനാം തു വാ നാര്യസ്തിഷ്ഠന്തു ച സുഖായ വൈ
താസ്സു ഗന്ധർവ്വലോകേ തു ആചരന്തു യഥാ തഥാ
ഏകസ്യാശ്ചൈവ ഏകോസ്സു മദ്ധ്യദേശേ നിവാസിനാം
ഗന്ധർവ്വകുലനാരീഭിർമ്മാനയുക്താഭിരന്വഹം
ബ്രാഹ്മണാശ്ചൈവ സാമന്താഃ ക്രീഡയന്തു ദിനേ ദിനേ
കശ്ചിദ്ദേവതയാ സാകമുപരിക്രീഡമംഗളം
രതിം കൃത്യാ ദിജാസ്സർവ്വേ തിഷ്ഠന്തു ച യഥാസുഖം
പുനശ്ച രാക്ഷസീം തന്വീം ഷട്കന്യാസഹിതാം തദാ
അംബികായാം പുരേ രാമോ നിവേശ്യാന്മത്തയഃപനാം
ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച രത്യർത്ഥം തിഷ്ഠന്തു ച ദിനേ ദിനേ
യഥാ രക്ഷസലോകേ ച കർത്തവ്യം കന്യകാസ്തഥാ
ബ്രാഹ്മണൈശ്ച സദാ യുയം രതിക്രീഡനമംഗളം
സർവ്വേ ..... രമയന്തു ദിജോത്തമാഃ”

(കേ. മാ. 40-ഉം 50-ഉം അദ്ധ്യായങ്ങൾ).

അനുബന്ധം 4

ഈശാലയാപി നഃ കേചിൽ കേചിദ്ധർമ്മപലായിനഃ
 സാമഭിസ്തു തപഃ കേചിദേവം മിഥ്യാഭിമാനീനഃ
 ദോഷൈകനിരതഃ കേചദിശതാദാത്മ്യമാനീനഃ
 സ്ത്രീത്വം പുംസ്ത്വം ദയോർ ജാതിരിതരഃ ഭ്രാന്തിമൂലകഃ
 വേദഃ പ്രമാഃഅം നേച്ഛന്തി ഹ്യാഗമം നൈവ ചാപരേ
 സത്യക്ഷമേ കൃതേ ചേതി ലോകായതമതാനുഗീ
 ശക്തിരേവ സവിത്രീതി മതം ജഗ്നിഹിരേ പരേ
 ദൈരവീതന്ത്രമാലംബ്യ ജാതിസങ്കരകാരിണഃ
 ജനനീജനകാൻ ജന്യാൻ ധർമ്മപത്നീഃ ദിഷന്തി ച
 ദേവാൻ ദിജാൻ ഗുരുൻ പ്രാജ്ഞാൻ ധർമ്മമാർഗ്ഗാനുവർത്തിനഃ
 അവമാന്യ മഹത്ത്വം തു വിവിധാ ധിഷണഃ പരേ
 ഈശോഹം ബലഭദ്രോഹം സിദ്ധോഹം ബലവാനഹം
 ആശ്വയാസ്മി ബലവാനസ്മി കോദ്യമേ ഇതി വാദിനഃ
 ഭൂതാഭിചാരതോ ഭക്ഷാ സർവഭക്ഷാ വിഭക്ഷകഃ
 ഹരേരനർപ്പിതാഹാരഃ അന്യദേവാർപ്പിതാശനഃ
 പുത്രാദീൻ നൈവ പുഷ്ണന്തി ശിശ്നോദരരതഃ പരേ
 പരസ്ത്രീനിരതാസ്സർവേ സല്ലികാദല്പധർമ്മിണഃ
 സ്വസ്മിൻ ഗുണിത്വമന്താരോ ദേവദിജാനുനിദിനഃ
 മാംസാഹാര മദ്യപാശ്ച സ്വദാരാച്ഛിദ്രവാദിനഃ
 ഷണ്ഡാമേകൈകലിംഗൈശ്ച പാഷണ്ഡശകുനൈസ്തഥാ
 ഏതദുക്തമനുഷ്ഠായ ജനാസ്സർവേപി സന്തി ഹി
 ഏകജന്യാ ജനഃ കേചിന്നൈകജന്യാ ജനഃ പരേ
 സങ്കീർണ്ണബുദ്ധയഃ കേചിദ്യോനിസങ്കരകാരിണഃ
 ദോഷാനൈവ വിചിന്വന്തി കാരണം ഹ്യത്ര കാരണം
 ഗരദാ ബ്രാഹ്മണഃ കേചിദിവാഹസ്യ ച കണ്ടകഃ
 വൃത്തിച്ഛേദകരഃ കേചിൽ പരദോഷാവമർശിനഃ

പ്രാചീന മലയാളം

ഏവം ജനാഃ ബഹുവിധാഃ ദോഷവാർത്തൈകലോലുപാഃ
ഏകകൃഷ്ണരാദികൃഷ്ണരാശു ത്രിചതുഃകൃഷ്ണകാ പരേ
ഏകകുർച്ചാദികുർച്ചാശു ബഹുകുർച്ചാതികുർച്ചകാഃ
മന്ത്രവാദരതാഃ കേചില്ലോകോപകൃതിഹേതവേ
നാമഭിർ ജിനസമ്പന്നാ ശ്രുതിശാസ്ത്രവിവർജിതാഃ
ലോകാൻ ദിഷന്തി ധർമ്മജ്ഞാൻ ഗരദാ ലോകഗർഹിതാഃ
കുടസാക്ഷിപ്രവക്താരഃ സസ്നേഹാസ്താദൃശേഷു ച
പാപക്ഷിപകലൗ ലോകാൻ സദോഷാ ദോഷവാദിനഃ
നതൈസ്സഹ വസേദ്ധീമാൻ നാവമന്യേത കർഹിച്ചിൽ
അനന്താഗണശോ ദോഷാ ഉദാഹർത്തും ന ച ക്ഷമാഃ
കൃഷ്ണരേശാനാഞ്ച വേദാനാം കാ തത്ര പരിദേവനാ
ഗ്രാമേ ഗ്രാമേ ദുരാചാരാ ലോകാസ്സന്തി ഹൃന്യേകശഃ
ഏവം മഹാന്തമാലോകം ഗ്രാമമാശ്രയതേ ജനാഃ
ഏവം കുലേഷു സർവ്വേഷു ദോഷജാത്യമനന്തകം
സദംശജാ അയോഗ്യാശു നിന്ദ്യാ ഏവ ന സംശയഃ
ധനുർവംശോ വിശുദ്ധോപി നിർഗ്ഗുണഃ കിം കരിഷ്യതി
യോഗ്യോ ദുർവംശജാതോപി ശസ്യതേ സർവസജ്ജനൈഃ
സ്താനേ നാഗരഖണ്ഡേപി പ്രോക്തം ലൈംഗേപി ചോദിതഃ
ജാതീനാം നിർണ്ണയഃ സമ്യഗുദാഹരണപൂർവ്വകം.

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)